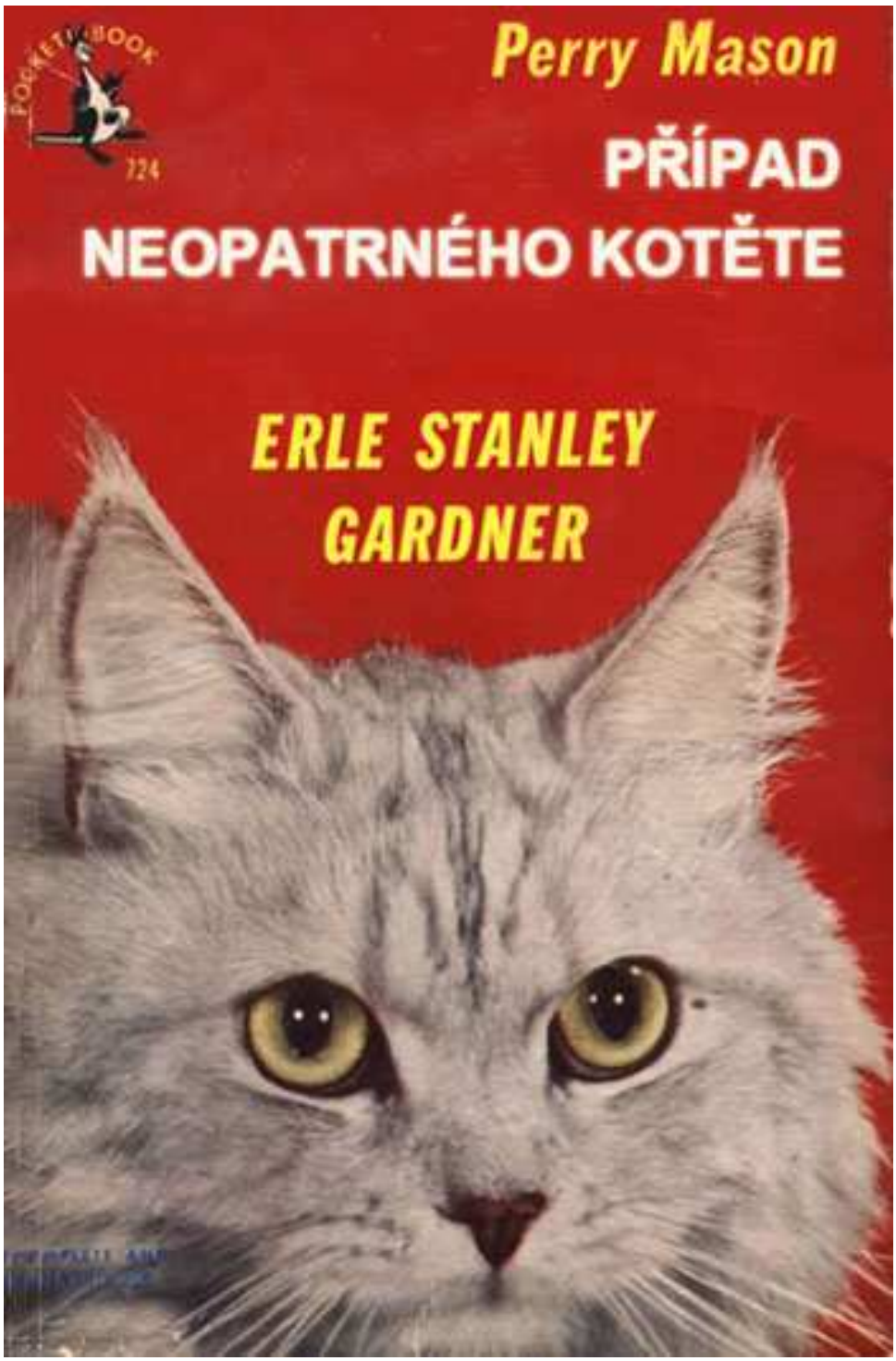

POCKET BOOK
724
Perry Mason
PŘÍPAD
NEOPATRNÉHO KOTĚTE
ERLE STANLEY
GARDNER

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ neopatrného kotěte

Erle Stanley Gardner
The Case of the Careless Kitten

Copyright © 1942 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1950

KAPITOLA 1

Oči kotěti jezdily zprava doleva. Sledovaly míček ze zmačkaného papíru, se kterým si Helena Kendalová pohazovala nad opěradlem křesla. Kotěti říkali Očko, zřejmě, že mělo výrazné oči, žluté jako jantar.

Helena ty oči ráda pozorovala. Jejich černé panenky se stále měnily. Od výhružných uzoučkých štěrbin po široké lesklé onyxové louže. Čerň v žlutých očích kotěte měla na Helenu téměř hypnotický vliv. Stačilo, aby se do nich na chvíli zahleděla a její myšlení šlo vlastní cestou. Zapomínala na realitu, jako je dnešní den, tento pokoj a kotě. V té chvíli byla dokonce schopná zapomenout i na Jerryho Templara a excentrickou a vždy dominantní tetu Matyldu, až se nakonec přistihla, jak dlouze sní o věcech, které se staly dávno a daleko.

Nacházela se opět v jedné z klíčových historek z oněch časů. Bylo jí deset a asistovalo u toho podobné šedobílé kotě nahoře na střeše. Bylo tak vysoko, že se bálo dolů. A pak do děje opět vstoupil vysoký muž s vlídnýma šedivýma očima, který vzal žebřík, vylezl na jeho kymácející se konec a trpělivě vlákal to strachy pološílené kotě do natažené dlaně.

Strýc Franklin. I dnes si o něm Helena myslela totéž co tenkrát. Její názor neovlivňovalo to, co později slýchávala od lidí. V jejích očích to nebyl uprchlý manžel tety Matyldy, nebyl to pro ni ani onen Franklin Shore, zmizelý bankéř, jak hlásaly titulky v novinách. Nebyl to muž, který z nevysvětlitelných důvodů zahodil úspěch a moc, zřekl se rodiny i letitých přátel a bez finančních prostředků se ztratil kdesi mezi cizími lidmi. Helena ho dál měla v paměti jako strýčka Franklina, který riskuje život pro vytřeštěné oči kotěte malé smutné holky, jako náhradního a vlastně jediného otce, kterého kdy poznala, laskavého, chápajícího a přátelského kamaráda, na kterého po všech těch letech vzpomínala s něhou, jíž

se nechtěla vzdát i přes všechny důkazy svědčící o tom, že to byl zjevně pouze její problém.

Vzpomínání Heleně bolestně znovu připomenulo, že Franklin Shore je mrtvý. Určitě. A jistě se to muselo stát vzápětí poté, co beze stopy zmizel. Vylučovala, že by se znovu neozval. Měl ji rád. Nabeton ji měl rád, protože proč by jinak pro ni riskoval, že se prozradí, když jí krátce po svém zmizení poslal z Floridy pohled. A to přesto, že tehdy teta Matylda usilovně pátrala po sebemenší jeho stopě a on si jistě stejně usilovně dával záležet na tom, aby byla neúspěšná. Ale to už mu ze života asi moc nezbývalo, protože by se Heleně určitě opět ozval. Věděl, jak zoufale zprávu čekala. Nebyl by ji zklamal. Určitě je mrtev. Téměř deset let.

A byla-li to smrt, pak každá smrt za sebou táhne plnou káru věcí. Helena by měla právo dědit dvacet tisíc dolarů, které jí Franklin zanechal v poslední vůli. Byly to pro ni slušné peníze. A teď, co je Jerry doma na týdenní dovolence… Nebyla by proti…

Heleniny myšlenky znovu přeřadily. Armáda Jerryho změnila. Jeho oči byly jako z modrého kovu, ústa zpřísněla. Tato proměna Heleně nebyla proti srsti. O to víc si ho uvědomovala, včetně toho, co k němu cítí, a byla si jistější tím, že čím úporněji mlčel, tím víc mu patřila. Neměli v úmyslu brzy se vzít. Ne, že by se tak bála, že ji teta Matylda vyhodí z domu a budou muset žít jen z jeho gáže. Ale kdyby měla ty peníze, vlastní peníze, stačily by, aby Jerryho přesvědčily, že ať se s ním stane cokoliv, nezůstane bez střechy nad hlavou a nezemře hlady…

Nemělo ale cenu na to ani myslet. Teta Matylda svá rozhodnutí nikdy nemění. Není to její styl. Když o něčem jednou rozhodne, není schopna to změnit, to by prostě bylo nad její síly. Jednou pro vždy se rozhodla věřit, že Franklin Shore je živý, a stejně tak navěky a neotřesitelně byla odhodlána nepodnikat žádné právní kroky, jimiž by mohl být právně prohlášen za mrtvého a mohla se pak vyplnit jeho poslední vůle. Ostatně Matylda svůj

podíl na jeho majetku nepotřebovala. Jako manželka jej spravovala celý. Navíc tak měla moc nad Helenou, která na ní byla plně finančně závislá.

Matylda strašně ráda lidi ovládala. Že by dobrovolně popustila finanční otěže, jimiž Helenu držela zkrátka, o tom nemohlo být ani řeči, a zvláště poté, když se na scéně objevil Jerry Templar. Teta Matylda ho nemohla ani cítit a už vůbec se jí nelíbilo, že ho Helena miluje. Změny, které v něm armáda vyvolala, jenom zvýšily její nelibost, kterou dávala najevo víc než kdykoliv dříve. Nebylo moci, která by ji přiměla přestat Helenu dusit, pokud tu bude ten mladík. Jedině snad strýc Gerald…

Helena se znovu ponořila do vzpomínek. Před třemi dny jí strýc Gerald, bratr Franklina Shora, řekl, že se pokusí tetu Matyldu přemluvit. Bratr mu v závěti odkázal stejný obnos peněz jako Heleně. Geraldovi bylo dvaašedesát a vypadal na to. Musel se pořád ještě věnovat své advokátské praxi. Ty peníze by mu přišly vhod. Ostatně, už se na ně načekal dost dlouho.

„Vím, jak Matyldu přinutit, a taky to udělám," konstatoval. „Je bohužel nad slunce jasné, že je Franklin mrtev. Právně nejméně tři roky. Takže výkonu závěti nestojí nic v cestě. I ty musíš dostat svůj podíl."

Helena si nemohla nevšimnout proměny, jaká se s ním stala pokaždé, když se jejich oči dostaly do kontaktu. Od té doby, co dospěla, všimla si, že v ní čím dál víc hledá podobu její matky. Z jeho očí zářila stejná něha, jako tehdy, když se na ni takto prvně pozorně zahleděl, vzpomínala Helena, a ta změna stejně proměňovala i jeho hlas.

„Helenko, jsi stále víc podobná mamince. Už jako malá jsi ji silně připomínala. Divokýma fialovýma očima a zářivými rudozlatými vlasy. Vyrostla jsi. Jsi stejně vysoká, štíhlá. Máš stejně božskou postavu jako ona, její nádherné štíhlé ruce a dokonce máš i stejně překrásně modulovaný hlas. Tvého otce jsem

měl rád, ale nikdy jsem mu neodpustil, že ji dostal on.“

Odmlčel se. Zarazil se a na chvíli vypadal jako buldozer, který jede pod vodou. Když znovu promluvil, jeho hlas už zněl normálně: „Heleno, ty těch svých dvacet tisíc už budeš brzy potřebovat, viď?“

„Potřebuju je teď hned,“ kývla Helena. „Jerry.“

Výraz její tváře mluvil za ni, takže ani nemusel čekat na to, co odpoví. Pomalu přikývl: „Dobře. Pokusím se ty prachy z ní dostat.“ Jeho hlas dokazoval, že je rozhodnut udělat mnohem víc, než se jen pokusit. To se stalo před třemi dny. Možná…

Kotě to už nemohlo vydržet. Skočilo po papírové kouli, která ho přiváděla k šílenství, a zaťalo do ní drápky i zoubky. Před pádem na podlahu se instinktivně zachytilo Helenina zápěstí a svými drápky ostrými jako jehly razantně přerušilo její snění.

Helena leknutím vykřikla.

Z pokoje tety Matyldy se pronikavě ozvalo: „Co to bylo, Heleno?“

„Ale nic,“ odpovídala Helena s nervózním smíchem, jak se volnou rukou snažila uvolnit kocourkovi zaťaté drápky. „Očko mě jen trochu škráblo, toť vše.“

„Co je s ním?“

„Nic, jen si hrajeme.“

„Okamžitě s tím přestaň. Kazíš ho.“

„Já vím, teto Matyldo,“ řekla Helena poslušně, pohladila kocourka a dívala se na poškrábanou ruku.

„Tak se mi zdá,“ řekla polohlasně, „že nevíš, jak máš ostré drápky. Teď si na tu ruku budu muset něco dát.“

Byla právě v koupelně u lékárničky, když zaslechla zvuk tetiny hole. V otevřených dveřích do ložnice stála zamračená Matylda.

Matylda Shorová měla ve svých čtyřiašedesáti za sebou deset let čekání na pomstu. Bolestivý ischias k její dobré náladě ničím

nepřispíval. Byla to vysoká, kostnatá žena. V mládí jistě byla typem amazonské krásky, ale dávno už ztratila zájem o svůj vzhled. Ochablé svaly jí visely na kostech, ramena měla svěšená. Hlavu většinou nakláněla dopředu a pod očima měla zarudlé váčky. Ústa s pokleslými koutky měla trpký výraz. Nic z toho však nemohlo z jejích rysů vymazat rozhodnost a sebekázeň ženy s nezlomenou vůlí, která žije pro jediný pevně stanovený cíl.

„Ukaž, kde tě škráblo," přikázala.

„Kotě za to nemůže, Matyldo, hrála jsem si s kusem zmačkaného papíru a ono na něj skákalo. Vůbec mi nenapadlo, že ho držím moc vysoko. Očko se na něj prostě chtělo pověsit, to je všechno."

Teta Matylda pohlédla na poškrábanou ruku. „Před chvílí jsem tu někoho slyšela mluvit. Kdo to byl?"

„Jerry," odpověděla Helena a dělala co mohla, aby to znělo nebojácně, ale tetiny oči jí nedávaly šanci.

„Byl tady jen pár minut."

„To jsem si všimla."

Bylo jasné, že teta Matylda má z krátkosti Jerryho návštěvy zlomyslnou radost. „Měla by ses konečně rozhodnout, Heleno, on to totiž už určitě udělal. Má jistě dost rozumu, aby si uvědomil, že si tě nemůže vzít. A to je tvoje štěstí, že nemůže. Jsi totiž dost pitomá, aby sis ho vzala, kdyby tě o to požádal."

„Ano, přesně tak pitomá," odpověděla Helena.

„Jenomže já si myslím, že ty vůbec nejsi taková naivka," ohrnula nos teta Matylda. „To si jen takové potrhlé holky o sobě nalhávají. Máš štěstí, že vůbec nezáleží na tom, co si ty myslíš. Pro děvče, jako jsi ty, je to ten nejhorší, jakého sis mohla vybrat. Je to typický chlap. Nikdy nebude na ženskou hodný. Ta jeho uzavřenost a málomluvnost by tě brzo dohnaly k šílenství. Měla bys toho až nad hlavu. Byla jsem dvakrát vdaná, a proto vím, co říkám. Jediný typ muže, s kterým bys mohla být spokojená, je

někdo jako George Alber, který…“

„Ten je mi úplně lhostejný,“ skočila jí Helena do řeči.

„Nebyl by, kdyby ses s ním častěji vídala. Kdyby ses dokázala zbavit té směšné utkvělé představy, že jsi zamilovaná do Jerryho Templara, a všímala si taky trochu jiných mužů. Kdy už konečně přestaneš být tak hloupá a dojde ti, že se nemůžete vzít, protože má jenom gáži vojína? Kdy…“

„Jerry už dlouho nebude pouhým dobrovolníkem,“ přerušila ji Helena. „Posílají ho do výcvikového tábora pro důstojníky.“

„No a co? Když složí zkoušky – a jestli je vůbec složí – pošlou ho někam na druhý konec světa a…“

„Bude ze všech nejlepší.“ Helena mluvila rychle, aby teta nemohla líčit, co bude dál. Helena si to ve svých úvahách nechtěla připustit. „Bude tam několik měsíců,“ řekla, „a já bych tam mohla být s ním, nebo aspoň někde poblíž. Někde tak blízko, abychom se mohli občas vídat.“

„Chápu,“ hlas tety Matyldy přetékal ironií. „Všechno máš už promyšlené, viď? Ovšem až na takovou jednu maličkost – z čeho tam budeš žít, až budeš tak šťastná. Nebo…“ náhle se zarazila. „Že ty jsi mluvila s Geraldem. Nenapovídal ti náhodou, že mě přinutí, abych ti vydala prachy, které ti odkázal Franklin? Tak tohle pusť z hlavy. Dokud není Franklin mrtvý, nemáš na to nárok. A on není o nic víc mrtvý než já. Žije. A už brzo přileze a bude škemrat, abych mu odpustila.“

Zasmála se, jako by řekla něco vtipného. Helena věděla, proč teta Matylda tak horečně lpí na svém přesvědčení, že je Franklin živý. Příliš hořce ho nenáviděla, aby se smířila s pomyšlením, že by dokázal odejít někam, kam by za ním nemohla její zloba. Zůstal jí jen zlý sen a ona jím žila. Sen o tom, že se jednou vrátí. Že se vrátí, protože mu už nic jiného nezbyde. Bude starý, osamělý, poražený a na dně. To pro ni bude ta nejkrásnější odměna za všechno, co jí kdy udělal. Ve dveřích se zjevil sluha Komo.

„Plominte, plosim,“ řekl.

„Co je zas, Komo?“ sykla Matylda. „Dveře jsou otevřené, tak pojďte dovnitř. A nechoďte, hergot, pořád jako duch.“

Komovy tmavé jiskrné oči Matyldu upřeně pozorovaly. „Někdo na telefonu, plosim,“ řekl. „Žekli, mnoho moc důležité.“

„Dobře. Hned si to vezmu.“

„Hovol na palalelce ve vaše ložnice,“ sdělil Komo, otočil se a rychlými, lehkými kroky zmizel v chodbě.

„Teto Matyldo,“ zašeptala Helena, „proč se toho sluhy nezbavíš? Nevěřím mu.“

„Ty snad ne, ale já ano.“

„Je to Japonec.“

„Nesmysl. Je to Korejec. A ti, jak tvůj válečný hrdina ví, Japonce příliš v lásce nemají.“

„To tvrdí on, že je Korejec, jenomže…“

„Tvrdí to už třicet let.“

„Jenže mě nepřipadá jako Korejec. Spíš jako lstivý orientálec a taky se tak chová a…“

„Ty znáš nějaké Korejce?“ přerušila ji teta Matylda.

„No, to zrovna ne, ale…“

„No tak vidíš,“ uzavřela důrazně Matylda, otočila se, zamířila ke své ložnici a zavřela za sebou dveře.

Helena se vrátila do obývacího pokoje. Poškrábaná ruka ji bolela a byla cítit dezinfekcí. Kotě nebylo nikde vidět. Helena si sedla a snažila se číst, ale nedokázala se soustředit.

Po čtvrthodince časopis odložila, pohodlně se uvelebila v křesle a zavřela oči. Odněkud se vynořil malý kočičí chlapec a jako by se jí chtěl omluvit, začal přist a třít se jí o kotníky. Nakonec vyskočil na opěradlo křesla a drsným jazýčkem jí olizoval ruku.

Opět zaslechla zvonění telefonu a Komovy lehké kroky, jak ho šel zvednout. Vzápětí stál vedle jejího křesla jako zhmotnělý duch.

„Plominte, plosim. To teď plo slečna.“

Helena přešla do přijímacího pokoje, kde byl telefon.

Sluchátko zvedla s nadějí, že by to mohl být Jerry…

„Haló,“ ozvala se dychtivě.

Hlas, který z telefonu uslyšela, obtížně zakrýval napětí. „Helena Kendalová?“

„Ano, to jsem já.“

„Nepoznala jste, kdo volá?“

„Ne,“ Helena málem zavěsila. Šlo jí silně na nervy, když někdo volal a chtěl, aby hádala, kdo volá.

Hlas poněkud zesílil a zněl rozhodněji. „Dejte pozor, aby nikdo neslyšel, co budete říkat. Pamatujete se ještě na strýce Franklina?“

Heleně vyschlo v ústech. „Ano, ale…“

„Já jsem strýc Franklin.“

„Tomu nevěřím. Vždyť…“

„Ne, Heleno, žiju.“ Hlas se mu zlomil pohnutím. „Jsem opravdu naživu.“

„Ale…“

„Nevyčítám ti, že mi nevěříš. Ale určitě bys mě poznala.“

„No… Já… asi ano.“

Teď už byl mužův hlas vyrovnaný. „Vzpomínáš si, jak ti jednou pes zahnal kotě na střechu? Plakala jsi, aby je někdo sundal, a tak jsem vzal žebřík a vylezl nahoru. Nebo, vzpomínáš si, jak jsi jednou na oslavě Nového roku chtěla ochutnat punč a teta Matylda ti to zakázala? Jenomže ty jsi ho stejně vyslídila ve spíži. Vzpomínáš si, jak jsem pak šel za tebou do pokoje a tam jsme si povídali a smáli se, že máš špičku, ale já jsem o tom nikdy nikomu neřekl, dokonce ani tetě Matyldě ne?“

Helena pocítila mrazení vzadu pod vlasy na krku. „Ano,“ odpověděla skoro šeptem.

„Tak už mi věříš?“

„Strýčku Franku…“

„Pozor, nejmenuj mě! Je Matylda doma?“

„Ano.“

„Nesmí se dozvědět, že jsem volal.“

„Ale proč… já… já ti nerozumím.“

„Je jen jediná možnost, jak všechno napravit. Budeš mi ale muset pomoct.“

„Já?“

„Ano.“

„Co mám udělat?“

„To, co by nemohl udělat nikdo jiný. Slyšelas někdy o advokátovi, který se jmenuje Perry Mason?“

„Ano, slyšela.“

„Chtěl bych, abys ho ještě dnes odpoledne navštívila a řekla mu všechno, co o mně víš, aby se mohl seznámit s mým případem. Potom ho večer v devět hodin přivedeš do hotelu Castle Gate. Víš, kde to je?“

„Nevím.“

„Snadno to najdeš. Je to laciný hotel. Ale ničeho se neboj. Přijdete sem s Masonem a budete se ptát po Henrym Leechovi. Ten vás ke mně dovede. Nikomu ani slovo o tom, co jsme si teď říkali a co máš udělat. Dávej pozor, jestli tě někdo nesleduje. Masonovi řekni úplně všechno, ale musí ti slíbit, že si to nechá pro sebe. Já…“

Uslyšela krátké zalapání po dechu. Ve sluchátku to klaplo a na druhé straně se ozval ohlašovací tón. Několikrát zmáčkla vidlici.

Pootevřenými dveřmi uslyšela zvuky, nade vší pochybnost oznamující příchod tety Matyldy – pomalé těžké kroky s pravidelným klap… klap… klap její hole a s typickým přisouváním pravé nohy.

Rychle zavěsila.

„Kdo to byl?“ zeptala se Matylda, která do přijímacího pokoje

vešla v okamžiku, kdy Helena odcházela od telefonu.

„Domlouvala jsem si schůzku," Helena se snažila, aby to znělo přirozeně.

Teta Matylda si pozorně prohlížela Heleninu pravou ruku. „Jak je možné, že tě to kotě tak poškrábalo? Lžeš, abys je chránila! Nemíním ho nechat v domě, kdyby z něho měl být vzteklý kocour."

„Nepřeháněj," řekl Helena. „Už jsem ti přece vysvětlovala, že jsem ho dráždila kusem papíru."

„To tě ale nemuselo tak poškrábat. Volal ten tvůj voják, co!"

Helena se nejistě usmála.

„Proč jsi tak rozčílená? Celá hoříš." Pohrdlivě pokrčila pokleslými rameny. „To by tomu bláznovi Jerrymu bylo podobné! Ten by byl schopen požádat tě o ruku třeba telefonem. Vůbec by mě to nepřekvapilo… Heleno, co se to proboha děje s tou kočkou?"

Helena unaveně povzdechla. „Už jsem ti říkala, že to byla moje chyba. Já…"

„Ale ne! Podívej se!"

Tetin utkvělý pohled přiměl Helenu, aby otočila hlavu.

„Vždyť si hraje," řekla nepřítomně. „Koťata přece takhle dovádějí."

„Mně se nezdá, že by si hrálo."

„Tohle koťata dělají, když se protahují. Tuží si takhle svaly. Přece…"

Helena znejistěla a slova jí uvázla na jazyku. Kotě se opravdu chovalo dost podivně. Páteř prohnulo do oblouku a tlapky natáhlo co nejdál. Jeho tělíčkem proběhla křeč. Co však nejvíc upoutalo Heleninu pozornost a vyvolalo v ní strach, byl výraz jeho žlutých očí. Zaťaté čelisti a pěna vytékající z jeho zkroucené bledé tlamičky.

„Panebože, co se stalo? Očku něco je," vykřikla.

Matylda Shorová poručila: „Nesahej na něj! Může to být vzteklina. Je to jako u psů. Musíš s tou rukou jít okamžitě k doktorovi!“

„Snad to nic není!“ sehnula se Helena. „No tak, neboj se… Chudáčku malý. Co to s tebou je? Co se ti stalo?“

Helena pohladila ztuhlé tělíčko. Jen co se její prsty dotkly kočičího kožíšku, Očka znovu zkroutila prudká křeč.

„Musíme s ním hned k veterináři,“ řekla Helena.

„Dej pozor, ať tě znovu neškrábne,“ varovala ji teta.

„Samozřejmě,“ řekla Helena a rozběhla se do šatny pro kabát.

„Měla bys tu kočku do něčeho zabalit,“ připomněla teta, „ať ti zase něco neudělá… Komo, no tak, Komo!“

Malý snědý mužík se téměř okamžitě objevil ve dveřích. „Plejete si, madam?“

Helena mu přikázala: „Přineste z komory nějakou starou přikrývku nebo něco, do čeho by se to kotě dalo zabalit.“

Komo se podíval na kotě se zvláštním výrazem svých lesklých očích. „Kotje nemocné?“ zeptal se.

„Nestůjte tady a neptejte se tak hloupě,“ ozvala se nedůtklivě Matylda. „Samozřejmě, že je nemocné. Udělejte, co vám řekla slečna Helena a přineste tu deku.“

„Ano, madam.“

Helena si rychle nasadila klobouk před zrcadlem a sklonila se nad kotětem.

„Drž se od něj stranou,“ varovala ji Matylda. „Vůbec se mi nelíbí.“

Oči kotěte byly ztrnulé, ale když uslyšelo Helenin hlas, nepatrně pohnulo hlavou, jako by se k ní chtělo otočit. Tento pohyb vyvolal další křeč, která snad byla ještě silnější než ty předchozí.

Právě když Komo přinesl přikrývku, uslyšela Helena kroky u domovních dveří. Dveře se otevřely. Strýc Gerald prošel halou do

obývacího pokoje a cestou si svlékl kabát a sundal klobouk. „Nazdárek," zahlaholil vesele. „Co se to tady děje?"

Geraldův hluboký zvučný hlas působil jako sedativum. Nikdy nemusel mluvit hlasitě, a přesto ho bylo dobře slyšet v každé místnosti, ať byla sebevětší.

„Očku něco je," řekla Helena.

„Copak?"

„Nevíme. Dostal nějaké křeče. Jedu s ním k veterináři," řekla. „Já jsem… Komo, pojďte sem, pomozte mi ho zabalit. Dejte pozor, aby vás nekousl."

Zabalili kotě do přikrývky. Helena vzala ztuhlé tělíčko do náruče, a když s ním vyšla ke dveřím, pocítila, jak se jeho svaly napjaly novou křečí.

„Pojď," řekl Gerald Shore. „Odvezu tě tam. Bude lepší, když ho budeš cestou držet."

„To kotě už Helenu jednou poškrábalo," upozornila Matylda.

„Umyla jsem si to dezinfekcí."

„Kočky mohou mít vzteklinu stejně jako psi," trvala na svém Matylda.

Komo s tichým úsměvem kývl hlavou: „Záchvaty. Plomiňte plosim, ale všechny kočky mají záchvaty. To je velice typický záchvat."

Helena se otočila na strýce Geralda. „Pojď, prosím tě, pojď už."

Matylda se obořila na sluhu: „Komo, někdy mi jdete na nervy. Zajděte do města na trh a kupte mi šest lahví černého piva. Až se vrátíte, nerušte mě. Až do večeře budu ležet. Heleno, s tím kotětem to nepřeháněj. Jistě si najdeš lepší objekt pro své citové výlevy. A teď už všichni zmizte."

Odešla do ložnice a bouchla za sebou dveřmi.

„Jdeme, Heleno," řekl soucitně strýc Gerald.

Helena si krátce vzpomněla na nedávný telefonický rozhovor.

Bylo to divné, ale ani v tom zmatku kolem kotěte na něj úplně nezapomněla. Stejně ji k sobě stále palčivěji přivolával Jerry. A svým způsobem jí ten telefonát i díky tomu teď připadal méně neskutečný. Strýček Franklin! Jen co se postará o koťátko, ihned se pokusí spojit s tím Masonem.

KAPITOLA 2

Gerald Shore nikdy neměl bratrův talent na dělání peněz. Popravdě řečeno si je neuměl ani udržet. Zatímco Franklin dokázal dohlížet na svou vzrůstající štěstěnu s tvrdou účelovou determinací muže, který ví, jak se říká ne, Gerald dokázal zbůhdarma utrácet peníze podle zásady „lehce nabyl, lehce pozbyl.“ Před rokem 1929 se mohl pokládat za velmi bohatého muže. Potom však během několika týdnů přišel o všechno a zase si musel vydělávat na živobytí jako právník.

Ten přechod dal Geraldovi pořádně zabrat. Svou dřívější praxi si vybudoval na teorii, že nemá smysl mařit čas malými případy. Klienty přijímal jen po předchozí domluvě a jen tehdy, když ho nějak zaujali. Teď však byl nucen brát vše, co slibovalo alespoň nějaký čestný výdělek.

Helena držela kotě v náručí a cítila křečovité záchvěvy jeho těla. S vděčností myslela na strýčka Geralda, který jí připadal sympatičtější a chápavější než ostatní muži. Napadlo ji, jestli byl takový vždycky. Jeho potíže a problémy určitě nevedly k tomu, že by vnitřně zesurověl. Naopak to vypadalo, že po krachu se stal laskavější a ještě tolerantnější. Zatímco teta Matylda byla ovládána jedinou myšlenkou, aby ji Komo co nejrychleji zbavil toho kotěte, Gerald to všechno bral tak vážně, že klidně porušoval i dopravní pravidla. A tak bylo věcí několika minut dostat kotě do působnosti veterináře.

Dr. Blakely rychle stanovil diagnózu a natáhl ruku po injekční stříkačce.

„Že to – že to není vzteklina?“ zajíkala se Helena.

„Nejspíš jed,“ odpověděl. „Teď mu podržte hlavičku. Držte je pevně taky pod krkem a pod ramínky. Držte je pevně a nepouštějte, i kdyby se začalo bránit.“

Vbodl jehlu, pozorně sledoval množství vstřikované tekutiny,

jehlu vytáhl a řekl: „Na chvíli je dáme sem do klece. Co nevidět začne zvracet, a tak se zbaví i zbytku jedu. Kdy jste zpozorovala první příznaky?“

„Nanejvýš tak před pěti nebo deseti minutami,“ odpověděla Helena. „Sem nám to trvalo necelé tři minuty a… takže maximálně před deseti minutami.“

„Tak to máme naději,“ řekl Dr. Blakely. „Je to hezké koťátko. Určitě ho z toho dostaneme.“

„Myslíte, že to byl opravdu jed?“

„Ano. Léčba nebude moc příjemná. Víte, to zvířátko teď bude dost trpět. Počkejte raději v čekárně. Kdybych něco potřeboval, zavolám.“

Začal si natahovat silné kožené rukavice.

„Opravdu vám nemůžeme s ničím pomoci?“ zeptala se Helena.

Zavrtěl hlavou. „Za několik minut vám řeknu, co a jak. Hrálo si někde na dvoře, viďte?“

„Myslím, že ne. Už si to přesně nepamatuji, ale mám dojem, že bylo pořád v obývacím pokoji.“

„Za chvilku už budeme vědět víc. Posaďte se a počkejte.“

Gerald se posadil v čekárně do křesla, z kapsy svrchníku vylovil doutník, ukousl špičku a zapálil si. Plamen ve spojených dlaních ozářil linie jeho tváře, vysoké inteligentní čelo, klidné a tolerantní oči plné porozumění, kolem kterých byly jemné vrásky, dokazující smysl pro humor. Ústa působila nekompromisně a odhodlaně, ač nebyla poznamenána přehnanou tvrdostí.

„Víc jsme nemohli udělat, Heleno. Teď můžeme už jen sedět a čekat, jak to dopadne. Udělali jsme všechno, co bylo nutné.“

Několik minut seděli mlčky. Heleniny myšlenky přeskakovaly z podivného telefonátu na kotě a na jed a na to, co vlastně má pro strýčka Franklina udělat. I přes to, co jí řekl, měla sto chutí se svěřit Geraldovi, avšak pořád se k tomu nemohla odhodlat. I Gerald byl zamyšlený, i jemu zřejmě myslí táhly problémy, na

které se musel pořádně soustředit.

Najednou ji vytrhl z rozjímání. „Heleno, před několika dny jsem ti řekl, že co nejdřív musíme něco udělat s tou Franklinovou závětí. Matylda už dost dlouho těží z toho, co patří nám.“

„Snad bychom ještě měli počkat, aspoň pár dní,“ řekla nejistě.

„Čekali jsme už dost dlouho.“

Viděl na ní, že váhá, že neví, zda se mu má s něčím svěřit nebo ne.

„No tak,“ pomohl jí, „o co jde?“

Helena se konečně rozhodla. „Já… stalo se mi dnes něco divného,“ vyhrkla.

„Copak?“

„Telefonoval mi jeden muž.“

Gerald se zasmál. „Řekl bych, že by bylo divnější, kdyby ti mužský, který zná tvé číslo, nezavolal. Kdybych nebyl tvůj příbuzný, tak…“

„Nedělej si legraci. Ten muž mi řekl… zní to nesmyslně. Nechce se tomu věřit.“

„Nemohla bys mluvit trochu jasněji,“ povzbuzoval ji Gerald.

Helena začala téměř šeptat. „Říkal, že je Franklin Shore. Podle všeho znal můj hlas a chtěl vědět, jestli jsem ho i já poznala.“

Na Geraldově tváři se rozhostil výraz překvapení. „Nesmysl!“ prohlásil.

„Je to pravda.“

„Heleno, jsi rozčílená. Ty…“

„Strýčku, já ti přísahám.“

Na delší chvíli se oba odmlčeli.

„Kdy ti volal?“ zeptal se nakonec Gerald.

„Několik minut před tím, než jsi k nám přišel.“

„Byl to určitě nějaký podvodník, který se snaží…“

„Ne, byl to strýček Franklin.“

„Tak počkej, Heleno, měla jsi – nebo byl ti jeho hlas

povědomý?“

„Nevím. Hlasem si nemohu být úplně jistá – ale byl to určitě strýček Franklin.“

Gerald zachmuřeně pozoroval špičku svého doutníku.

„To je úplný nesmysl. Co říkal?“

„Že se chce se mnou dnes večer sejít v hotelu Castle Gate – mám tam vyhledat nějakého Henryho Leeche a ten prý mě k němu zavede.“

Gerald si oddychl. „Tak to je jasné. Je to podvodník, který jde po penězích. Zajdeme na policii a nalíčíme na toho tvého přítele past.“

Helena zavrtěla hlavou. „Strýček Franklin mě požádal, abych šla za advokátem jménem Perry Mason, řekla mu všechno, co vím, a přivedla ho večer – do toho hotelu.“

Gerald se na ni vyjeveně podíval. „To je ta nejdivnější věc, jakou jsem kdy slyšel. K čemu potřebuje Perryho Masona?“

„Nevím.“

„Podívej se,“ řekl Gerald už vážnějším hlasem, „nemůžeš přece vědět, jestli jsi mluvila opravdu s Franklinem, že ano, Heleno?“

„No ale…“

„Tak přestaň o tom člověku mluvit jako o strýci Franklinovi. To by mohlo po právní stránce celou věc strašně zkomplikovat. V podstatě se jedná jen o to, že jsi v telefonu slyšela nějaký mužský hlas, který ti řekl, že je Franklin Shore.“

„Ale řekl taky něco, co to dokazuje.“

„A copak?“

„Spoustu příhod z mého dětství, které mohl znát jenom on. Třeba jak se mi tenkrát dostalo kotě na střechu, nemohlo dolů a on je sundal. Nebo o té novoroční oslavě, když mi bylo třináct a tajně jsem si lízla punče a pak jsem měla v hlavě. Nikdo kromě strýčka Franklina o tom neví. Přišel tenkrát za mnou do pokoje a byl moc

prima. Posadil se a začal si se mnou povídat. Když jsem se z toho punče začala hihňat, dělal, že to nevidí. Řekl mi taky, že nesouhlasí s tím, jak mě teta Matylda vychovává, že už dospívám a že bych měla získávat vlastní zkušenosti. Že si ale musím uvědomit, jak je alkohol nebezpečný, a že sama musím umět poznat, kolik snesu. A snad by prý bylo nejlepší, kdybych ještě pár roků vůbec nepila. Pak se zvedl a odešel.“

Gerald se mračil, jak usilovně přemýšlel. „To všechno ti ten člověk povídal po telefonu?“

Helena přikývla.

Gerald vstal a zamířil k oknu, kde zůstal stát s rukama v kapsách. Na první pohled vypadal klidně a zamyšleně. Jen rychlé krátké popotahování z doutníku prozrazovalo jeho nervozitu.

„A co bylo potom?“ zeptal se.

„Potom mě strýček Franklin – nebo ten muž, ať už to byl kdo chtěl – požádal, abych dnes večer v devět přivedla Perryho Masona do hotelu Castle Gate a tam se ptala na Henryho Leeche.“

„Ale proboha, Heleno, jestli to opravdu byl Franklin, tak proč pro všechny svaté nepřišel domů a…“

„Taky mi to bylo divné. Ale potom jsem si řekla, že třeba – no, vždyť víš – že třeba odešel s nějakou jinou ženou… Mám dojem, že si chce připravit cestičku k domovu a patrně potřebuje někoho, kdo by mu vysondoval, jak se na to teta Matylda bude tvářit.“

„Ale proč nezavolal mně? Jsem přece jeho bratr a k tomu právník. Proč volal tobě?“

„Nevím. Řekl, že mu můžu pomoci jen já a nikdo jiný. Možná se snažil zavolat i tobě, ale nedovolal se.“

„No a co bylo dál? Jak ten váš rozhovor skončil?“

„Zdálo se mi, že ho něco vyrušilo, jako by ho někdo vyrušil nebo tak. Tak nějak polekaně vykřikl a zničeho nic zavěsil.“

„Požádal tě, abys to nikomu neříkala?“

„Ano. Ale já – no, myslela jsem si, že bych ti to měla povědět

– když už se to stalo.“

„Matyldě jsi to neřekla?“

„Ne.“

„Nemá o tom ani tušení?“

„Určitě ne. Myslela si, že jsem mluvila s Jerrym. A hned potom se to semlelo s Očkem. Chudinka malá. Kde jenom ten jed mohl sníst?“

„To nevím,“ téměř odsekl Gerald. „Přestaň laskavě na chvíli myslet na hlouposti a zaměřme se raději na Franklina. To celé nedává smysl. Deset let nic a pak najednou taková komedie kolem jeho návratu. Osobně jsem byl vždy přesvědčený, že utekl s tou ženskou. Považoval jsem zajisté, že nechal Matyldě nějakou zprávu, kterou ona ovšem zatajila. Jak běžel čas a od něho kromě té pohlednice z Miami nic nepřišlo, myslel jsem si, že mu to asi nevyšlo. Dokonce jsem bral v úvahu i to, že mohl spáchat sebevraždu. Takovému způsobu řešení situace by určitě dal přednost před ponižujícím a trapným návratem.“

Gerald si zastrčil ruce ještě hlouběji do kapes a zíral ven z okna. Po chvíli se otočil k Heleně. „Když Franklin odešel, měla Matylda už část majetku napsanou na sebe. Kdyby se teď znovu objevil, moc by mu z něho nezbylo. Ty a já bychom nedostali nic. Franklin je však můj bratr a tvůj strýc. Oba si přejeme, aby byl živ, ale musí nám to nějak dokázat.“

Dr. Blakely vyšel z ordinace. „To kotě bylo skutečně otrávené,“ řekl Heleně.

„Víte to jistě?“

„Naprosto.“

Gerald se opět odvrátil od okna a s vážnou tváří se podíval na doktora. „Co jste zjistil?“

„Kotě dostalo nějaké otrávené maso chvilku před tím, než jste je sem přivezli. V tom mase byly pilulky s jedem. Patrně jich bylo víc. Našel jsem jednu, která se nestačila úplně rozpustit. Byla

zřejmě uvnitř většího kousku masa, takže se k ní žaludeční šťávy ještě nedostaly.“

„Bude – bude v pořádku?“ zeptala se Helena.

„Ano, už teď je skoro dobré. Můžete se pro ně stavit tak za hodinku nebo za dvě, ale bylo by lepší, kdybyste tady to kotě na několik dní nechala nebo je svěřila nějakému známému. Někdo se je cílevědomě pokusil otrávit. Pravděpodobně máte nějakého souseda, který nemá zvířata rád, nebo z určitých důvodů nemá rád vás.“

„Nevěřím, že by něco takového bylo možné,“ řekla Helena.

Dr. Blakely pokrčil rameny. „Pilulky s jedem, vpravené do malých kousků masa jako v tomto případě, jasně ukazují, že se jedná o záměr. Máme s tím problémy v různých částech města. Traviči se však obvykle zaměřují na psy. Připravené kousky masa nechávají ležet někde na dvorku. Každý pes po nich dychtivě skočí. Zvláštní je, že takové malé kotě, jako je vaše, dostalo tak velkou dávku jedu.“

Gerald ho přerušil: „Doporučoval byste, doktore, aby to kotě zůstalo několik dní mimo dům?“

„Ano.“

„Je už teď mimo nebezpečí?“

„Ano. Ale rád bych si je tu ještě chvilku nechal. Tak hodinu nebo dvě.“

„Stavíme se pro ně po večeři,“ rozhodla Helena. „Pak je zavezeme k Tomovi Lunkovi – to je náš zaměstnanec. Má takový staromládenecký domek dost daleko od nás. Kotě ho miluje a bude mu tam dobře.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil dr. Blakely.

„Tak jo, Heleno,“ přikývl Gerald. „A teď už pojď, máš toho ještě hodně k vyřizování.“

Asi tak čtyři nebo pět bloků od veterinářovy ordinace Gerald zastavil u chodníku před automatem.

„Ta schůzka s Perrym Masonem…,“ rozhovořil se. „Trochu ho znám, tak mu zavolám místo tebe. Bude to zázrak, jestli ho teď zastihneme. Úřední hodiny si určuje, jak se mu to hodí – a spoustu jiných věcí taky.“

O pár minut později se vrátil. „Za hodinu můžeš přijít do jeho kanceláře. Spokojená?“

Helena přikývla. „Nebylo by lepší, kdybys šel se mnou?“

„Nebylo. Líp mu to všechno vypovíš, když u toho nebudu. Jsem opravdu strašně zvědavý na jeho reakci – zvláště jestli dospěje ke stejnému názoru jako já. Domluvili jsme se, že se s vámi setkám večer v devět před hotelem Castle Gate.“

„A tvůj dojem, strýčku Geralde?“

Afektovaně se zasmál, ale zavrtěl hlavou. Na okamžik se plně věnoval řízení a pak se otočil k Heleně. „Opravdu si nevzpomínáš, jestli to kotě bylo dnes navečer venku?“

„Už jsem o tom přemýšlela, strýčku. Vzpomněla jsem si, že kolem třetí bylo vzadu na zahradě, ale nevzpomínám si, jestli ještě potom bylo venku nebo ne.“

„Kdo byl dnes odpoledne doma?“

„Komo, teta Matylda a kuchařka.“

„A jinak nikdo?“

Pod jeho přímým pohledem se začervenala. „Jerry Templar.“

„Jak dlouho před tím, než kotě dostalo křeče?“

„Moc dlouho ne.“

„Byl tam taky George Alber?“

„Ano, ale jen na pár minut. Přišel se podívat na tetu Matyldu a chvilku tam okouněl – než přišel Jerry – potom jsem se ho rychle zbavila. Proč se ptáš?“

Geraldovi zaškubalo v tváři, jako kdyby chtěl pevně sevřít čelisti. „Kolik toho víš o tom, proč teta Matylda George zbožňuje?“

„Vím, že ho ráda vidí,“ přikývla Helena. „Ona vždycky…“

„Ale určitě nevíš, co za tím vězí. Určitě nevíš, že se naše tetička málem provdala za jeho otce.“

„To jsem teda nevěděla. Nedovedu si vůbec představit, že by teta Matylda vůbec někdy mohla být…“

„A přece byla – a pořádně. To bylo někdy kolem roku 1920, když jí bylo asi čtyřicet. Byla to velice půvabná vdova a Stephen Alber byl pohledný vdovec. George je mu moc podobný. Nebylo divu, že se do sebe zamilovali. Spíš bylo nepochopitelné, proč se pohádali a Matylda se nakonec provdala za Franklina. Vždycky jsem byl přesvědčený, že to udělala jen proto, aby Stephenovi ublížila. A taky se jí to podařilo. Ale dostal se z toho. Po dvou nebo třech letech se oženil. Asi si vzpomeneš na jeho rozvod, bylo to asi v roce 1930.“

Helena nevěřícně kroutila hlavou. „Nedovedu si představit, že by se někdo mohl zamilovat do tety Matyldy. A že by ona mohla být do někoho zamilovaná – tak to už vůbec…“

„Ale mohla. A to tak, že se z toho nikdy nedostala. Myslím si, že Stephena Albera pořád ještě miluje. Dokonce mám dojem, že hlavním důvodem její nenávisti k Franklinovi není jeho útěk. Vždycky věděla, že Franklin Steva nenávidí a nepochybuji o tom, že mu nikdy neodpustila, co Stevovi udělal.“

„A co mu udělal?“

„Vlastně nic. Udělala to banka po Franklinově zmizení. Ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to připravil ještě před svým útěkem. Velký krach v roce 1929 postihl Albera stejně tvrdě jako kohokoliv jiného. Podařilo se mu zachránit jen velice málo. Držel se nad vodou až do roku 1932, kdy Franklin zmizel. Pak se na něj banka vrhla. Nedivil bych se, kdyby za tím byl sám Franklin. Neměl Albera rád. Když Alber zkrachoval, už se nevzpamatoval. Nebyl to určitě ten hlavní úder, ale k pádu mu hodně pomohl. A Matylda…“ Zarazil se. Byli skoro doma. „Dnes večer půjdu s tebou. V devět budu před hotelem Castle Gate.“

Helena chvilku váhala. „Jenomže strýček Franklin říkal, že kromě Perryho Masona nesmím nikoho přivést. A myslel to úplně vážně.“

„To je mi jedno,“ řekl Gerald. „Půjdu tam s tebou.“

Když zastavili před domem, tlumeným hlasem dodal: „Dávej si pozor na každé slovo. Támhle je George Alber.“

KAPITOLA 3

George Alber scházel zvolna po schodech. Helena si pomyslela, že když se tolik podobá svému otci, jak to tvrdil strýček Gerald, není těžké si představit, proč tetě Matyldě – a pravděpodobně řadě jiných žen – před více než dvaceti lety Stephen Alber zlomil srdce.

Patřila asi k tomu typu žen, které se dokážou zamilovat do fotografií filmových herců. Do retušovaných fotografií, říkala si. V mimořádně hezkém zjevu George Albera bylo něco umělého. Jako by ten jeho rovný řecký nos, dokonalou linku obočí, bohaté vlny jeho tmavých hustých vlasů někdo pečlivě nakreslil.

S ústy si však retušér moc velkou práci nedal. George měl plné rty a příliš vystupující čelist. Jeho brada i ústa celkový obraz poněkud kazily. Bylo v nich něco hrubého, marnivého a snad i něco bezohledného, co se snadno mohlo změnit v krutost.

„Co je s kotětem, prý má vzteklinu?“ zeptal se hlasem, který se podle Helenina názoru značně podobal jeho tváři. Byl retušovaný, a to tak, že zněl až příliš dokonale na to, aby byl opravdový. „Kuchařka říkala, že tě poškrábalo. Ukaž mi to!“

Vzal ji za ruku. Měl dlouhé, pevné a dokonale upravené prsty, ale Heleně se jejich dotek protivil. Rychle mu ruku vytrhla.

„Je to v pořádku a nemá žádnou vzteklinu. Jenom…“

„To nemůžeš vědět jistě.“ Zavrtěl hlavou. „Podle toho, co říkala kuchařka…“

„Kuchařka o tom ví až z druhé ruky – od tety Matyldy,“ přerušila ho Helena. „Kotě někdo otrávil.“

„Otrávil?“ vykřikl Alber.

„Přesně tak.“

„Víš to jistě?“

„Absolutně.“

„To vůbec nechápu.“

Strýček Gerald, který právě otevřel dveře a vystupoval z auta, se odměřeně vmísil do hovoru: „Nechápu, proč by to pro vás mělo být tak nepochopitelné. Pilulky s jedem byly v kouscích masa a někdo je tam dal s úmyslem, aby je to zvíře snědlo. Udělal to někdo, kdo chtěl odvést dobrou práci a kotě zabít. Nevím, jak by se to dalo jasněji vysvětlit.“ George zřejmě nepostřehl Geraldův sarkastický tón. „Nemyslel jsem tím, že nedovedu pochopit, co se stalo,“ řekl s úsměvem. „Nedovedu pochopit, proč se to stalo.“

„Odpověď je jasná,“ ujistil ho Gerald. „Někdo se chtěl toho kotěte zbavit.“

„Ale proč?“ naléhal George.

To byla otázka, jež znepokojovala i Helenu. Obrátila se ke strýčkovi se svraštělým čelem: „Ano, strýčku Geralde, proč vlastně někdo chtěl kotě otrávit?“

„Psychologie traviče zvířat je těžko pochopitelná. Jsou to lidé, kteří prostě jdou a na nějaký dvůr hodí kus otráveného masa. Veterinář tvrdí, zeje to v některých částech města dost běžné.“ Helena si pomyslela, že Gerald hlavní předmět rozhovoru odbyl poněkud moc rychle. Povšimla si, jak se Georgovy oči střetly se strýčkovým pohledem. Uvědomila si, že z mladšího muže vyzařuje jistá vrozená bojovnost, která ho nutí spíš k riskantnímu útoku, než aby někomu ustoupil. „Silně pochybuji, že by to kotě někdo takhle otrávil,“ řekl. „Kousek masa, to snad, ale že by jich bylo víc? To pochybuji.“

„Těch pár kousků masa mohl někdo rozhodit v okruhu několika metrů,“ řekl strýček Gerald podrážděně, protože si uvědomil, že je tlačen do obranné pozice. „Nevidím žádný důvod, proč by je kotě nemohlo všechny najít.“

George se obrátil na Helenu. „Kdy to kotě bylo naposledy venku?“

„To opravdu nevím, Georgi,“ odpověděla mu. „Nevzpomínám si, že by vyběhlo po třetí hodině.“

„Mohlo se i potom nějak dostat k jedu?“

„Veterinář tvrdí, že ho muselo pozřít několik minut předtím, než dostalo první křeč. Jen krátce před tím, než jsme dorazili do ordinace. To vlastně kotěti zachránilo život.“

Alber zamyšleně přikyvoval, jako by to jen potvrzovalo, co si celou dobu myslel. „No, abych už šel. Stavil jsem se jen na chvilku. Uvidíme se později. Je mi kotěte moc líto. Dávej na něj pozor.“

„To víš, že jo,“ řekla Helena. „Chci ho nechat na pár dní u Toma Lunka.“

George přešel k protějšímu chodníku, kde stál jeho vůz, nasedl a odjel.

Strýček Gerald řekl tak přesvědčivě, až to jeho neteř překvapilo: „Tohodle člověka teda rozhodně rád nemám.“

„A proč, strýčku Geralde?“

„Nevím. Je až moc – až zatraceně moc sebejistý. U někoho staršího by mi to nevadilo, ale co on kdy k čertu dokázal, že se tváří tak povzneseně? A jak je vůbec možné, že není v armádě?“

„Nedoslýchá na levé ucho,“ vysvětlila mu Helena. „To sis nikdy nevšiml, jak se pořád natáčí na pravou stranu, když s někým mluví?“

„To přece dělá kvůli svému profilu,“ pohrdavě se ušklíbl Gerald. „Jen si všimni, jak drží hlavu… Opičí se po nějakém filmovém idolu.“

„To snad ne, strýčku Geralde. To bys mu křivdil. On opravdu špatně slyší. Vím to úplně jistě. Moc se snažil, aby ho odvedli.“

„Kdy se Jerry vrací do posádky?“ změnil téma.

„V pondělí.“ Helena se snažila nemyslet na to, jak brzy to už bude.

„Už ví, kam ho pošlou?“

„Jestli ano, mně by to neřekl.“

Stáli u domovních dveří. Gerald je před ní otevřel, ale dovnitř

za ní nešel.

„Ještě si něco zařídím ve městě. Budeš se muset dostat do Masonovy kanceláře sama.“ Podíval se na hodinky. „Moc času ti už nezbývá, měla bys co nejdřív vyrazit. Večeři už stejně nestihneš. Raději řekni, že povečeříme spolu. Matylda bude klidná a na Masona ti zbude tolik času, kolik ho budeš potřebovat. A pokud se nemýlím, budeš ho potřebovat dost. Já na vás počkám před hotelem Castle Gate v devět.“

Zavřel za ní dveře dřív, než mu mohla znovu připomenout, že strýček Franklin ji výslovně žádal, aby o schůzce v Castle Gate nikomu kromě Perryho Masona nic neříkala.

KAPITOLA 4

Perry Mason měl zvláštní, důvěru vzbuzující magnetismus, obvyklý u mužů vysoké postavy. Když se nic nedělo, jeho nezkrotná bojovnost dřímala v klidné vyrovnané pohodě jak křemen v modré žule. Pouze v okamžicích stresu vystupovala síla na povrch. U soudu dokázal spojit vytrvalost maratónského běžce s posláním charakterního herce, který využívá hlas ke zdůrazňování obsahu pronášených slov. Dokázal klást otázky, které jak břitvy se prořezávaly falešnými konstrukcemi odpůrců. V rozhodujících chvílích v sobě nalézal rezervy pro to, aby dokázal, když už ostatním docházel dech, udávat u soudu tón. Byl teatrální, opravdový a pohotový. Nikdy se nevzdával logického myšlení a ničil tím své odpůrce.

Masonova sekretářka Della Streetová odemkla dveře jeho soukromé kanceláře a vešla dovnitř. Seděl v otáčecím křesle, dlouhé nohy zkřížené v kotnících a opřené o roh velkého psacího stolu.

„Tak už jsem tady," ohlásila se, stáhla si rukavice a svlékla kabát.

Mason mlčel, dokud se opět nevynořila ze šatny, kam si uložila kabát a klobouk. „Poctivost byla odměněna, Dello. Dnes ráno jsem vám vysvětloval, že do toho našeho spravedlivého případu nesmíme vnášet zmatek, i když v něm jde o peníze. Uběhlo osm hodin a teď to tady máme."

„Za ten obyčejný poctivý případ jsme mohli dostat deset tisíc dolarů," řekla Della mrazivě. „Co je další?"

„Dobrodružství, při němž se budete cítit o deset let mladší," řekl Mason.

„U většiny vašich případů mám ovšem pocit, že je to právě naopak."

Mason to nevzal na vědomí. „Nový případ nemá nic

společného s těmi trivialitami, které musím pořádně zapíjet. Jiskří tajemstvím, dobrodružstvím a romantikou. Jinými slovy řečeno, je to všechno krásně zmatené a nedává to vůbec žádný smysl – prostě fajnový případ.“

„Hned mě to napadlo, jak jste mi telefonoval,“ utrousila Della a usedla na druhou stranu stolu proti Masonovi. Všimla si obvyklého lesku v jeho očích, který se objevoval tehdy, když ho něco vzrušovalo.

Perry Mason měl mimořádnou schopnost, velice vzácnou u profesionála, že dokázal mít z vlastní práce požitek. Například lékař s praxí, který už získal nějaké zkušenosti, si obvykle osvojí určitou neosobní rutinu. Na pacienta se nedívá jako na konkrétní osobu, ale jako na nositele chorobných příznaků nebo jako anatomickou strukturu, již je třeba příslušnou léčbou opět uvést do náležitého stavu. Advokát s delší praxí má sklon k určitým stereotypům. Perry Mason však měl takovou povahu, že mohl být spokojený jen tehdy, když se mu tyto stereotypy dařilo nebrat na vědomí. Každý případ pokládal za vzrušující dobrodružství a rutinní postupy ho přímo odpuzovaly. Čím více se jeho praxe rozšiřovala, tím více se zajímal o osobu každého jednotlivého klienta. Jeho metody byly stále originálnější, ale zároveň i nebezpečnější a značně nekonzervativní. A tak Della Streetová věděla, že ten zvláštní lesk v jeho očích znamená, že v novém případě jako obvykle našel nějakou vzrušující motivaci.

Perry ji upřeně pozoroval, což ji přimělo, aby se na sebe podívala jeho očima. Hnědé střevíce ze švédské kůže jí snad padly dobře. Nohy měla dokonalé. To, že jí na míru šité béžové šaty slušely, nebylo jen díky tomu, že si mohla dovolit dobrou švadlenu. Obličej byl v pořádku – dnes si vybrala rtěnku s novým odstínem. Klobouk měla – nápadný. Doufala, že je s ní spokojen.

„Dello,“ povzdechl si Mason, „někdy mám dojem, že to trochu přeháníte.“

„Opravdu?“ řekla pohoršené. „Tak mi o tom něco povězte.“

„Stává se z vás konzervativní, opatrná a vypočítavá ženská potvora. Pro život není nejhorší nedostatek peněz, ale ztráta motivace.“

Delle se ulevilo. „Někdo v téhle kanceláři musí být praktický. A pokud se můžu zeptat – co se vlastně děje? Je mi jedno, že jsem půlku výtečné večeře musela nechat na stole, abych tu byla včas, ale ráda bych věděla, kterého misionáře zase sežral nějaký lidožrout.“

„Stalo se to hned, jak jste odešla z kanceláře,“ odpověděl Mason. „Ještě jsem něco dodělával na zprávě o Johnsonově případu a pomalu jsem se chystal k odchodu. A – právě tehdy se mi ozval jistý právník, kterého znám jen z doslechu a požádal mě, abych se sešel s jeho neteří. Ta potom přišla a popovídali jsme si.“

Della Streetová zamířila ke svému stolu a vyndala si zápisník. Přitáhla si židli a z neformální společnice se rázem stala výkonná sekretářka. „Jména?“ zeptala se.

„Gerald Shore – právník. Má kancelář v Debenture Investment Building. Pokud si vzpomínám, zabývá se poněkud speciálním odvětvím – převážně důlními společnostmi. Mám dojem, že je tak trochu hazardní hráč. Spolupracuje hlavně s investory a odměny si nechává proplácet částečně v hotovosti a částečně v akciích společností, pro které dělá.“

„Jsou v tom velké peníze?“

„Nemyslete pořád jenom na peníze,“ odsekl Mason. „Mám dojem, že i jemu jde o víc.“

„Co tím chcete říct?“

„Říkají o něm, že se honí za chimérami. Naši realističtí filozofové to považují za ekonomicky škodlivé. Jednoduše proto, že chiméry nemají konkrétní podstatu. Zcela přehlédli fakt, že chiméry jako předmět lovu jsou velice lákavé. A taky to, že lovci chimér mívají velkou radost ze života. To, co loví, je vždy zajímá,

což nelze říci o většině lidí, kteří bojují za dosažení praktičtějších cílů. Nejlepší formou bohatství je chuť do života.“

„Dostal jste už zálohu?“

„Ještě ne,“ přiznal Mason.

„Aha. A jméno té neteře?“

„Helena Kendalová.“

„Věk?“

„Asi čtyřiadvacet. Vzrušující fialové oči a k tomu blond vlasy. Pěkné šasi, pěkná karoserie, pěkné doplňky – prostě kus.“

„Ale záloha žádná,“ zamumlala Della. „Neříkal jste, že je to neteř Geralda Shora?“

„Ano. Povím vám stručně jejich rodinnou historii.“

Sáhl po několika počmáraných papírech a dal se do čtení. Dellin zápisník se začal rychle a přehledně zaplňovat podstatnými fakty nového případu.

Jednoho lednového večera v roce 1932 Franklin Shore, tehdy mu bylo sedmapadesát a měl vynikající kondici, povečeřel s manželkou a pak odešel do své pracovny. Krátce nato přijal návštěvníka, kterého musel do domu vpustit sám, protože nikdo ze služebnictva nešel otevřít. Jedna služebná viděla někoho přicházet po cestě k domu a myslela si, že to byl Gerald Shore. Také Matylda Shorová se domnívala, že hlas, který slyšela z pracovny, patřil Geraldovi, ale tak jasně ho neslyšela, aby si tím mohla být jistá. A Gerald Shore rezolutně popřel, že by tam byl.

Ať už tím návštěvníkem byl kdokoliv, chtěl peníze. Matylda Shorová jasně slyšela manželův rozzlobený hlas, odmítající peníze půjčit. Říkal něco v tom smyslu, že svět je plný pitomců, kteří si myslí, že potřebují jen pár tisíc, aby si zase žili dobře, ale už by přece všem dávno mělo dojít, že teď je s blahobytem konec.

To bylo všechno, co Matylda z rozhovoru zaslechla. Odešla nahoru, před spaním si ještě chvíli četla a návštěvníka už odcházet neslyšela. Teprve ráno zjistila, že odešel i Franklin Shore.

V té době stačilo jen malé podezření, aby banka zbankrotovala, a proto se Shorova manželka ani jeho obchodní společníci neobrátili na policii hned, ale až po několika dnech Shorovy nepřítomnosti. Na jeho vypátrání tehdy bylo vynaloženo veškeré úsilí, a to jak úřední, tak i soukromou cestou, ale marně. Ukázalo se, že Shorovy finanční záležitosti jsou v naprostém pořádku, takže navzdory všem poplašným zprávám banka po zmizení svého prezidenta neutrpěla ani tu nejmenší ztrátu. Měl v pořádku i své osobní záležitosti, a aby byl motiv jeho zmizení ještě záhadnější, kromě pár stovek dolarů, které obvykle nosil u sebe, odešel zřejmě bez jakýchkoliv jiných prostředků. Na jeho psacím stole se našla šeková knížka. Na jednom šeku bylo vyplněné datum a začátek jména doručitele, ale pak asi změnil své rozhodnutí nebo ho někdo vyrušil. Podle šekové knížky na jeho společném účtě s manželkou zůstalo 56.941,13 dolarů, což bylo naprosto správné, až na jeden šek ve výši 10.000 dolarů, který použil z jiné šekové knížky. Informoval o tom však svého účetního, ještě než zmizel.

Jako obvykle začaly kolovat různé zvěsti. Pár měsíců před svým zmizením byl prý několikrát spatřen ve společnosti nějaké ženy. Z těch, kdo je spolu viděli, ji nikdo neznal. Byla prý však krásná, velmi dobře oblečená a mohlo jí být asi tak kolem třiceti. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by odešla se Shorem, snad jen pohlednice z Miami na Floridě s datem 5. června 1932. Poslal ji své neteři – šest měsíců po svém zmizení. Písmo na pohlednici bylo grafology bezpečně identifikováno jako rukopis Franklina Shora. Text zněl takto:

Nevím, jak dlouho se zde ještě zdržíme. Užíváme mírného klimatu a věř tomu či ne – koupeme se.

Zdraví Tě a líbá

Tvůj strýc Franklin

Použití množného čísla samozřejmě přidávalo na důvěryhodnosti pověstem o neznámé blondýně, ale vyšetřovatelé, kteří se do Miami rychle rozjeli, nenašli po Franklinovi ani stopu. Měl tam sice hodně známých, ale skutečnost, že ho nikdo z nich neviděl, jen potvrzovala domněnku, že se tam dlouho nezdržel.

Jeho poslední vůle se našla. Převážnou část svého majetku odkázal své manželce a po dvaceti tisících dolarů své neteři a bratrovi.

„A co se s nimi stalo?“ Della Streetová zvedla hlavu se záblesk naděje v očích.

„Ty peníze nebyly vyplaceny. Neteř už léta žije u své tety. Gerald Shore má, aspoň si myslím, nějaké vedlejší příjmy. Dědictví je však pořád splatné – tedy bude splatné, až bude Franklin Shore prohlášen za mrtvého.“

„Ale nikdo o něm neslyšel už od…“

„O to právě jde,“ přerušil ji Mason. „Něco by tady přece jen bylo. Dnes telefonoval své neteři. Ještě tento večer se s ním má sejít. Naléhal, abych u toho byl i já. Půjdete se mnou.“

„Mám si vzít blok?“ zeptala se věcně.

„Ten si musíte vzít v každém případě,“ přikývl. „Potřebujeme mít přesný záznam všeho, co se tam bude povídat, abychom mohli pochopit význam toho, co bude zamlčeno.“

„Proč ale nezavolá manželce a nevrátí se domů?“

„To je právě ten problém. Kolem jeho zmizení bylo něco záhadného. Třeba ty drby, že utekl s nějakou mladou ženou. Zřejmě si není jistý, jak by ho manželka přijala.“

„Ona neví, že se vrátil?“

„Ne. Franklin svou neteř důrazně požádal, aby nikomu nic neříkala. Přesto se svěřila strýci Geraldovi. To je ten, kdo mi volal.“

„Dovedla by mu Matylda odpustit?“ zeptala se Della Streetová zamyšleně.

Mason se ušklíbl. „To jistě ne,“ řekl. „Když jsem se snažil číst mezi řádky vyprávění Heleny Kendalové, zjistil jsem, že její teta podle všeho má velmi nepříjemnou, samorostlou povahu. A navíc je tu ještě nějaká stará milostná historka. Ten muž je sice už dávno mrtvý, ale jeho syn, George Alber, je prý věrným obrazem svého otce a Matyldě na něm hodně záleží. Asi se moc nezmýlím, když řeknu, že Gerald Shore je tímto vztahem přímo vyděšen.“

„Proč?“

„Matylda v mladém Alberovi vidí obraz muže, kterého kdysi strašně milovala,“ vysvětloval Mason. „Jejími jedinými žijícími příbuznými jsou však Gerald Shore a Helena Kendalová, kteří by za normálních okolností měli být jejími dědici. Před nějakou dobou, než si mladý Alber přečetl na ubrousku v jejím domě nápis ‚Buďte vítán!‘, se jim dokonce svěřila, že by nedědili jen její podíl, ale celý majetek.“

„Je to velký majetek?“

„Je.“

„Hurá na věc, Albere?“

„Hurá na věc, Albere!“ zopakoval Mason s úšklebkem. „Gerald Shore je přesvědčen, že ten mladík sází na svůj šarm. V každém případě je jasné, že je v domě velice častým návštěvníkem.“

„Proboha, snad nechcete říct, že ta čtyřiašedesátiletá ženská by si chtěla vzít toho…“

„To sotva,“ přerušil ji Mason. „Ale přeje si, aby se za něj provdala její neteř, a Alberovi se zřejmě její nápad zalíbil.

Z Matyldy Shorové se stala velice despotická osoba. Sedí na penězích a kontroluje každý cent. To ale ještě nevíte všechno. Nedošlo jen k tomu záhadnému telefonátu, ale dnes odpoledne jim někdo otrávil kotě.“

Della údivem zvedla obočí. „A co má otrávené kotě společného s návratem Franklina Shora?“

„Možná nic, možná hodně.“

„Ale jak?“

„Pravděpodobně to udělal někdo z domácích.“

„Proč právě z domácích?“

„Protože když to co nejdůkladněji probrali, tak zjistili, že po třetí hodině odpoledne to kotě už s největší pravděpodobností nebylo venku. Příznaky otravy se objevily kolem páté. Veterinář tvrdí, že jed musel být podán nanejvýš tak patnáct až dvacet minut předtím, než mu kotě přivezli k ošetření. A to bylo asi tak ve čtvrt na šest.“

„Co to bylo za jed?“ zajímala se Della. „Mohl by se použít také u člověka?“

„V tom je ten háček,“ připustil Mason. „Zřejmě to byla otrava strychninem, ale ten má hořkou chuť. Když ho ale někdo šikovně nastraží do malých kousků masa, zvíře to klidně spolkne, protože nežvýká. Člověk by tu hořkou chuť poznal – zvláště kdyby to bylo ve vařeném mase.“

„A vy chcete, abych s vámi dnes večer šla?“

„Ano. Nějaký člověk jménem Leech nás má dovést na místo, kde se Franklin skrývá.“

„A proč se vůbec skrývá?“

Mason se zasmál. „Nejdřív bychom se měli ptát, proč vlastně zmizel. Moc jsem o tom přemýšlel, Dello. Proč muž, který dovedl natolik realisticky uvažovat, že dokázal spekulovat na burze i v těžkých dobách po krachu v devětadvacátém, který dokázal tvrdě vydělávat peníze, který měl v životě všechno, nač si jen vzpomenul, proč by měl takový muž najednou zmizet a z těch svých peněz si vůbec nic nevzít?“

„Třeba nějaké peníze zatajil,“ namítla Della.

„Při tehdejších daňových přiznáních?“

„Nemohl zfalšovat své účetní knihy?“

„To by snad mohl udělat někdo s malým obratem, ale finanční

záležitosti Franklina Shora byly příliš rozsáhlé a složité. Kdepak, Dello! Pouštíme se do luštění staré záhady. Řešení bude zajímavé a určitě plné nečekaných odhalení. Chcete znát obraz Matyldy Shorové, jak ji popsala Helena Kendalová? Nevrlá a tvrdohlavá ženská na sklonku života, která v rukou třímá více než milión dolarů. Fúrie, která se věnuje jen svým vřískajícím papouškům a vyžívá se v proháněni sluhy, který se pořád vydává za Korejce, ale jedná, vypadá a mluví jako Japonec. Při životě ji drží jediná věc – přání dočkat se, až se konečně její manžel vrátí. Tak, a jdeme na věc, Dello. Vzhůru za dalším dobrodružstvím zločinu!“

Della se ušklíbla. „K žádnému zatím nedošlo,“ suše poznamenala.

„No, máme tu přinejmenším pokus o něj,“ řekl Mason, zamířil k šatně pro klobouk a kabát.

„A jaký?“

„Přece to kotě.“

„Případ otráveného kotěte?“ usmála se Della.

Vložila do kabelky zápisník a půl tuctu tužek, ale zůstala stát u stolu, jako by ji něco znepokojilo.

„Tak jdete nebo ne?“ zeptal se netrpělivě Mason.

„Šéfe, viděl jste někdy jíst kotě?“

„A taky plavat kachnu? Proč se ptáte?“

„Kočky si totiž potravu obvykle pečlivě vybírají. To kotě muselo být pořádně vyhladovělé, když polykalo celé kusy masa.“

„Myslím, že to kotě bylo spíš neopatrné. Tak dělejte!“

„Velmi neopatrné,“ souhlasila Della. „Spis tohoto případu asi nazvu Případ neopatrného kotěte, co tomu říkáte?“

KAPITOLA 5

Masonův vůz mířil k hotelu Castle Gate.

„Napsal Franklin Shore veškerý majetek i na jméno své ženy?“ zeptala se Della Streetová.

„Jestli jsem to pochopil dobře, tak ano. V bance měli společný účet.“

„Jak dlouho před zmizením?“

„Asi tak tři nebo čtyři roky.“

„Takže kdyby mu chtěla zabránit v jeho návratu, mohla by…“

„Fyzicky by mu v návratu zabránit nemohla,“ přerušil ji Mason, „ale určitě by mu to mohla pořádně existenčně ztížit. Předpokládejme, že by hned po jeho návratu podala žádost o rozvod a požadovala u soudu majetkové vyrovnání. Co by mu potom z toho majetku asi tak zůstalo? Dovedete si to představit? Uplatnila by totiž svůj nárok na celý majetek.“

„Myslíte, že to má v plánu?“

„Franklin má určitě nějaký důvod, proč mě na té schůzce potřebuje,“ odpověděl Mason. „Nemyslím si, že by si se mnou chtěl zahrát lízaný mariáš.“

Mlčky minuli několik bloků a pak se Della zeptala: „Kde se setkáme s ostatními?“

„Jeden blok před hotelem.“

„Co je to za hotel?“

„Druhořadý. V zadní části značně sešlý. Zpředu sice vypadá úctyhodně, ale je to jen fasáda.“

„Franklin Shore chtěl, abyste s Helenou Kendalovou přišli jen vy dva?“

„Ano.“

„Nezdá se vám, že se mu nebude líbit, když přijdeme čtyři?“

„Nevím. Může se z toho ledacos vyklubat a já chci mít všechno zapsané, abych věděl, co se řeklo a co se neřeklo… Na

příštím rohu bychom se měli setkat s ostatními. Tak a tady bychom mohli zaparkovat.“

Mason zajel k chodníku, vypnul motor a světla, pomohl Delle Streetové z vozu a zamkl. Ze stínu domovních dveří se vynořily dvě postavy. Gerald Shore si s nimi potřásl rukou jako první. Představování proběhlo velmi tiše.

„Vzduch je čistý?“ zašeptal Mason.

„Myslím, že je.“

„Nikdo vás nesledoval?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Vím zcela jistě, že jsme nebyli sledováni,“ přidala se Helena Kendalová.

Mason pokynul směrem k budově uprostřed dalšího bloku. Její průčelí se zvedalo nad střechy ostatních domů a nápisy na něm hlásaly: „Hotel Castle Gate“, „Pokoje od jednoho dolaru výše“, „Slevy na dlouhodobé ubytování“, „Pokoje na jednu noc“, „Restaurace“. Firemní štít byl zašlý a pokrytý prachem velkoměsta.

Mason nabídl rámě Heleně Kendalové, „My dva půjdeme první,“ řekl. „Pan Shore se slečnou Streetovou půjdou za námi asi tak po dvaceti nebo třiceti vteřinách. Nedávejte však najevo, že k nám patříte, dokud nebudeme ve výtahu!“

Gerald Shore zaváhal. „Konec konců,“ řekl, „já se chci vidět hlavně se svým bratrem Franklinem. O setkání s Leechem nestojím. Kdyby ho moje přítomnost měla vylekat, tak si raději sednu do auta a počkám.“

„Slečnu Streetovou tam potřebuji,“ řekl Mason. „To už jsme tři. Takže vy klidně s námi jako čtvrtý můžete jít.“

Shore se však už rozhodl: „Ne, počkám tady v autě. Ale hned, jak se s bratrem setkáte, musíte mu říct, že jsem tady a že ho prostě musím vidět dřív, než bude vůbec s někým mluvit. Rozumíte? Dřív než bude mluvit s kýmkoli!“

Mason se na něho s podivem zadíval. „Dřív než bude mluvit i se mnou?“

„S kýmkoli.“

Mason potřásl hlavou. „Jestli chcete, abych mu řekl něco takového, řekněte si mu to sám. Ten člověk poslal pro mne. Pravděpodobně se chce se mnou poradit.“

Shore se zdvořile uklonil. „Moje chyba, pane advokáte… Omlouvám se. Ale stejně tady počkám. Pochybuji, že je bratr v tomhle hotelu. Až s Leechem vyjdete, připojím se k vám.“

Vrátil se na roh ulice, kde měl zaparkovaný vůz, odemkl jej a sedl si dovnitř.

Mason se povzbudivě usmál na Helenu Kendalovou.

„Tak abychom šli.“

Jejich kroky se dutě rozléhaly na liduprázdném chodníku, vedoucím k ošumělému vchodu obstarožního hotelu. Mason vešel jako první a oběma mladým dámám podržel dveře.

Hala byla asi šest metrů široká a končila pultem ve tvaru U, za nímž viselo tablo domácí telefonní ústředny.

Pod ním seděl poněkud unuděný recepční, zahloubaný do jednoho z těch „pravdivých“ kriminálních časopisů. Proti němu byly dva výtahy. V hale bylo asi patnáct až dvacet křesel, většinou postavených podél jedné stěny. V nich se mátožně rozvalovalo tak asi půl tuctu různých individuí. Jejich oči se nejprve bezděčně, ale potom už se zostřeným zájmem zaměřily na dvě elegantní štíhlé ženy, za nimiž kráčel vysoký advokát.

Recepční za pultem zvedl hlavu od časopisu a prokázal jim tu čest, že je vzal na vědomí.

„Bydlí u vás nějaký Henry Leech?“ zeptal se Mason, jakmile došel k pultu.

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Asi tak rok.“

„Prima! Číslo jeho pokoje?“

„Tři sta osmnáct.“

„Mohl byste mu laskavě zavolat?“

Recepční, který měl zřejmě na starosti i telefonní ústřednu, přistoupil ke spojovacímu tablu. U levého ucha si přidržoval telefonní sluchátko a mačkal tlačítko. Jeho oči sledovaly Dellu Streetovou a Helenu Kendalovou se zájmem, který se ani nesnažil skrývat.

„Bohužel, není doma.“

Mason se podíval na hodinky. „Měl jsem se s ním tady právě teď sejít.“

„Já to věděl, že nebude doma,“ řekl recepční. „Jsou to tak dvě nebo tři hodiny, co ho tu hledal nějaký muž. Nebyl doma. A neviděl jsem, že by se vracel. Já…,“ zarazil se, protože k pultu právě přistoupil poslíček.

„Nesu dopis pro recepčního Castle Gate.“

Recepční podepsal příjem, otevřel dopis, přečetl si ho a pak se podíval na Masona. „Jste pan Perry Mason?“

„Přesně tak.“

„Řekl bych, že se pan Leech s vámi opravdu chtěl sejít. Ten dopis je vlastně pro vás, mně byl jenom adresován.“

Recepční podal Masonovi list papíru, na němž bylo napsáno strojem:

Recepčnímu v hotelu Castle Gate:

Buďte laskav, prosím, jeden pán bude ptát se večer po mně. Je to advokát Perry Mason. Prosím pěkně, vyřiďte mu, že nemohu dodržet schůzku, ale jde ke mně na místo vyznačení. Okolnosti žádají změnu plánu. Toto je nešťastné. Prosím, řekněte mu, ať řídí vůz až k nádrži u nejvyššího bodu silnice nad Hollywoodem na trase, která je vyznačena na přiloženou mapu. Ještě jednou promiňte, prosím, změnu plánu. Je to nevyhnutné.

Stejně jako vzkaz, byl i podpis napsán na psacím stroji. K dopisu byla přiložená automapa Hollywoodu a okolí. Inkoustová čára procházela Hollywoodským bulvárem, stáčela se doprava k Ivar Street a pak se vinula až k místu označenému na mapě jako vodní nádrž.

„Vím jenom, že odešel – před několika hodinami," opakoval recepční. „A neviděl jsem, že by se vracel."

Mason si důkladně prohlížel dopis, pak ho i s mapou složil a zasunul do kapsy svého pláště.

„Jdeme," řekl.

KAPITOLA 6

Reflektory dvou vozů střídavě osvětlovaly obě strany lesknoucí se silnice, která nespočetnými zatáčkami stoupala do prudkého svahu. Vrhaly souběžné kužely světla přes tmavé kaňony. Silnice se kroutila jako had, stále výše a výše do hor. Mason řídil první vůz, ve kterém s ním jela Della Streetová. Gerald Shore s neteří jeli za nimi.

„Nezdá se vám, že je na tom dopise s instrukcemi něco divného?“ zeptal se Mason Delly a zručně otáčel volantem v prudkých zatáčkách.

Della se střídavě dívala do mapy i na silnici před sebou. „Mám takový dojem, jako by nás ten dopis chtěl ještě na něco upozornit. Tohle jste asi měl na mysli, viďte?“

Mason se zasmál. „Ani vám ten dopis nemusím číst nahlas a příslušným tónem, abyste poznala, kdo by ho nemohl napsat.“

„Vůbec vám nerozumím.“

„Zkuste si to přečíst nahlas sama,“ řekl Mason.

Della vyndala dopis z obálky a začala číst. Na konci čtvrté řádky zvedla oči. „Takhle by to nemohl napsat rodilý Američan, ale nějaký cizinec, orientálec, nebo tak…“

„I kdybyste chtěla, určitě by se vám nepodařilo přečíst to víc japonsky. Taky si všimněte, že i podpis je naťukaný na stroji. Navíc je ten dopis adresován recepčnímu v hotelu Castle Gate bez uvedení jména. Leech tam bydlí přes rok, takže recepčního určitě zná, takže by na dopise jistě uvedl jeho jméno.“

„Vy si tedy myslíte, že tam nahoře Leeche nenajdeme? Chcete říci, že jsme si jen tak vyjeli na divoké husy?“

„Nevím. Ten zvláštní dopis mě okamžitě zarazil, a proto jsem chtěl vědět, co si o tom myslíte.“

„Hned mě to nenapadlo, ale asi by mi to došlo, kdybych si ho mohla hned přečíst sama. Když jste mě teď na to upozornil, je to

úplně jasné.“

Mason přeřadil na dvojku a dupl na plyn. Silný vůz s jekotem projížděl zatáčkami. Několik minut měl plné ruce práce s volantem. Pak se silnice trochu vyrovnala a přestala stoupat. Obklopil je temný horský masiv. Nad ním zářila hvězdná obloha. Dole se za nimi rozprostíral koberec blikajících světel, který mohutněl s každou ujetou mílí a ukazoval, kde leží Los Angeles, Hollywood a satelitní města. Obrovský, ničím nepřerušovaný shluk světelných bodů, sem tam zpestřený barevnými záblesky neonů. Proti tomu moři světel se tyčily obrysy mlčících hor, do kterých vjeli.

Mason přeřadil na vyšší stupeň, ubral plyn a silný motor jeho velkého auta jen tiše předl. Otevřenými okny do vozu vnikalo ticho hor, přerušované jen šustěním pneumatik na vozovce a varovným sovím houkáním – hů, hů, hů.

Chvíli nato se reflektory Geraldova vozu odrazily od zpětného zrcátka Masonova auta a na okamžik ho oslepily. Zaparkovaný neosvětlený vůz Mason spatřil teprve tehdy, když se dostal téměř na jeho úroveň, takže musel rychle strhnout volant doleva. O několik metrů dál se silnice prudce stáčela a právě tam se tyčila kruhovitá hradba eukalyptů, lemující vodní nádrž.

„Tak jsme tady,“ řekla Della Streetová.

Mason zajel ke kraji silnice a zaparkoval. Gerald hned za ním. Oba řidiči vypnuli motory a zhasli světla.

Vzápětí je pohltilo ticho hor. Zpod kapoty Masonova vozu se ozývalo mírné praskání chladnoucího motoru, umocňované okolním tichem. I kroky Geralda Shora, který vystoupil z vozu, zněly až neuvěřitelně hlučně.

Gerald bezděčně přizpůsobil svůj hlas prostředí a tlumeně řekl: „Za námi stojí nějaký vůz, ale nikoho jsem v něm neviděl.“

Della Streetová se nejistě zasmála. „Nepřipadá mi to zrovna jako piknik,“ prohlásila nervózně a s předstíranou lehkomyslností.

„Víte určitě, že se to tady mělo konat dnes večer?“

Za Geraldem se ozval úzkostlivý hlas Heleny Kendalové: „V tom autě někdo je, sedí za volantem. Ani se nehne, jen tak sedí a čeká.“

„Má někdo baterku?“ zeptal se Shore. „Je mi z toho nějak divně. Bratr přece neměl žádný důvod vytáhnout nás až sem nahoru jen proto, aby se s námi setkal.“

„Mám,“ řekl Mason a otevřel přihrádku ve voze, z níž vyndal silnou tříčlánkovou baterku. „Jdeme se na to podívat!“

Šli zpět po silnici v sevřené skupince. Baterka vrhala na zem bílý kužel ostrého světla.

Zaparkované auto bylo stále temné, tiché a nehybné. Nevypadalo to, že by uvnitř někdo mohl být. Mason prudce zvedl baterku tak, aby její paprsky pronikly oknem vozu. Helena se snažila potlačit výkřik hrůzy, který se jí dral na rty.

Bezmocně zhroucené tělo se opíralo o volant a pravou paží jej objímalo. Skloněná hlava ležela na rameni. Od levého spánku se táhl zlověstný rudý pruh, který se na čelisti rozděloval do dvou větví a barevně kontrastoval s mrtvolně bledou tváří. Mason tiše stál a mířil baterkou na nehybné tělo. „Předpokládám, že byste těžko mohl toho muže identifikovat jako Leeche,“ řekl přes rameno Geraldu Shorovi.

„Ne. Nikdy jsem se s ním nesetkal.“

„Není to váš bratr?“ zeptal se Mason a poněkud ustoupil stranou, aby baterkou lépe osvítil tvář neznámého.

„Ne.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano.“

Mason chvíli uvažoval. „Poručík Tragg z oddělení pro vraždy si pořád stěžuje, že prý porušuji zákony, že se dotýkám věcí a ničím stopy dříve, než se policie dostane ke své práci. Tentokrát bych se chtěl tomu podezření vyhnout. Jestli se slečna Kendalová

nebude bát tady zůstat, mohli byste spolu pohlídat mrtvolu a já se slečnou Streetovou bychom co nejrychleji zajeli k nejbližšímu telefonu a informovali oddělení vražd.“

Shore chvíli váhal. „Zavolat by mohl jen jeden z vás,“ prohlásil pomalu. „Nerad bych tu zůstal jen s jediným svědkem.“

„Zůstanete tady?“ zeptal se Mason Delly Streetové.

Setkala se s jeho očima. „Samozřejmě,“ odpověděla.

„Fajn… Jaké má vaše teta číslo, slečno Kendalová?“

„Roxwood 3-3987. Proč? Vy jí to chcete říct?“

„Ne,“ Mason zavrtěl hlavou. „Jen mě tak napadlo, že bych mohl zavolat k vám domů. Rád bych se něco zeptal toho vašeho sluhy.“

Mason naskočil do vozu a spěšně přibouchl dvířka. Šlápl na plyn a prudce se na dvojku rozjel strmě klesající silnicí, plnou ostrých zatáček. Zastavil u prvního stavení, ve kterém viděl světlo. Vyběhl nahoru po schodech a zazvonil.

Byla to poněkud pompézní vila, typická pro kalifornské kopce. S přízemím na úrovni silnice a terasovitými patry a balkóny na odvrácené straně.

Mason viděl, jak se v chodbě domu pohybuje nějaký muž. Nad vchodem se rozsvítilo ostré světlo. Ve dveřích se otevřelo malé okénko. Pár chladných šedých očí si jej prohlédl. „Kdo je to?“ ozval se mužský hlas.

„Jmenuji se Perry Mason. Rád bych použil váš telefon, abych oznámil policii, že jsem tam nahoře blízko vodní nádrže našel auto s tělem zastřeleného muže.“

„Vy jste Perry Mason, ten advokát?“ zeptal se muž.

„Ano.“

„Četl jsem o vás v novinách. Pojďte dál.“

Dveře se otevřely. Muž v domácím kabátku a trepkách si ho zvědavě prohlížel. „Hodně jsem o vás četl v bulvárním tisku. Nikdy mě nenapadlo, že se s vámi seznámím za takových

okolností. Telefon je támhle, na tom malém stolku.“

Mason poděkoval, zvedl sluchátko a vytočil číslo oddělení pro vraždy. Chtěl mluvit s poručíkem Traggem. Za okamžik uslyšel jeho řízný hlas.

„Perry Mason,“ představil se. „Musím vám něco oznámit.“

„Snad mi nechcete vykládat, že jste už zase našel nějakou mrtvolu?“

„To jistě ne,“ zavtipkoval Mason pohotově.

„To už zní lépe. Tak co máte za problém?“

„Mrtvoly jsem sice už přestal hledat,“ vysvětloval Mason, „ale jeden člověk, který byl se mnou, objevil nahoře nad Hollywoodem, u vodní nádrže, tělo mrtvého muže v autě. Jestliže se do toho chcete pustit hned, počkám na vás na rohu Hollywoodského bulváru a Ivar Street a ukážu vám cestu.“

„Jo tak,“ protáhl poručík Tragg s přehnanou zdvořilostí. „Tak tu mrtvolu našel někdo, kdo byl s vámi?“

„Přesně tak.“

„Vy už jste totiž svou kvótu vyčerpal,“ pronesl Tragg sarkasticky. „Takže předpokládám, že tentokrát jste dal příležitost své vážené sekretářce.“

„Podívejte se, mně je úplně jedno,“ řekl Mason, „jestli chcete raději sedět u telefonu a vést vtipné řeči, nebo rychle začít s vyšetřováním vraždy. Jen počkejte, jak si vás podají noviny.“

„Vyhrál jste. Hned tam budu.“

Mason položil sluchátko a vytočil Roxwood 3-3987.

Po několika vteřinách, kdy naslouchal vyzvánění telefonu na druhém konci linky, se ozval ženský hlas. „Prosím, kdo volá?“ zaznělo ve sluchátku pronikavě.

„U vás pracuje jeden japonský sluha,“ řekl Mason. „Chtěl bych s ním mluvit.“

„To není Japonec, je to Korejec.“

„Ať je, co je, chci s ním mluvit.“

„Není doma.“

„Opravdu ne?“

„Ne.“

„Kdy odešel?“ vyptával se Mason.

„Asi před hodinou nebo tak.“

„A kdo jste vy?“

„Já jsem kuchařka a hospodyně. Dnes večer jsem měla mít volno, ale padla jsem jim do rány, když byli na odchodu, a tak jsem tady musela zůstat, abych brala telefon, kdyby někdo zvonil.“

„Mohla byste mi říct, jestli ten korejský sluha byl celý večer doma?“

„No – přesně to nevím – myslím, že byl nějakou dobu venku.“

„A kde je teď?“

„Pryč.“

„Nemůžete mi o tom povědět trochu víc?“

„To nemůžu.“

„Jsem Perry Mason. Volám jménem pana Geralda Shora a potřebuji nutně vědět, kde ten váš sluha teď je.“

„Vy voláte jménem pana Shora?“

„Přesně tak.“

„Když vám řeknu, kde teď je, zaručíte se mi, že z toho nebudou žádné nepříjemnosti?“

„Nebudou. O to se postarám.“

„Vezl paní Shorovou do exeterské nemocnice.“

„Do exeterské nemocnice?“ opakoval Mason překvapeně.

„Ano. Udělalo se jí hrozně špatně, z ničeho nic, vypadalo to, jako by byla…“

„Co jako by byla?“ naléhal.

„Ale nic.“

„Kdy se to stalo?“

„Asi tak ve čtvrt na devět.“

„A jako co to vypadalo?“ nedal se odbýt Mason.

Žena na druhém konci linky chvíli váhala, a pak vyhrkla: „Jako by byla otrávená. Ale, prosím vás, nikomu to neříkejte,“ a zavěsila.

KAPITOLA 7

Policejní vůz s ječící sirénou se řítil po Hollywoodském bulváru. Úspěšně se proplétal mezi vozy ochromené dopravy. Chodci se zastavovali a s úžasem ho pozorovali, dokud jim jeho koncová červená světla nezmizela z dohledu a neobnovil se normální provoz.

Mason se postavil před svůj zaparkovaný vůz, aby byl dobře vidět ve světlech reflektorů přijíždějícího policejního vozu. Jakmile se skřípěním pneumatik přibrzdil, otevřely se dveře a poručík Tragg z oddělení vražd drsně nařídil: „Nastupte si!“

Mason nastoupil. Správně odhadl, že pro něj rezervují místo na zadním sedadle vedle poručíka Tragga.

„Tak kam máme jet?“ vybafl Tragg.

Mason z kapsy vytáhl složenou mapu. „To je mapa, podle které jsem tam jel.“

„Jak jste k ní přišel?“

„Byla přiložena k dopisu.“

„Kde je ten dopis?“

Mason mu ho podal. Tragg dopis převzal a držel ho v ruce, aniž by se namáhal si ho přečíst.

Policista za volantem se na Tragga obrátil s dotazem, jak má jet.

„Nijak nespěchejte, Floyde. Ten člověk nahoře v autě je mrtvý, už se nehýbe, a tak nám od něj žádné zmatky nehrozí. Zato pan Mason je hodně čilý.“

„Chcete tím říct, že já jsem schopen vám nějaké zmatky nadělat?“ zeptal se Mason s úsměvem.

„Jsem moc rád, když si s vámi mohu popovídat hned po každém vašem dobrodružství, u kterého pak musím být. Zjistil jsem, že to někdy věci zjednoduší.“

„Já jsem to tělo ale neobjevil.“

„Ne? Kdo tedy?“

„Advokát Gerald Shore.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Moc se nezabývá soudními procesy nebo kriminálními případy. Myslím, že se vám bude líbit. Je to velmi úctyhodný příslušník naší profese.“

Když poručík Tragg pohlédl na Masona, v jeho očích se objevil náznak závistivého obdivu. Tragg rozhodně neodpovídal obecné představě o policejních detektivech. Nebyl tak velký jako Mason, byl hubený, až nasládle přívětivý, poněkud blazeovaný a nesmírně pyšný na své profesionální úspěchy. Jakmile začal sledovat nějakou stopu, nebylo snadné ho z ní svést. Měl bohatou představivost a nechyběla mu ani odvaha.

„A teď k tomu dopisu,“ řekl a mával jím v ruce, jako by chtěl potěžkat, jak je důležitý. „Jak jste k němu přišel?“

„Dostal jsem ho od recepčního v hotelu Castle Gate.“

„No jo – hotel Castle Gate! Druhořadý zapadák. Místo, o které se zajímáte, Masone, není v našem seznamu zrovna na prvním místě, protože se částečně dotýká osob, které nemají právě tu nejlepší pověst – nebo to snad nevíte?“

„Nevím,“ souhlasil Mason.

„Každopádně to je hotel, který byste si asi stěží sám dobrovolně vybral.“

„Máte pravdu,“ připustil Mason. „V takovém hotelu bych nebydlel.“

„Pak bude úplně logické, když se vás zeptám, co jste tam dělal?… Jeďte pomalu, Floyde. Kolem nás začíná být nějak moc lidí.“

„Že bych jim trochu pomohl, aby nezacláněli?“ ozval se jeden z policistů na předním sedadle.

„Ne, ne!“ nařídil Tragg netrpělivě a nespustil z Masona oči. „Jen jeďte! Rozhánění toho davu by nám zabralo moc času. Pan

Mason nám chce vyprávět svůj příběh, dokud ho má v čerstvé paměti, viďte, Masone?“

Advokát se zasmál.

Tragg hodil mapu na přední sedadlo. „Tady máte, Floyde, jeďte podle ní! A ne moc rychle, dokud vám neřeknu. Tak, Masone, chtěl jste mi povědět, proč jste šel do hotelu Castle Gate.“

„Šel jsem tam, abych se tam s někým setkal. Kdybyste si ten dopis přečetl, pochopil byste to.“

„Jak se ten dotyčný jmenuje?“ zeptal se Tragg. Dopis pořád držel v ruce a soustředěně pozoroval advokáta.

„Henry Leech.“

„A kvůli čemu jste se s ním chtěl setkat?“

Mason mávl rukou, jako by chtěl něco odehnat. „Teď jste mě dostal, poručíku,“ přiznal. „Šel jsem za panem Leechem, protože mě pan Leech o to požádal. Chtěl mi něco povědět.“

„Pozvání přišlo přímo od Leeche?“

„Přímo ne.“

„Prostřednictvím klienta.“

„Ano.“

„A jméno toho klienta?“

„Helena Kendalová. A předpokládám, že jí to doporučil ten právník – Gerald Shore.“

„Věděli, proč se s vámi chce Leech setkat?“

„Pan Leech mě chtěl k někomu dovést. Aspoň jsem to tak pochopil.“

„No jo, případ tajemného svědka, který vás měl dovést k dalšímu tajemnému svědkovi?“

„Ne tak přesně. Člověk, s nímž jsem se měl setkat, byl muž, co už před nějakým časem zmizel a…“

Tragg zvedl ruku a přivřel oči. Pak dvakrát luskl prsty: „Počkejte chvilku, už to mám! Jak se jmenoval?“

„Franklin Shore,“ odpověděl Mason.

„Jo tak! Nejzáhadnější zmizení roku 1932. Teď jsem si už zařadil i toho vašeho právníka Geralda Shora. Leech něco věděl o jeho zmizení?“

„Samozřejmě,“ přitakal Mason. „Mohu vám však říci jen to, co jsem slyšel. Měl byste si raději popovídat s ostatními, ti vědí o okolnostech toho případu mnohem víc než já.“

„Asi ano,“ připustil Tragg. „Ale stejně bych raději celý ten příběh vyslechl nejdřív od vás, Masone.“

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl, Leech měl dovést slečnu Kendalovou na schůzku s Franklinem Shorem,“ řekl Mason. „Ale vážně, poručíku, asi by bylo rozumné, abyste byl nahoře co nejrychleji. To, co se tam stalo, by mohlo být klíčem k něčemu mnohem důležitějšímu.“

„Ano, já vím,“ přikývl Tragg. „Vy se vždycky vytasíte s nějakou přijatelnou falešnou stopou, která sice vypadá slibně, ale odvádí mou pozornost zrovna tehdy, když už po něčem jdu. Přesto bych se však chtěl od vás dozvědět něco víc, Masone… Jen jeďte pomalu, Floyde… Tak, Masone, jak došlo k tomu, že vám Leech slíbil setkání s Franklinem Shorem?“

Masonův hlas zdrsněl náhlou netrpělivostí. „Já nevím, ale zdá se mi, že moc plýtváte drahocenným časem. Dozvěděl jsem se to od slečny Kendalové.“

„Ale slíbil, že vás tam zaveze, ne?“

„Kdo?“

„No přece Leech,“ řekl Tragg. „A přestaňte se už vymlouvat na čas.“

„Ne,“ zavrtěl Mason hlavou. „Pokud vím, Leech se slečnou Kendalovou nemluvil. Za Leechem ji telefonicky poslal někdo úplně jiný.“

„Aha, chápu,“ reagoval Tragg. „V telefonu to odříkal někdo jiný a já teď čekám, že mi řeknete, že nemáte ponětí, kdo to byl.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Mason. „Opravdu nevím, kdo to

byl.“

„Rozumím, anonym v telefonu.“

„Ale vůbec ne, poručíku. Ten muž se představil. A navíc svou totožnost potvrdil řadou zajímavých informací.“

„A jak se tedy jmenoval?“ zeptal se Tragg.

Mason se při odpovědi neubránil úsměvu: „Franklin B. Shore.“

Než se Traggovi podařilo spolknout toto důležité sdělení, výraz jeho tváře se na chvíli změnil. Vzápětí vyštěkl na řidiče: „Dupněte na to, Floyde! Ukažte, co umíte! Už ať jsme tam!“

Mason se pohodlně opřel, pak z kapsy vytáhl pouzdro na cigarety a nabídl Traggovi. „Hned jsem si myslel, že to tam nahoře bude pro vás zajímavé. Nezakouříte si?“

„Strčte si ty zatracený cigarety zpátky do kapsy a držte se,“ odsekl Tragg. „Vy neznáte Floyda.“

Sotva Mason sáhl po cigaretě, vyletěl prudce ze sedadla, protože se policejní auto vřítilo do zatáčky a vzápětí se muselo smykem vyhnout vozu v protisměru.

„Zapněte houkačku!“ přikázal Tragg. „A přidejte trochu!“ Houkačka poplašně zaječela. Silný vůz udržoval rychlost i při stoupání. Mason se pevně opřel a znovu se pokusil vzít si z pouzdra cigaretu a dát si ji mezi rty. Pouzdro do kapsy ještě vrátil, ale zapálit si už nestačil, protože se musel pevně chytit oběma rukama.

Vůz se řítil vzhůru. Ječení sirény se střídavě odráželo od strmých srázů a ztrácelo se v hlubokých kaňonech, aby se po chvíli mohlo vrátit jako ozvěna. Konečně reflektory policejního vozu osvětlily dva zaparkované automobily. V kuželu jejich světel se objevila Della Streetová, Helena Kendalová a Gerald Shore. Stáli semknuti těsně jeden vedle druhého, pozorovali přibližující se auto a jejich obličeje vypadaly jako bílé elipsy.

„Poručíku, natočte ty reflektory tak, aby osvětlily ten první

vůz,“ vyzval Mason policistu.

„To je ten, co je v něm Leechovo tělo?“ zeptal se Tragg.

„Nevím,“ odpověděl Mason. „Já Leeche neznám.“

Tragg na něj ostře pohlédl. „Chcete říct, že by to nemuselo být Leechovo tělo?“

„Nevím.“

„A kdo by to měl vědět?“

„Tak to vám opravdu povědět nedokážu,“ přiznal Mason. „Ani nevím, jestli ho někdo z nás vůbec bude schopen identifikovat.“ Policejní vůz prudce zabrzdil.

„Tady to je, mládenci. Pořádně se tu porozhlédněte,“ řekl Tragg. „A vy, Masone, běžte ke svým přátelům a zjistěte, jestli někdo z nich může to tělo identifikovat.“

Měl-li poručík Tragg touto žádostí v úmyslu zabránit, aby se Mason zúčastnil policejní prohlídky vozu, nevyšlo mu to, protože ten pohotově křikl: „Vy tam, pojďte sem – všichni tři!“

„To jsem po vás nechtěl,“ naštval se Tragg.

„Pochopil jsem, že se chcete dozvědět, jestli někdo může to tělo identifikovat.“

„To jistě, ale není nutné, aby sem chodili a překáželi tady.“

„Oni tady překážet nebudou. Jak by ale mohli mrtvého identifikovat, kdyby ho neviděli?“

„Určitě si ho už pořádně prohlédli,“ namítl Tragg. „To si pište.“

„Naopak,“ odporoval Mason, „Dva z nich se k vozu vůbec nepřiblížili.“

„Jak víte, že ne?“

„Protože jsem jim dal pokyn, aby to nedělali.“

„Jak víte, že vás poslechli?“

„Protože tady s nimi byla Della Streetová.“

„To ale bylo promyšlené opatření,“ zamračil se na něj Tragg. „Jeden by řekl, že jste si už namočil palec a zjistil, že ta voda je

pořádně horká.“

Mason se zatvářil ublíženě. „Vy jste ale podezíravý, Traggu.“ Pak se ušklíbl. „Přesto musím přiznat, že vám asi připomínám chlapa, který si chce jít zaplavat a skočí po hlavě do bazénu, aniž by se přesvědčil, jestli je v něm voda.“

Reflektory dokonale osvětlovaly vnitřek vozu. Fotograf připevnil aparát na trojnožku a připravoval si blesk.

„Pojďte sem ke mně,“ vyzval Tragg. „Odtud je dobře vidět jeho obličej. Zná ho někdo z vás?“

Všichni vážně obešli vůz a prohlíželi si tvář mrtvého muže.

„Toho člověka jsem nikdy v životě neviděl,“ prohlásil důstojně Shore.

„Já taky ne,“ přidala se Helena Kendalová.

„A vy?“ obrátil se Tragg na Dellu Streetovou.

Zavrtěla hlavou.

„Nikdo z vás tedy Leeche nezná?“ zeptal se znovu Tragg.

Zaznělo trojí ‚ne‘ potvrzené kroucením hlavou.

„Už můžu, poručíku!“ ozval se fotograf. „Řekněte jim, ať trochu ustoupí.“

Jeden z policistů odvedl skupinku trochu dozadu a noční tmu i přes záři reflektorů prořízl záblesk ostrého světla.

„Ještě chvilku,“ řekl fotograf. „Vezmu to ještě jednou z jiného úhlu a taky z druhé strany. Pak už bude váš.“

Když se skupinka vzdalovala od vozu, podařilo se Masonovi odvést Dellu Streetovou a Helenu Kendalovou poněkud stranou. „Až vás bude poručík Tragg vyslýchat,“ řekl jim, „odpovídejte na jeho otázky naprosto upřímně. Samy od sebe mu ale nic neříkejte… hlavně nic, co tady s tím nesouvisí.“

„Například co?“ zeptala se Della.

„No tak například neříkejte nic z rodinných klepů nebo něco takového,“ vysvětloval Mason svým zdánlivě nedbalým způsobem. „Tragg se bude ptát na to, co chce vědět. Nezdržujte ho

žádnými podružnými věcmi, jako je třeba to, že Gerald Shore s námi nešel do hotelu na schůzku s Leechem – a takové věci. Samozřejmě, když se vás na něco výslovně zeptá, tak to je něco jiného, ale není nutné mařit čas povídáním o něčem, co ho nezajímá. Tragg se vás opravdu bude ptát jen na to, co bude chtít vědět.“

Helena Kendalová nevinně přikyvovala, Della Streetová však obratně vmanévrovala Masona k zadní části vozu. „Proč máme dělat tajemství z toho, že Gerald Shore s námi nešel do hotelu?“ zeptala se. „Co je na tom tak zvláštního?“

Mason se hluboce zamyslel. „Ať visím, jestli to vím, Dello. Myslím si, že měl své důvody, proč do toho hotelu nechtěl jít.“

„Myslíte si, že Henryho Leeche znal?“

„Není to vyloučeno – třeba tam už dnes jednou byl a bál se, aby ho recepční nepoznal.“

Della Streetová sešpulila rty a slabě hvízdla.

„Uvědomte si, že to jsou jen dohady!“ varoval ji Mason. „Pravděpodobně v tom nic nebude, ale já…“

„O čem si vy dva tady spolu špitáte?“ ozval se Tragg, který se objevil na druhé straně vozu.

„Uvažujeme, jestli ho střelil zleva někdo schovaný na okraji silnice nebo zprava někdo, kdo s ním seděl ve voze,“ odpověděl Mason.

„Tak to promiňte,“ zabručel Tragg. „Podle toho tajemného šeptání jsem si myslel, že mluvíte o něčem zajímavějším – třeba o tom, kdo vyhrál poslední mistrovství v baseballu. Ale abych ukojil vaši zvědavost – byl zastřelen z levé strany někým zvenčí. Kulka zasáhla levý spánek a vrah stál tak daleko, že jsme na kůži nenašli žádné stopy po střelném prachu. Pravděpodobně použil pistoli ráže 38 a dost možná automatickou. Musíme ještě najít prázdnou nábojnici. Chcete vědět ještě něco?“

„Ještě hodně,“ řekl Mason. „Vlastně prakticky všechno.“

„Máte u sebe niklák?“ utrousil Tragg nedbale.

Mason strčil ruku do kapsy. „Mám. Proč? Chcete telefonovat?“

„Ne,“ zašklebil se Tragg. „Nechte si ho! Zítra si za něj můžete koupit noviny, a tam si všechno přečtete. Teď vám řeknu jen to, co budu chtít, abyste věděl.“

Tragg přešel kolem nich na druhou stranu vozu. V té době už koroner dokončil svou práci a do prohlídky těla se pustili policisté.

O chvíli později Tragg cestou k policejnímu vozu prohlásil: „Chtěl bych, abyste sem všichni čtyři přišli, a vás, Masone, žádám, abyste mě nechal chvíli mluvit a mlčel, pokud se vás na něco nezeptám.“

Mason přikývl.

Tragg se obrátil k ostatním: „A teď mi hezky povíte, co jste mi podle Masona neměli říkat!“

„Proč si myslíte, že jsem…“ ozval se Mason.

Tragg ho přerušil zvednutím ruky. Nespouštěl oči z Heleny Kendalové. „Tak třeba vy, slečno Kendalová, co to bylo?“

Della začala nahlas recitovat starou říkanku: „Račte do mého salonu, řekl pavouk mušce…“

„Mlčte!“ rozzlobil se Tragg. „Ptám se slečny Kendalové. Tak prosím, slečno Kendalová, co to bylo?“

Helena Kendalová chvíli vypadala rozpačitě, ale pak se na Tragga zpříma podívala a řekla: „Upozorňoval nás, abychom na všechny vaše otázky odpovídali poctivě a pravdivě.“

„To je všechno?“

„Ještě nám řekl, abychom vás neokrádali o čas podružnými věcmi.“

„Například jakými?“ vypálil Tragg jako správný vyšetřovatel, který při křížovém výslechu odhalil slabé místo ve výpovědi vyšetřovaného.

Velké fialové oči Heleny Kendalové se ještě víc rozšířily.

„Abychom nemluvili o ničem, co od nás nechcete slyšet,“ dodala. „Pan Mason říkal, že jste velmi schopný a zkušený, takže se nás budete sám ptát na věci, které vás budou zajímat.“

Traggovy rysy ztvrdly.

„O tom nepochybujte,“ řekl výhružně.

KAPITOLA 8

Trvalo dobrou půlhodinu, než poručík Tragg skončil s otázkami. V té době byli už jeho muži hotovi s prohlídkou mrtvého těla i s prohlídkou vozu.

„Vy čtyři zůstanete tady v autě," vyzval je Tragg unaveně. „Já se ještě vrátím do toho druhého vozu a něco si ověřím."

Jen co poodešel, ozval se Gerald Shore. „Připadal jsem si opravdu jako u výslechu. Dokonce jako u křížového výslechu. Poručík dělal dojem, že podezírá nás všechny."

Mason se probral ze zamyšlení a střízlivě poznamenal: „Traggovi se zdá, že za tím vším je ještě něco jiného. Tak přirozeně chce vědět, co to je."

„Mě jste nepožádal, abych poručíkovi nedával žádné informace, které by se mu mohly jevit jako bezvýznamné," ozval se nenadále Shore.

„Máte pravdu," přisvědčil Mason.

„Co jste tím vlastně myslel, pane?"

„Ale, šlo o maličkosti, o věci, které jsou sice v pozadí toho případu, ale v podstatě s ním nemají nic společného."

„Měl jste na mysli něco určitého?" nedal se odradit Shore.

„Různé věci," odpověděl Mason. „Například to otrávené kotě."

Rychlé nadechnutí Heleny Kendalové prozradilo její překvapení. „Pane Masone, přece si nemyslíte, že to kotě má něco společného tam s tím," řekla a ukázala na zaparkovaný sedan, kde bylo nalezeno mrtvé tělo.

„Zmínil jsem se o tom jen proto, abych vám ukázal, o jaké maličkosti se podle mého názoru poručík Tragg určitě nezajímá," odpověděl Mason společenským tónem.

„Já jsem však měla dojem, že to, co nechcete, abychom my dvě řekly, bylo…"

„Bylo co?“ neudržel se Shore.

„Ale – nic.“

Shore se podezíravě podíval na Masona.

„Myslím, že jsem konkrétně vyjmenoval jen to, co mi právě napadlo,“ pokračoval Mason stále společenským tónem. „Jako třeba teď to otrávené kotě.“

„A jaký konkrétně příklad jste použil předtím?“ naléhal Shore.

„O tobě, že jsi s námi nešel do hotelu Castle Gate, když jsme tam dnes večer byli,“ vyhrkla Helena.

Gerald Shore v tom okamžiku ztrnul. Veškeré úsilí soustředil na to, aby neprozradil své vnitřní rozpoložení.

„Proboha, jakou to s tím má souvislost?“

„To máte tak, pane doktore,“ začal Mason zeširoka. „Zmínil jsem se o tom pouze jako o jedné z bezvýznamných maličkostí, které by mohly do případu vnést jenom zmatek a zbytečně prodloužit výslech svědků. Patří to do stejné kategorie jako otrávené kotě.“

Shore si odkašlal a chystal se odpovědět, ale pak si uvědomil, že bude lepší, když bude mlčet.

Poručík Tragg se vrátil k jejich autu a v ruce nesl bílý plátěný raneček.

„Otevřte dveře!“ obrátil se na Masona. „Posaďte se tak, abych to mohl někam položit. Nedotýkejte se toho, ale byl bych rád, kdybyste si to všichni pozorně prohlédli – ale jenom prohlédli!“

Rozvázal raneček z kapesníku. Objevily se zlaté hodinky, kapesní nůž, kožená peněženka s pouzdrem na vizitky, zlatá tužka a zlaté plnicí pero s vyrytým monogramem.

„Nějakou teorii o těch věcech už mám,“ řekl Tragg. „Ale nechám si ji pro sebe. Od vás chci, abyste mi řekli, jestli jste někdy něco z těch věcí někde viděli nebo jestli vám nepřipadají povědomé.“

Všichni se naklonili dopředu, aby si rozložené věci prohlédli.

Shore nakukoval přes Masonovo rameno a Della Streetová s Helenou Kendalovou se nahnuly přes opěradlo předního sedadla.

„Mně to nic neříká,“ reagoval okamžitě Mason.

„A co vy, Shore?“ zeptal se poručík Tragg.

Shore natahoval krk a zachmuřeně uvažoval.

„Odtud nemůže dost dobře vidět, poručíku,“ upozornil Mason. „Raději vystoupím, aby se mohl podívat pořádně.“

„Fajn,“ přikývl Tragg. „Ale ničeho se nedotýkejte.“

„Smím se zeptat, kde jste k tomu přišel?“ zajímal se Mason.

„Všechno, co tu vidíte, bylo svázáno do ranečku tímhle kapesníkem. Našel jsem to na sedadle vedle mrtvoly.“

„No ne,“ podivil se Mason a jako skrčenec se snažil protáhnout předními dveřmi, aby o nic nezavadil. „Kapesníku bych se však mohl dotknout, viďte, poručíku.“

„Ano. Z látky žádné otisky prstů nesnímáme.“

Mason promnul kapesník mezi prsty. „To je kvalitní plátno,“ poznamenal. „Pánský kapesník. Barva je poněkud zvláštní, nezdá se vám, poručíku?“

„To ano,“ souhlasil Tragg.

Jen co Mason vylezl z auta, Gerald Shore se nahnul nad rozložené věci. „To jsou přece hodinky mého bratra!“ vykřikl.

„Myslíte Franklina Shora?“ ptal se poručík Tragg upjatě.

„Ano,“ přisvědčil Gerald rozčileně. „Určitě to jsou jeho hodinky a mám dojem… ano, je to i jeho plnicí pero.“

„Je na něm vyrytý monogram FBS,“ poznamenal suše Tragg. „Takže i mě napadlo, že by to mohlo patřit vašemu bratrovi.“

„Ano. Určitě je jeho.“

„A co ta tužka?“

„To už si nejsem tak jistý.“

„Peněženka a pouzdro na vizitky?“

„Lituji, ale nevím.“

„A kapesní nůž?“

Gerald potřásl hlavou. „Ale hodinkami si jistý jsem.“

„Jdou?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Mohli bychom tím kapesníkem trochu pohnout, aby bylo líp vidět na jejich ciferník,“ navrhl Mason.

„To je snadné, nemají vrchní plášť,“ prohlásil Tragg.

„Všimněte si těch kudrlinek kolem monogramu na zadní straně.“

„Zajímavé,“ přitakal Mason. „Ještě bychom se měli podívat na ciferník, jestli tam taky něco není.“ Opatrně vzal kapesník a popotáhl jím tak, že se hodinky pomalu obrátily.

Významně se podíval na Dellu a mrkl jedním okem. Della hbitě sáhla po držadle své kabelky.

„To je zajímavé,“ řekl Mason. „Hodinky od Walthama. Na ciferníku je něco napsáno. Co je to?…“ Naklonil se nad kapesník. „Mohl byste na to trochu posvítit, poručíku?“

„Je tam obchodní značka a údaje o hodinkách,“ oznámil Tragg.

Mason se opět sehnul. „Správně. Tisk je docela zřetelný. Slovo Waltham je vytištěno rovně a pod ním je do oblouku napsáno ‚Van Guard 23 Jewels‘. Podívejte se na to, poručíku. Ukazatel natahování je nahoře přesně u dvanáctky. Z toho se dá poznat, kdy byly hodinky nataženy a kdy se zastavily. Ukazatel má čtyřiadvacet dílků a podle polohy ručičky můžeme zhruba určit, kdy byly naposled nataženy – v tomto případě asi před šesti hodinami. To je zajímavé, viďte?“

„Ano,“ souhlasil Tragg. „Je jasné, že hodinky byly nataženy před šesti hodinami, ale já nechápu, proč by to mělo mít nějaký zvláštní význam?“ Mason se podíval na své hodinky. „Je přibližně půl jedenácté,“ poznamenal zamyšleně. „To by znamenalo, že hodinky byly nataženy dnes odpoledne kolem půl páté nebo nejpozději v pět.“

„Přesně tak,“ řekl Tragg. „Ale Masone, nezlobte se, že kvůli tomu neskáču nadšením. Vím až moc dobře, že když začnete některé věci zdůrazňovat, neděláte to proto, abych si jich všiml, ale spíš proto, abych se nezačal zajímat o to, co mi neříkáte.“

Helena Kendalová udělala přes rameno na Dellu Streetovou překvapený obličej a řekla šeptem: „Jsem ráda, že nejsem poručíkovou manželkou.“

Mason ji obdařil oceňujícím pohledem. Děva dělá pokroky. „Poručík není ženatý,“ řekl taky šeptem.

„To mě nepřekvapuje, pane Masone. Vás snad ano?“

„Ne, slečno Kendalová, vůbec ne,“ odpověděl vážně.

„Říká se, že jednou… V pořádku, Traggu, v pořádku. Pokračujte.“

„I to plnicí pero je jeho,“ řekl Gerald Shore. „Moc dobře si vzpomínám, jak je měl rád.“

„Nosil je pořád v kapse?“ zajímal se poručík Tragg.

„Ano.“

Mason se protáhl a nenápadně se podíval na zadní sedadla, aby se přesvědčil, jestli Della Streetová správně pochopila jeho pokyn.

Na kolenou měla svůj zápisník a pilně zaznamenávala všechno, co kdo řekl.

Mason si z kapsy také vytáhl tužku a zápisník a začal si kreslit různé figurky.

„Určitě je to Henry Leech,“ prohlásil poručík Tragg.

„Našli jsme mu v kapse řidičský průkaz vydaný na jméno Henry Leech s bydlištěm v hotelu Castle Gate. Podle všeho tam bydlel trvale. V náprsní kapse jsme našli další doklady. Určitě je to Leech.“

„Pochopte, poručíku, ten muž nás měl zavést k mému bratrovi,“ ozval se vzrušeně Gerald Shore. „Doufám, že si uvědomujete, jak mimořádně je důležité, aby se vysvětlila ta stará záhada.“

Poručík Tragg přikývl.

„Na celé věci je nejdůležitější zjistit, jestli je můj bratr naživu. Je to tak důležité, že by to dokonce mohlo odsunout do pozadí i vraždu tady toho muže. Pevně věřím, že se nebudete zabývat podružnostmi a půjdete přímo k věci.“

Tragg se na něj podíval přimhouřenýma očima. „Proč by to mělo tuhle vraždu odsouvat do pozadí?“

„Mluvím jako právník,“ odpověděl Shore.

„A já zase jako detektiv,“ odsekl mu Tragg.

Shore vrhl pohled na Masona, ale rychle se odvrátil.

„Můj bratr byl muž, který něco znamenal. Tenhle Leech, co žil v pochybném druhořadém hotýlku, je podle mě úplná nula.“

„Pokračujte,“ povzbudil ho Tragg. „Ještě jste mi neřekl nic podstatného.“

„Po právní stránce by se situace mohla jevit úplně jinak,“ pokračoval Shore rychle. „Chápejte – teda doufám, že jste pochopil, co chci říci.“

Tragg chvíli uvažoval a pak vyštěkl otázku: „A co poslední vůle?“

„O té jsem nemluvil.“

„Ale myslel jste na ni!“

„Ne tak docela.“

„Ale ta je přece to hlavní.“

„Ano,“ přisvědčil Shore neochotně. „Ta je to hlavní.“

Mason je přerušil dotazem: „Nemyslíte si, poručíku, že za těchto okolností máme právo prohlédnout si všechno, co měl mrtvý v kapsách?“

Tragg zavrtěl odmítavě hlavou. „Tohle vyšetřování vedu já, Masone. Vy nemáte ani to nejmenší právo něco si prohlížet.“

„Snad nám aspoň dovolíte, abychom s vámi jeli do hotelu Castle Gate a mohli se podívat, co tam při prohlídce najdete,“ nedal se odbýt Mason. „Vždyť přece hledáme bratra Geralda

Shora, takže Shore by tady nějaká práva měl mít.“

„Pokud jde o mě,“ ozval se rychle Gerald, „mám naprostou důvěru ve schopnosti poručíka Tragga. Nerad bych udělal něco, co by jeho vyšetřování mohlo nějakým způsobem narušit. Samozřejmě, jestli mu mohu něčím pomoci, jsem mu plně k dispozici svým časem i možnostmi.“

Tragg bezmyšlenkovitě přikývl. „Zavolám vám, až budu něco potřebovat.“

„Traggu,“ řekl Mason. „Rád bych s vámi do toho hotelu šel. Chtěl bych vidět, co najdete v jeho pokoji.“

Poručík Tragg s konečnou platností zavrtěl hlavou.

„Ne, Masone. Tohle vyšetřování povedu sám a nikdo mi do toho mluvit nebude.“

„Ale když už tam teď jedete,“ naléhal Mason, „snad bychom alespoň mohli jet za vámi a…“

„Nic takového,“ stál Tragg na svém. „Tady jste už skončil. Auto máte zaparkované na Hollywoodském bulváru, Masone. Jděte si pro ně, vlezte si dovnitř a starejte se o sebe. Kdybych ještě něco potřeboval, dám vám vědět. S mrtvolou tu nechám jednoho svého muže. Potřebuju taky někoho, kdo by tady na té káře sejmul otisky z každého čtverečního centimetru. Floyde, jedeme! A ještě něco, Masone. Pamatujte si, že nechci, abyste se za mnou pokoušel jet. K hotelu Castle Gate se nepřiblížíte, dokud vyšetřování neuzavřu! Dobrou noc.“

Poručík Tragg znovu svázal cípy kapesníku do ranečku.

Mason se posadil na přední sedadlo. „No tak, pane,“ obrátil se na Shora. „Mám dojem, že Tragg o spolupráci s námi nemá zájem. Mohl byste mě laskavě dovézt na místo, kde mám zaparkované auto?“ Tlumeným hlasem pak dodal: „Nastartujte dřív, než poručík změní své rozhodnutí.“

„Proč? Co tím myslíte?“ zeptal se Shore a nastartoval.

„Kdybych se tak moc nedožadoval, aby nám dovolil jet s ním

do hotelu, třeba by na tom dokonce trval,“ vysvětlil mu Mason potichu.

Shore se na Masona podíval nedůvěřivě. „Co by na tom bylo špatného?“

„Ono se totiž stalo ještě něco a mně se zdá, že bychom se na to měli podívat dřív, než se k tomu dostane policie. Matylda Shorová totiž leží v exeterské nemocnici. Byla otrávená.“

„Proboha!“ vykřikl Gerald a téměř dostal smyk v ostré zatáčce. „Heleno, slyšelas to?“

„Slyšela,“ odpověděla Helena nevzrušeně.

„Jen klid, klid,“ napomínal Mason Shora. „Ať to nevypadá, že máme naspěch. Jeďte radši pomaleji, dokud nás policejní vůz nepředjede. A to nebude dlouho trvat. Floyd jezdí jako ďábel.“

Neujeli ani sto metrů, když se za nimi objevilo silné světlo reflektorů policejního vozu, které je vzápětí téměř oslepilo. Zaskřípěly brzdy a silný vůz byl těsně za nimi.

„Přibrzděte trochu,“ řekl Mason. „Doufejme, že si to nerozmyslel!“

Nerozmyslel. Poručíkův vůz se mihl kolem nich a zmizel za první zatáčkou dlouhé serpentiny. Mason se pohodlně opřel. „Tak to bychom měli,“ obrátil se na Shora. „Zařaďte dvojku a jedeme!“

KAPITOLA 9

Matylda Shorová se majestátně tyčila na nemocničním lůžku a hněvivě si prohlížela své návštěvníky.

„Co tady chcete?“ zeptala se.

„No,“ ujal se vysvětlování Gerald Shore, „slyšeli jsme, že jsi nemocná, a tak jsme přirozeně chtěli vědět, jestli bychom ti nemohli nějak pomoci.“

„Kdo vám to řekl?“

„Pan Mason to zjistil.“

Obrátila se k Masonovi. „Jak?“ vyštěkla.

Mason se uklonil. „Úplně náhodou.“

Gerald rychle dodal: „My jsme za tebou museli přijít, Matyldo. Stalo se totiž něco, o čem bys měla vědět.“

„Udělalo se mi špatně. Nechci tady žádné návštěvy. Jak ses dozvěděl, kde jsem? Proč jsi sem přivedl ty lidi?“

„To je advokát Perry Mason a jeho sekretářka Della Streetová. Pracují na jednom případu, který je pro tebe důležitý.“

Matylda Shorová pootočila svou velkou hlavu na silném krku, ostrým pohledem si změřila Masona a něco si zabručela.

Teprve po chvíli se zeptala: „Jak jste se dozvěděl, kde jsem?“

„Komo měl o tebe velký strach,“ předběhla Masona Helena Kendalová. „Řekl nám, že jsi byla otrávena a že jsi měla stejné příznaky jako kotě. Prý jsi sama chtěla, aby tě odvezl do nemocnice.“

„Ten sladkooký svatoušek!“ sykla Matylda opovržlivě. „Nařídila jsem mu přece, aby byl zticha.“

„Ale on byl zticha,“ bránil ho Mason. „Dokud se nedozvěděl, že už to všechno víme. Já jsem se to dozvěděl jako jeden z prvních, ale s Komem jsem nemluvil. Vaše neteř s ním hovořila, až když jsem jí řekl, kde jste.“

„A jak jste se to dozvěděl vy?“

Mason se zdvořile usmál: „Musím chránit své informační zdroje.“

Matylda zaujala na lůžku ještě vzpřímenější polohu. „Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co je vám do toho, proč jsem tady a co mi je?“

„Ale, no tak, Matyldo,“ snažil se ji uklidnit Gerald. „Děje se něco, o čem bys měla vědět. Prostě jsme za tebou museli přijít.“

„Tak, a co je to? Přestaň už kolem toho chodit jako kocour kolem horké kaše.“

„Franklin je naživu,“ pronesl Gerald.

„To pro mě není nic nového, Geralde. Samozřejmě, že je naživu. Celou tu dobu to vím. Utekl s courou a mě nechal na holičkách. Pokud jsem tě dobře pochopila, ozval se ti.“

„Neměla bys ho tak rychle odsuzovat, tetičko,“ ozvala se Helena nepříliš přesvědčivě.

„Čím starší, tím hloupější,“ zavrčela Matylda. „Chlap, který skoro v šedesáti uteče se ženskou o polovinu mladší, to teda je úroveň!“

Mason se obrátil na Geralda Shora: „Snad byste jí raději měl povědět, jak jste se vlastně dozvěděl, že je naživu.“

„Dnes odpoledne k nám zavolal – tedy Heleně.“

Matylda Shorová prudce pohnula svým velkým tělem, až pera v posteli zaskřípala. Ze zásuvky nočního stolku vytáhla brýle s kovovými obroučkami, nasadila si je na nos a začala si prohlížet svou neteř, jako by zkoumala veš pod mikroskopem.

„Aha… tak on telefonoval… a tobě? Předpokládám, že ze mě měl strach.“

Otevřely se dveře a do pokoje vešla ošetřovatelka, z jejíž naškrobené uniformy vyzařovala nesmlouvavost. „Pacientku nesmíte rozčilovat,“ napomenula je. „Vlastně neměla vůbec povolené návštěvy. Můžete tu zůstat jen několik minut.“

Matylda si ji změřila. „Mně je dobře. Nechte nás laskavě o

samotě!“

„Ale pan doktor…“

Matylda Shorová panovačně ukázala na dveře.

Ošetřovatelka zaváhala a pak řekla: „Oznámím to lékaři,“ a odešla.

Matylda se znovu obrátila na Helenu. „Tak on ti telefonoval a ty jsi mi o tom neřekla ani slovo. To je teda vděk! Celých deset let jsem se pro tebe obětovala!“

Gerald Shore jí skočil do řeči: „Matyldo, pochop, myslela si, že jde o podvodníka a nechtěla tě tím obtěžovat, dokud se sama nepřesvědčí.“

„Ale proč telefonoval právě jí?“ chtěla vědět Matylda.

„To je to,“ řekl rozpačitě Gerald. „Všechno nasvědčovalo tomu, že to není Franklin, ale nějaký podvodník, který chce rodinu napálit. Mysleli jsme si, že bude lepší, když s ním nejdřív navážeme kontakt a teprve potom ti to řekneme.“

„Přece nejsem dítě!“

„Chápu tě, Matyldo, ale byli jsme přesvědčeni, že to tak bude lepší.“

„Hmm.“

Helena k tomu dodala: „Hlavně zdůrazňoval, že když se nebudu řídit jeho pokyny, vůbec ho neuvidím.“

„A viděla jsi ho?“ zeptala se Matylda a měřila si ji přes brýle.

„Ne – nikdo z nás ho neviděl. Nějaký pan Leech nás k němu měl dovést, ale…“

„Ten, kdo volal, byl určitě Franklin,“ prohlásila Matylda. „To je přesně jeho styl – plížit se zadními cestičkami. Zahrát to na Helenu a získat její sympatie, aby se za něj u mne přimluvila. Vyřiďte mu, ať už se konečně přestane schovávat za ženské sukně a přijde okamžitě za mnou. Já už mu něco povím. Hned jak se ukáže, podám žádost o rozvod. Na tohle čekám už deset let.“

„Doufám, že to není vážná otrava, paní Shorová,“ ozval se

Mason.

Vytřeštila na něj oči. „Otrava je vždycky vážná!“

„Jak se to stalo?“ zajímal se Gerald Shore.

„Asi jsem si spletla lahvičku s léky – to je všechno. Měla jsem v lékárničce něco na srdce a na spaní. Než jsem si šla lehnout, dala jsem si sklenici černého piva. Pak jsem si šla pro prášky na spaní a nejspíš jsem sáhla jinam.“

„Kdy jste si začala myslet, že jste si nevzala ty správné prášky?“ zeptal se Mason.

„Když jsem dostala křeče,“ odpověděla Matylda. „Zazvonila jsem na Koma a řekla jsem mu, aby připravil vůz, zavolal mému lékaři a odvezl mě do nemocnice. Byla jsem tak duchapřítomná, že jsem okamžitě vypila hořčici s vodou, a tak jsem ze sebe toho svinstva hodně dostala. Doktorovi jsem to vysvětlila. Prostě jsem šla potmě pro prášky na spaní, to už jsem měla v sobě to pivo, a omylem jsem si vzala něco jiného. Neřekla bych, že mi úplně uvěřil, ale přesto se mi hodně věnoval a dal mě do pořádku. Teď už mi je dobře. Chci, abyste drželi jazyk za zuby! Nechci, aby se do toho pletla policie! No a ještě taky chci najít Franklina. Ať si už konečně přestane hrát na schovávanou!“

„Nenapadlo vás, paní Shorová, že by mezi návratem vašeho manžela a těmi dvěma otravami ve vašem domě mohla být nějaká souvislost?“ zeptal se Mason.

„Jakými dvěma otravami?“ zeptala se přísně.

„Přece to kotě a vy.“

Matylda Shorová si ho několik vteřin pozorně prohlížela. „To je nesmysl!“ prohlásila. „Už jsem vám přece řekla, že jsem sáhla po špatné lahvičce.“

„Chtěl jsem jen vědět, jestli vás nenapadlo, že vám někdo mohl otrávit to pivo.“

„Pitomost! Znovu opakuji, že jsem sáhla po špatné lahvičce.“

„A nemyslíte si, že byste s tím měla sama něco dělat?“

„Co bych s tím asi tak měla dělat?“

„Přinejmenším byste měla podniknout nějaké kroky, aby se to neopakovalo,“ řekl Mason. „Jestli vám někdo usiloval o život, něco byste určitě udělat měla.“

„Myslíte oznámit to policii?“

„Proč ne?“

„Policie!“ vykřikla opovržlivě. „Nechci, aby se mně policie pletla do života a zásobovala noviny senzacemi. Tomu se člověk nikdy nevyhne. Zavoláte policii, aby vás chránila, a nějaký idiot hned letí k novinářům a všechno jim vyzvaní, jen aby měl fotku v novinách. Byla to přece jenom moje chyba.“

„Bohužel, paní Shorová, po tom dnešním večeru se už zájmu novinářů nezbavíte,“ přesvědčoval ji Mason.

„Co myslíte tím dnešním večerem?“

„Ten Leech, který nás měl zavést za vaším manželem, svůj úkol nesplnil.“

„Proč?“

„Někdo mu v tom zabránil.“

„Jak?“

„Kulkou z osmatřicítky do levé strany hlavy. Někdo po něm střelil, když v autě čekal na schůzku s námi.“

„Znamená to, že je mrtvý?“

„Ano.“

„Zavražděný?“

„Zřejmě ano.“

„Kdy se to stalo?“

„To přesně nevíme.“

„A kde?“

„U vodní nádrže v horách nad Hollywoodem.“

„Kdo je ten Leech? Jak se k tomu vlastně dostal?“

„Zřejmě jako přítel vašeho manžela.“

„Co vás k tomu vede? Já jsem o něm nikdy neslyšela.“

„Když Franklin telefonoval Heleně,“ přerušil je Gerald Shore, „řekl jí, aby se spojila s panem Leechem, a ten že ji k němu dovede.“

Matylda se obrátila k Heleně: „Vyprovoď pány! Přines mi věci ze skříně! Obleču se a jdu domů! Jestli je Franklin někde nablízku, vplíží se do domu jako had a ušije na mě nějakou boudu. Na tento okamžik čekám celých deset let, a když je konečně tady, nemíním zůstat zavřená v nemocnici! Ukážu mu, že je na mě krátký!“

Mason se neměl k odchodu. „To vám asi bude muset povolit lékař. Ošetřovatelka mu už určitě zavolala.“

„K tomu, abych mohla vstát z postele a odejít, nepotřebuju od nikoho žádné povolení,“ prohlásila Matylda. „Díky tomu prostředku na dávení už ve mně moc jedu nezůstalo. Jsem zdravá jako tur. Odejdu na vlastní odpovědnost.“

„Neradil bych vám, abyste vstávala a zbytečně zatěžovala srdce,“ varoval ji Mason. „Chtěli jsme vás jen informovat o vašem manželovi. Zároveň jsme chtěli zjistit, co se vlastně stalo, a co s tou otravou hodláte dělat.“

„Znovu opakuji, že to byla nešťastná náhoda! Policii nechci.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„To bude asi doktor,“ řekl Gerald Shore. „Nebo někdo z personálu, aby nás odtud dostal.“

„Pojďte dál,“ křikla Matylda. „Ať to máme za sebou. Mě taky vyhoďte!“

Dveře se otevřely a do pokoje vstoupil poručík Tragg s detektivem.

Mason je pozdravil úklonou. „Paní Shorová, dovolte mi, abych vám představil poručíka Tragga z oddělení vražd. Podle všeho vám bude chtít položit několik otázek.“

Tragg se uklonil paní Shorové, obrátil se a uklonil se i Masonovi. „To se vám tedy povedlo, advokáte. Čím déle vás znám, tím víc musím obdivovat vaši předvídavost.“

„Co tím tentokrát myslíte?“ pousmál se Mason.

„Že jste mě zase převezl. Naléhal jste přece, abyste mě se svými přáteli mohl doprovodit do hotelu Castle Gate, viďte. Teprve později, když jsme se rozešli, mi došlo, že jste mi zase předhodil návnadu a já jsem po ní ochotně skočil.“

„Když to takhle říkáte, vypadá to jako spiknutí,“ ozval se Mason.

„To už si rozhodněte sám. Jakmile jsem pochopil, že jste jen předstíral, že mě chcete doprovodit do hotelu, probral jsem si ten případ ze všech stran. Takže, paní Shorová, jestli by vám to nevadilo, rád bych se dozvěděl něco o tom vašem onemocnění.“

„Vadilo by mi to! Moc by mi to vadilo!“ odsekla paní Shorová.

„To je škoda.“

„Snědla jsem něco, co mi nesedlo. To je všechno.“

„Podle nemocničního záznamu jste si omylem vzala nějaký lék,“ opravil ji Tragg.

„Správně, šla jsem do lékárničky a spletla jsem si léky.“

Tragg se ze všech sil snažil chovat příjemně. „To je smůla, paní Shorová. Mohl bych se vás zeptat, v kolik hodin se to stalo?“

„Asi tak v devět, řekla bych. Nevšimla jsem si, kolik přesně bylo.“

„Jestli jsem to pochopil správně, připravila jste se ke spánku, vypila svou pravidelnou sklenici černého piva, zhasla jste a potmě šla k lékárničce?“

„Ano. Myslela jsem, že si beru prášky na spaní. Vzala jsem si nesprávnou lahvičku.“

Tragg projevil přehnanou starostlivost. „Nevšimla jste si nějakého rozdílu v chuti?“

„Ne.“

„To, co si berete na spaní, jsou tablety?“

„Ano.“

„Máte je v lékárničce?“

„Ano.“

„A skutečně jste si nevšimla, že ty tablety, co jste si vzala, měly nějakou jinou chuť?“

„Ne. Zapila jsem je vodou. V jedné ruce jsem držela sklenici s vodou, tablety jsem si dala do pusy a pak jsem je zapila.“

„Je mi to jasné. To jste ovšem sklenici s vodou držela v pravé ruce a tabletky jste si dala do úst levou, viďte?“

„Přesně tak.“

„Lahvičku jste zavřela a vrátila do lékárničky?“

„Ano.“

„K tomu jste ale potřebovala obě ruce, ne?“

„A co má být?“

„Jenom si chci všechno ověřit. Jestli to byla nešťastná náhoda, není co vyšetřovat!“

„Byla to nešťastná náhoda.“

„Samozřejmě,“ řekl Tragg uklidňujícím tónem. „Jenom se snažím zjistit fakta, abych mohl do zprávy napsat, že to byla nešťastná náhoda.“

Obměkčená paní Shorová vysvětlovala: „Přesně tak se to stalo. Víčko od té lahvičky jsem zašroubovala.“

„A dala jste ji zpátky do lékárničky?“ zeptal se Tragg.

„Ano.“

„A teprve pak jste si vzala sklenici vody a tablety jste držela v levé ruce?“

„Ano.“

„Potom jste si je dala do úst a hned jste je zapila vodou?“

„Ano, ale to už jsem vám jednou řekla.“

„A hořké chuti jste si nevšimla?“ pokračoval neodbytně Tragg.

„Ne.“

„Pokud vím, byla to otrava strychninem, viďte, paní Shorová?“

„Nevím.“

Traggův hlas byl plný pochopení. „To jste opravdu měla smůlu,“ řekl a potom se nenápadně zeptal: „Ale jak se tablety strychninu mohly dostat do vaší lékárničky, paní Shorová? Zřejmě jste je k něčemu potřebovala.“

Matylda si důkladně prostudovala poručíkův výraz. „Je to srdeční stimulátor. Měla jsem tam ty tablety pro každý případ.“

„Byly na lékařský předpis?“ zeptal se Tragg.

„Samozřejmě.“

„Kdo vám je předepsal?“

„Mladý muži, myslím, že do toho vám nic není,“ prohlásila Matylda nedůtklivě.

„Kolik tablet jste si vzala?“

„Přesně nevím. Asi dvě nebo tři.“

„A tu lahvičku jste vrátila do lékárničky?“

„Ano. To už jsem vám přece řekla.“

„Hned vedle lahvičky s tabletami na spaní?“

„Myslím, že ano. Byla tam tma. Sáhla jsem do lékárničky poslepu, vyndala jsem lahvičku a myslela jsem, že to jsou prášky na spaní, ale už toho vyptávání mám dost.“

„To je ovšem velmi nepříjemné,“ řekl Tragg.

„Co je nepříjemné?“

„To, že při prohlídce vaší lékárničky jsme nenašli ani tablety na spaní, ani strychnin.“

Paní Shorová se ještě víc napřímila. „Chcete tím říci, že jste byli v mém domě a prohlíželi lékárničku?“

„Ano.“

„Kdo vám to dovolil?“

„Jen klid, paní Shorová. Musím se vás ještě na něco zeptat. Proč policii zapíráte, že se vás někdo pokusil otrávit?“

„Protože se mě nikdo otrávit nepokusil.“

„Jak jsem vyrozuměl, bylo dnes odpoledne ve vašem domě

otráveno kotě, a potom ošetřeno v malé veterinární nemocnici dr. Blakelyho.“

„O kotěti nic nevím.“

Tragg se usmál: „No, paní Shorová, měla byste se trochu víc snažit. Jak jistě víte, nepravdivá výpověď je trestná. Jsou tady s námi dva právníci, kteří vám to potvrdí. Jestli byl ve vaší sklenici s pivem jed, chce o tom policie vědět, a pro vás by bylo hodně nemoudré, kdybyste se snažila mařit vyšetřování.“

Dveře pokoje se prudce otevřely. Rychle jimi prošel muž a spustil: „Co se to tady děje? Jsem lékař a toto je můj případ. Pacientka se nesmí rozčilovat. Utrpěla těžký šok. Prosím, abyste všichni odešli! Okamžitě!“

Matylda Shorová na něj pohlédla: „Vím, že to myslíte dobře, doktore, ale měl jste přijít o pět minut dřív.“

KAPITOLA 10

Neobvykle zamyšlený a zamlklý Gerald Shore zastavil vůz u starobylého domu, který se od té noci, kdy beze stopy zmizel prezident Shorovy národní banky, prakticky nezměnil.

„Raději vystup, Heleno," řekl. „A dohlídni na dům. Já ještě zavezu pana Masona a jeho sekretářku do Hollywoodu, kde nechali svůj vůz."

„Mohla bych jet s tebou a dělat ti společnost na zpáteční cestě," nabídla Helena.

„Bude lepší, když zůstaneš doma. Někdo by tady měl být, aby se mohl o všechno postarat."

„Kdy se vrátí teta Matylda?" zeptala se ho.

Gerald Shore se obrátil k Masonovi a nechal na něm, aby Heleně odpověděl.

Mason se zašklebil: „Ne dříve, než zodpoví všechny otázky, které jí chce položit poručík Tragg."

„Ale lékař nařídil, že výslech nesmí trvat déle než pět minut. Řekl, že zdravotní stav tety Matyldy víc nedovoluje."

„To je pravda," dodal Mason. „Dokud bude v nemocnici, bude o ni doktor pečovat. Tragg tam určitě nechá pár mužů, aby ji hlídali. Určitě se postará, aby z nemocnice neodešla, dokud lékař neprohlásí, že je úplně v pořádku. A potom Tragg získá odpovědi na své otázky – buď ještě v nemocnici, nebo na policejní stanici."

„Poručík Tragg je podle všeho velmi chytrý a rozhodný mladý policista," usoudil Gerald Shore.

„To je," souhlasil Mason. „Nesmíme ho podceňovat. Je to nebezpečný protivník."

Gerald Shore se na Masona zkoumavě podíval, ale v jeho tváři nenašel nic, co by svědčilo o nějakém skrytém významu jeho poznámky o Traggovi.

Helena vystoupila z vozu. „Tak já tady zůstanu," řekla. „Budu

tu Matyldinu pevnost hlídat.“

„Dlouho se nezdržíme,“ sliboval strýc.

Trochu se zachvěla. „Přemýšlím, co by se ještě mohlo stát. Kdybych tak mohla dát vědět Jerrymu!“

„Nechcete, abych tady zůstala s vámi?“ zeptala se Della spontánně.

„To bych byla moc ráda,“ přiznala Helena.

„Lituji,“ zasáhl Mason. „Della musí jet se mnou.“

Helena zesmutněla. „To nevadí, snad bude všechno v pořádku.“

Gerald Shore se během jízdy do Hollywoodu znovu v myšlenkách vracel k tomu, co mu dělalo starosti. „Masone, několikrát jste se dnes zmínil, že poručík Tragg je nebezpečný protivník.“

„Ano.“

„Mám to chápat tak, že jste tím chtěl něco naznačit?“

„Jak se to vezme.“

„Co?“ zeptal se Shore sice zdvořile, ale nesmlouvavě jako u křížového výslechu.

„Záleží na tom, co tajíte.“

„A co když nic netajím?“

„V tom případě pro vás poručík Tragg nebude nebezpečný protivník. Vůbec to nebude váš protivník. Nebezpečný ale bude vždycky.“

Shore se na okamžik zahleděl na Masonův profil a pak se opět věnoval řízení.

„Kolem toho případu je několik věcí, které jsou značně pozoruhodné,“ pokračoval Mason klidným hlasem. „Za prvé, jestli jste se vy a váš bratr rozešli v dobrém, nevidím sebemenší důvod, proč by váš bratr neměl raději zavolal vám, než šokovat svou neteř, které navíc musel pracně dokazovat, že je naživu. To je ale ta méně významná věc. Důležitější je, že Heleně prakticky

vsugeroval, aby se poradila se mnou a vzala mě na schůzku s panem Leechem, na kterou se nikdo jiný z rodiny neměl dostavit.“

„Masone, řekl jste toho buď příliš moc, nebo příliš málo,“ konstatoval Gerald Shore.

„Vy jste se na tu schůzku vlastně vnutil,“ pokračoval Mason klidně.

„Nechápu, co tím sledujete, pane Masone. Bylo přece zcela přirozené, že jsem chtěl svého bratra vidět.“

„Souhlasím, ale vypadá to, že jste ho chtěl vidět dřív, než by mohl mluvit s někým jiným.“

„Můžete mi vysvětlit, co tím myslíte?“

Mason se usmál. „To samozřejmě mohu. Pokouším se na to dívat očima člověka s Traggovým charakterem a mentalitou.“

„Mluvte přímo k věci!“

„Tragg pravděpodobně zjistí, že jste byl s námi, když jsme odjížděli z domu, že jste byl s námi, když jsme jeli k vodní nádrži na schůzku s Leechem, ale že jste s námi nebyl, když jsme za Leechem šli do hotelu.“

„Mě zajímal bratr a ne nějaký Leech.“

„Pochopitelně. Dokonce i poručík Tragg by tuto verzi ochotně přijal, ovšem až na to, že pokud byl Leech jedinou spojkou mezi vámi a bratrem, pak jste se o něj zajímat měl. Přesto si myslím, že Tragg by se i s tím možná spokojil – kdyby tu ovšem nebyly další okolnosti, které mluví proti vám.“

„Jaké okolnosti?“ vyhrkl Shore.

„Předpokládejme, že Tragg jen tak pro všechny případy ukáže vaši fotografii recepčnímu v hotelu Castle Gate a zeptá se ho, jestli jste se náhodou nevyptával na Henryho Leeche a jestli jste ho náhodou někdy nenavštívil – nebo jestli si nevzpomíná, že vás někdy viděl v blízkosti hotelu.“

Gerald chvíli mlčel a potom se zeptal: „A co by na tom bylo špatného, kdybych tam byl?“

„Ještě nejsem tak daleko, abych znal všechna fakta,“ pokračoval Mason. „Ale když se na to podíváme Traggovýma očima, je tu celá řada velmi podivných věcí. Váš bratr náhle zmizel. Jeho zmizení doprovázela spousta neobvyklých okolností. Krátce před svým zmizením mluvil s někým, kdo ho prosil nebo žádal o peníze. Jsou tady nějaké indicie, že jste tou osobou mohl být vy. Nejsou však naprosto jednoznačné. Přesto předpokládám, že se vás na to tenkrát ptali, a stejně tak předpokládám, že z policejních záznamů vyjde najevo, že jste tu návštěvu u bratra toho večera zapřel. Tragg by teď z toho mohl usoudit, že by pro vás bylo nepříjemné, kdyby se váš bratr najednou objevil a nejen vypověděl něco úplně jiného, ale navíc uvedl, že to, o čem jste spolu tehdy hovořili, mělo něco společného s jeho zmizením.

Až si to poručík Tragg přebere, nepochybně si řekne, že Franklin Shore je mezi živými. Z nějakého důvodu si nepřeje, aby se o něm vědělo. Nechce jít rovnou domů. Chce však navázat spojení s někým z rodiny. Vynechá vlastního bratra a místo toho se spojí se svou neteří, sice velmi půvabnou mladou dámou, které však bylo teprve nějakých třináct nebo čtrnáct let, když zmizel. Gerald Shore, jehož bratr při svém návratu zcela opomenul, okamžitě vstupuje do děje a trvá na tom, že svou neteř doprovodí. Henry Leech je spojujícím článkem mezi Franklinem, který nemůže nebo nechce jít domů, a jeho příbuznými. Henry Leech se odebere na osamělé místo a někdo ho tam zabije. Existuje strojem psaný dopis, podle kterého se Henry Leech na to místo odebral z vlastního rozhodnutí, nic však nepotvrzuje, že ten dopis osobně napsal. Spíš máme dost důvodů věřit, že ho nenapsal. Hodně však bude záležet na tom, co poručík Tragg zjistí o době Leechovy smrti. Z určitých maličkostí, které mi neušly, když jsem byl na místě činu, jsem ochoten věřit, že k smrti došlo asi tak čtyři hodiny před tím, než jsme tam dorazili.

A když se poručík Tragg dostane až sem a navíc najde důkaz,

že jste se pokusil spojit s Leechem dnes odpoledne, nebo že jste se s ním dokonce setkal, pak vás zcela přirozeně a logicky bude pokládat za podezřelého.“

Mason domluvil, vyndal si z pouzdra cigaretu a pohodlně se opřel.

Gerald Shore mlčky řídil. Ozval se, až když projeli několika ulicemi. „Myslím, že teď je ta pravá chvíle, kdy bych vás měl požádat, abyste mě zastupoval.“

Mason chvíli zamyšleně pozoroval hořící konec cigarety a pak utrousil: „Patrně ano.“

„A co vaše sekretářka?“ zeptal se Gerald Shore a ukázal hlavou na Dellu Streetovou, která mlčky seděla na zadním sedadle.

„Ta je diskrétnost sama,“ ujistil ho Mason. „Před ní můžete mluvit úplně otevřeně – třeba je to vaše poslední příležitost, kdy si to budete moci dovolit.“

„Budete mne zastupovat?“

„Uvidíme,“ řekl Mason.

„Na čem to závisí?“

„Na okolnostech a hlavně na mém přesvědčení, že jste nevinný.“

„Jsem nevinný,“ řekl Shore tiše. „Úplně nevinný. Buď jsem se stal obětí té nejzatracenější souhry náhod, jaké je osud schopen, nebo úmyslného spiknutí.“

Mason dále mlčky kouřil.

Shore zpomalil, aby nemusel věnovat moc pozornosti řízení, a přiznal: „Byl jsem to opravdu já, kdo bratra navštívil ten večer, kdy zmizel.“

„Ale potom jste to popřel,“ konstatoval Mason.

„Ano.“

„Proč?“

„Měl jsem k tomu několik důvodů. Jedním z nich bylo to, že se obsah toho rozhovoru dostal na veřejnost. Jistě si vzpomínáte,

že muž, který s Franklinem těsně před jeho zmizením hovořil, žádal o peníze a nijak se netajil tím, že jeho finanční záležitosti jsou v zoufale beznadějném stavu.“

Mason přikývl.

„V té době jsem měl rozdělaných pár obchodních transakcí. Slibovaly pěkný zisk, kdyby se mi je podařilo dokončit. Zároveň by mě však mohly zničit, kdyby se mi to nepodařilo. Jediné, co mne tehdy drželo nad vodou, byla skutečnost, že moji společníci ani na chvíli nepochybovali, že za mnou stojí silný kapitál.“

„Váš bratr?“ zeptal se Mason.

„No, postavení mého bratra s tím snad něco společného mělo. Nikdo z nich si pochopitelně nemyslel, že se bratr na tom přímo podílí, ale mysleli si, že i já osobně mám velký kapitál. Byli přesvědčeni, že kdyby k něčemu došlo a já se dostal do složité situace, bratr by mě určitě podpořil.“

„A proto,“ doplnil ho Mason, „jste se neodvážil přiznat, že jste to byl vy, kdo Franklina Shora ten večer navštívil, protože větší část toho rozhovoru byla zveřejněna v tisku.“

„Přesně tak.“

„Mělo bratrovo zmizení na ty vaše transakce škodlivý dopad?“

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl Shore smutně. „Podařilo se mi však ještě najít a přesvědčit jednoho člověka, který mi potřebný kapitál poskytl – pochopitelně za značný podíl na zisku. To, že záležitosti Shorovy národní banky byly vcelku rychle prošetřeny, i to, že bratr zanechal velký kapitál, mně samozřejmě značně pomohlo.“

„Nesvěřil jste se třeba paní Shorové, že jste to byl vy, kdo Franklina navštívil?“

„Nesvěřil jsem se nikomu. V té době jsem k tomu neměl odvahu.“

„A později, když už to nebylo nutno dále tajit?“ naléhal Mason.

„Držel jsem se toho, co jsem tvrdil původně. Vžijte se do mého postavení. Musíte uznat, že mi nic jiného nezbývalo.“

„Pokračujte.“

„Dnes odpoledne, když mi Helena řekla, že Franklin telefonoval, udělalo se mi úplně špatně. Uvědomil jsem si, že se s ním musím setkat dřív než kdokoli jiný.“

„A tak, když Helena jela znovu k veterináři, aby zjistila, jak se daří kotěti, vy jste se pokusil s bratrem sejít, nemám pravdu?“

„Ano. Helena si šla k veterináři pro kotě hned po večeři. Odnesla je k panu Lunkovi a pak už spěchala na schůzku s vámi.“

„A vy jste se mezitím vypravil do hotelu Castle Gate?“

„Ano. Proto jsem k vám nepřišel s Helenou.“

„Snažil jste se setkat s Leechem?“

„Ano.“

„A uspěl jste?“

„Ne. Nejdřív jsem tam zavolal a bylo mi řečeno, že Leech odešel s nějakým mužem, ale že se brzy vrátí. To mě přivedlo na myšlenku, že bych si na něj mohl počkat. Byl jsem přesvědčený, že ten muž, co s ním odešel, musí být můj bratr Franklin. Šel jsem do hotelu a čekal jsem tam. Leeche jsem sice neznal, ale věřil jsem, že je s Franklinem a že se do hodiny vrátí.“

„Takže jste čekal v hotelu,“ poznamenal Mason.

„Ano. Sedl jsem si a čekal až do chvíle, kdy jsem se měl sejít s vámi.“

„A on nepřišel?“

„Tím jsem si úplně jistý. Jsem si úplně jistý, že Franklin do hotelu nevešel.“

„Recepční si vás všiml?“

„Ano, hned poznal, že nepatřím k hostům. Seděl jsem u dveří a on mě neustále pozoroval. Myslel si asi, že jsem detektiv. Pokud si dobře vzpomínám na slova poručíka Tragga, ten hotel je zřejmě útočištěm lidí, kteří nemají moc čisté svědomí, a proto jsou k

neznámým lidem dost nedůvěřiví. Původně jsem chtěl zaparkovat hned u vchodu a počkat ve voze, ale nikde jsem tam nenašel vhodné místo. Tak jsem se rozhodl, že počkám uvnitř.“

„A potom jste s námi nešel dovnitř především proto, že jste se bál, aby vás recepční nepoznal a nevzpomněl si, že už jste dnes v hotelu na někoho čekal.“

„Ano – doufám ale, že to zůstane mezi námi.“

„To je samozřejmé,“ odpověděl Mason. „Jenomže Tragg si tohle určitě sám vydedukuje.“

U chodníku se objevilo volné místo. Shore prudce zabrzdil, zastavil na okraji ulice a vypnul motor. „Nejsem schopen řídit,“ řekl. „Nenabídl byste mi cigaretu?“

Mason mu ji nabídl. Shorovi se však tak třásly ruce, že jen stěží dokázal přidržet u cigarety plamínek zápalky.

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Víc toho není. Už jsem vám řekl všechno.“

Mason se ohlédl na Dellu Streetovou a pak mu řekl: „Snad ano, až na skutečný motiv.“

„Co se vám na tom nezdá?“ podivil se Shore.

„Neudělal byste to, co jste udělal, a neudělal byste to tak, jak jste to udělal, kdybyste neměl silnější důvod setkat se s bratrem dřív než kdokoli jiný, než jen to, že jste chtěl zabránit prozrazení nepravdivosti své původní výpovědi.“

„Uznávám, že s vámi musím mluvit naprosto otevřeně,“ obrátil se na Masona.

„To se vždycky vyplatí,“ poznamenal Mason suše. „Jako právník byste to měl vědět.“

„Doufám, že mě pochopíte,“ rozhovořil se. „Nikdo si nikdy nedokáže přesně uvědomit, do jaké míry dokáže být poctivý. Prochází životem s přesvědčením, že je opravdu poctivý, protože se nikdy nesetkal s dostatečně silným pokušením. A pak se najednou dostane do kritické situace, kdy mu hrozí úplná zkáza,

ale na druhé straně má možnost obrátit porážku ve vítězství, ovšem za předpokladu, že udělá něco, co je sice na první pohled naprosto jednoduché a – no, nikoliv vysloveně nepoctivé, ale není to tak docela zákonné.“

„Ty omluvy si nechte,“ řekl Mason příkře. „Nepodceňujte Tragga. Když na něčem pracuje, pracuje rychle a důkladně. Potřebuji fakta. Vysvětlování a omluvy si nechte až napotom. A teď k věci. Všechno, co jste mi zatím řekl, jsem si už dřív vydedukoval sám. Doplnil jste jen pár teček nad i. Teprve teď jste se přiblížil k tomu, co – pokud mi povíte pravdu – rozhodne, zda vás budu nebo nebudu zastupovat.“

Shore nervózně dokouřil a nedopalek vyhodil oknem na chodník. Sundal si klobouk a rukama si pročísl bohatou hřívu vlnitých šedivých vlasů. „Je tady něco, co nikdy, ale opravdu nikdy nesmí vyjít najevo,“ řekl.

„Pusťte se do toho!“

A Gerald Shore pokračoval: „Prosil jsem svého bratra a zapřísahal jsem ho, aby mi půjčil deset tisíc dolarů, že je moc nutně potřebuji. Bylo z toho obrovské kázání kvůli mým obchodním metodám, kázání, které jsem nebyl schopen vnímat, protože mi bylo jasné, že když těch deset tisíc dolarů nedostanu, bude to můj konec. Věděl jsem však, že když se mi je podaří získat, vydělám dost peněz, abych už nemusel riskovat. Nakonec mi bratr slíbil, že mi pomůže. Ještě prý musí vyřídit pár věcí, ale než půjde spát, vystaví šek na deset tisíc dolarů a pošle mi ho poštou.“

„Šek na vaše jméno?“ zeptal se Mason.

„Ne. Na jméno mého věřitele. Nebylo dost času, aby ten šek procházel mým účtem.“

„A váš bratr to udělal?“

„Neudělal. Zmizel a nic neudělal.“

„Pak ale můžeme s jistotou předpokládat, že po vaší návštěvě

se setkal s něčím tak mimořádně důležitým, že ho to přinutilo zmizet a zapomenout, že vám něco slíbil.“

„To je docela možné.“

„Kdy jste se o jeho zmizení dozvěděl?“

„Až další den dopoledne.“

„A to byl poslední den, kdy jste mohl ještě něco podniknout, viďte?“

Shore přikývl.

„To už jste asi stačil své společníky ujistit, že je všechno v pořádku, že?“ informoval se Mason.

„Hned to dopoledne v půl desáté,“ potvrdil Shore rozčileně. „Zatelefonoval jsem společníkovi, jemuž měla být ta částka vyplacena, a ujistil jsem ho, že šek obdrží dřív, než se odpoledne zavřou banky, a že bude na jeho jméno a podepsaný Franklinem B. Shorem. Deset minut po tom, co jsem zavěsil, zavolala Matylda, abych prý hned přišel. Od ní jsem se pak dozvěděl, co se stalo.“

„Jestli si dobře pamatuji, Franklinovo zmizení bylo před veřejností nějakou dobu utajováno,“ poznamenal Mason.

Shore přikývl.

Mason se na něj pronikavě podíval. „V té době bylo proplaceno několik velkých šeků,“ řekl významně.

Shore opět přikývl.

„No a…?“

„Mezi nimi byl i šek na deset tisíc dolarů na Rodneyho Frenche,“ dopověděl Shore.

„Rodney French byl ten, komu jste dlužil?“

„Ano.“

„A taky ten, komu jste slíbil zaplatit?“

„Ano.“

„A co ten šek?“ zajímal se Mason.

„Ten šek jsem vystavil a podepsal já,“ přiznal se Shore. „Napodobil jsem bratrův podpis, protože mi přece slíbil, že s tím

šekem mohu počítat. Měl jsem tehdy pocit, že mám plné právo to udělat.“

„A Matylda Shorová se nikdy nedozvěděla, že ten podpis na šeku nebyl pravý?“

„Nikdo se o tom nikdy nedozvěděl. Udělal jsem to dokonale. Bratr totiž ještě ten večer volal v souvislosti s řadou jiných záležitostí svému účetnímu a řekl mu, že vystavuje šek na deset tisíc dolarů pro Rodneyho Frenche.

Asi vám, pane Masone,“ pokračoval hlasem, který se rozčilením zadrhával, „nedokážu vysvětlit, co všechno to pro mne znamenalo. Byl to rozhodující okamžik celé mé kariéry. Do té doby jsem se podílel na řadě projektů, které slibovaly bohatství. Všechny ty záležitosti byly sice naprosto zákonné, ale hodně riskantní. Chtěl jsem vydělat spoustu peněz. Řekl bych, že mě k tomu hnala snaha vyrovnat se bratrovi. Přál jsem si být jako on, chtěl jsem si dokázat, že i já umím dělat peníze. Chtěl jsem být finančně zajištěný.

Po těch strašných zkušenostech, které jsem tehdy získal, jsem se nad sebou pořádně zamyslel. To, k čemu jsem dospěl, mě moc nenadchlo. Teď už je to deset let, pane Masone. S čistým svědomím mohu prohlásit, že jsem se od té doby změnil – změnil jsem se ve všech směrech.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Mason. „To mě zajímá.“

„Předně jsem si uvědomil, že v životě existuje něco víc než jenom peníze.“

„Máte na mysli získávání vědomostí nebo nějakou životní filozofii?“ zeptal se Mason.

„Ne, to ne,“ řekl. „Mám na mysli odpovědnost, kterou má člověk k ostatním.“

„Jakou odpovědnost?“

„Dřív jsem se domníval, že život každého člověka patří jen jemu a že má právo prožít ho, jak se mu zachce. Dnes už vím, že

to není pravda. Nikdo není úplně svobodný. Pořád působí na druhé svým charakterem, tím co říká, jak žije…“ Shorův hlas ochraptěl a zmlkl.

Mason čekal a klidně pokuřoval.

Shore po chvíli vyprávěl dál. „Vezměte si třeba Helenu. Byla to čtrnáctiletá dívenka, která tehdy stála – použiji otřepaný výraz – na prahu života. Vždy se na mě upínala a vážila si mě. Byla ve věku, kdy u člověka morální hodnoty začínají převažovat. Kdyby se něco stalo, kdyby přišla na to, že… Pane Masone, od té doby mám naprosto jiný životní cíl. Získal jsem celou řadu úplně nových životních zkušeností. Začal jsem se chovat tak, aby ti, kdo se na mne podívají, nemohli… Ale na tom už nezáleží.“

„Záleží na tom, a hodně,“ řekl Mason laskavě.

„To je asi tak všechno,“ stručně shrnul Shore. „Přestal jsem se věnovat jenom penězům. Začal jsem se víc zajímat o lidi. Ne proto, čím by mě mohli být užiteční, ale proto, co bych já mohl udělat pro ně. Postupně, myslím se vší skromností, jsem se stal pro některé mladší lidi určitým vzorem. A teď,“ pokračoval trpce, „teď bych se měl lidem ukázat jako podvodník, který spáchal zločin a myslel si, že mu to projde, dokonce měl tu drzost si myslet, že to vlastně ani zločin nebyl.“

Mason počkal, až se uklidní, a pak se věcně zeptal: „A co Rodney French? Vyptával se vás na něco?“

„Ne. Jen tenkrát zavolal Franklinovu účetnímu a zeptal se, jestli mu Franklin něco řekl o vystavení šeku. A to jen proto, že slíbený šek nepřišel dopolední poštou! Když se Frenchovi dostálo ujištění, že to Franklin účtárně oznámil, vyzvedl si peníze a byl zticha.“

„Když se French dozvěděl, že Franklin zmizel, nenapadlo ho, že by v tom mohla být nějaká levárna?“

„Nevím. Mám dojem, že začal mít nějaké podezření, když se dozvěděl o tom zmizení a o tom, že jsem ve výpovědi návštěvu u

bratra popřel.“

„A co vás přivedlo na to, že by vám bratr mohl něco vyčítat?“ zeptal se Mason.

„Copak to nechápete?“ podivil se Shore se zřejmou úzkostí v hlase. „Noviny začaly přetřásat všechno možné. Byla zveřejněna řada podrobností o finančních transakcích mého bratra, včetně podrobné bilance jeho banky a seznamu všech šeků, které v posledních dnech podepsal. Noviny samozřejmě neopomenuly zdůraznit, že poslední šek byl na deset tisíc a že byl vydán na jméno Rodneyho Frenche.“

Mason se hluboce zamyslel. „A nezdá se vám, že vzhledem k okolnostem vám bratr patrně už dávno odpustil?“

„Doufal jsem, že mě pochopí a odpustí mi,“ řekl Gerald. „Když však uznal za vhodné ohlásit se nejdřív raději Heleně a ne mně, tak – no, to už si jistě domyslíte sám.“

Mason zamáčkl cigaretu. „Jestli se poručík Tragg tohle všechno dozví,“ řekl „obviní vás z vraždy prvního stupně.“

„To je mi jasné!“ křikl Shore. „Ale nemůžu vůbec nic dělat. Mám pocit plavce, kterého unáší proud do smrtícího víru a on je proti tomu úplně bezmocný.“

„Jednu věc udělat můžete,“ řekl Mason.

„Co?“

„Držet jazyk za zuby,“ odpověděl advokát. „Dovolte mi, abych mluvil za vás, čímž chci říci, abyste nechal všechno na mně.“

KAPITOLA 11

Helena si svlékla kabát a odložila klobouk i rukavice. Když se pustila do čtení, zaslechla na cestě zvuk přijíždějícího auta. Podívala se na hodinky. V tuto hodinu sem určitě nikdo nejede na návštěvu. Nějaké auto však zajelo na soukromou cestu k domu. Když řidič povolil spojku, okamžitě poznala to bouchání a praskání, které vycházelo zpod kapoty. Srdce jí poskočilo, na chvilku vynechalo a pak se prudce rozbušilo. Byla si naprosto jistá, že na světě existuje jen jediný motor ve zcela neopravitelném stavu, který přesto kupodivu funguje.

Rychle zamířila ke dveřím.

Jerry Templar se soukal z vozu svými typicky pomalými pohyby, které sice mnohdy hraničily s nemotorností, ale vždy bezpečně splnily svůj účel. Jeho postava v uniformě byla štíhlá a vzpřímená. Helena si uvědomila, že armáda mu dala větší rozhodnost, sebedůvěru a pevnou vůli. Před pár měsíci ještě takový nebyl. Tento muž pro ni teď byl svým způsobem cizincem. Důvěrně známý přítel najednou získal novou přitažlivost, až jí to vyráželo dech a vyvolávalo prudké bušení srdce.

Helena se rozhodla, že o vraždě ani o rodinných nepříjemnostech nebude vůbec mluvit. Přišel přece za ní. S Jerrym si bude povídat o věcech mnohem důležitějších. Snad už dnes večer.

„Jerry!“ zvolala. „Jsem tak ráda, že jsi přišel!“

„Nazdar, drahoušku. Viděl jsem, že je rozsvíceno, a tak jsem si řekl, že snad ještě nespíš. Mohu na chvíli dovnitř?“

Vzala ho za ruku, vtáhla do haly a zavřela dveře. „Ano,“ řekla v podstatě zbytečně.

Zavedla ho do velkého obývacího pokoje a posadila se na širokou pohovku. Zvědavě pozorovala, kam si sedne. Zamíří ke křeslu na druhé straně krbu nebo si přisedne k ní? Moc si přála,

aby se posadil vedle ní, jenomže on pořád stál uprostřed pokoje. „Vypadáš unaveně, Jerry.“

Překvapilo ho to. „Unaveně? Vůbec ne.“

„Promiň. Mohu ti nabídnout cigaretu?“ natáhla k němu ruku s pouzdrem.

To zapůsobilo. Pomalu přešel místnost, vzal si cigaretu a konečně se vedle ní posadil.

„Kde jsi byla celý večer?“ zeptal se.

Helena sklopila oči. „Venku,“ řekla.

„To vím, čtyřikrát jsem ti volal.“

„Dvacet centů! Neměl bys tak rozhazovat, Jerry!“

„Kde jsi byla?“ Znělo to skoro jako obvinění.

„Tak, různě,“ odpověděla vyhýbavě. „Nic zvláštního.“

„Sama?“

Helena se na něj uštěpačně podívala. „Nejsi trochu moc zvědavý, vojáku?“ protáhla ironicky. „To všechny tvoje ženské sedí každý večer doma, aby byly připravené, kdyby ses u některé náhodnou chtěl zastavit?“

„Žádné ženské nemám,“ odpověděl chraplavě. „Víš, že já…“

„Jen povídej…“

Jerry však nepokračoval, jen vyskočil z pohovky a začal přecházet sem a tam.

„Kde máš tetu,“ zeptal se najednou. „Už leží?“

„Byla v posteli, když jsem ji naposledy viděla.“ Pak nevinně dodala: „Komo a hospodyně taky.“

„Tvoje teta mě nemá ráda.“

„To je postřeh, Jerry! Udivuješ mě.“

„Co proti mně má?“

Chvíli bylo ticho.

„Na to ti asi neodpovím,“ ozvala se konečně Helena.

Další ticho.

„Byla jsi dnes večer venku s Georgem Alberem?“

„Do toho ti mimochodem nic není, ale náhodou jsem celý večer byla se strýcem Geraldem.“

„Aha.“

Jerrymu se podle všeho ulevilo a znovu se posadil na pohovku vedle Heleny.

„Jerry, kdy odjíždíš do toho důstojnického tábora?“

„Asi hned, jak se příští týden vrátím do kasáren.“

„Takže v pondělí – ještě šest dní,“ zašeptala. „Ty dnes nemyslíš na nic jiného než na válku, vid?“

„Musím přece plnit svou povinnost.“

„Souhlasím, ale taky se musí žít,“ řekla Helena měkce. Kdyby se jí tak podařilo prolomit tu zeď mlčení, kterou si kolem sebe postavil. Kdyby se dokázal zbavit té své až směšné důstojnosti a sebekázně. Kdyby se aspoň jednou dokázal uvolnit. Obrátila se k němu, zvedla tvář a její rty se trochu pootevřely. V celém tom velkém domě byli sami. V hale hlasitě tikaly dědečkovy hodiny.

Jerry se však proti ní obrnil. Začal mluvit jasně a nemusel hledat slova. Mluvil rychle a stroze. Šedýma očima se na ni díval něžně, ale s rozhodností, kterou v nich v posledních dnech stále viděla. „Nevím, co mě čeká,“ řekl. „Ty taky nevíš, co mě čeká. Odporná povinnost porazit nepřítele. A potom bude svět vypadat úplně jinak. Nechápeš, že v takové době, jako tahle, musí každý chlap všechno opustit a pokusit se zapomenout i na věci, které pro něj osobně, a snad i trochu sobecky, byly tím nejdůležitějším na světě? Například, když miluje nějakou ženu…“

Jeho hlas náhle přerušil hluk z ložnice Matyldy Shorové. Ozval se hluk, jako když padá nábytek. Po chvíli uslyšeli dobře známé klap… klap… klap její hole a těžký šoupavý krok. Papoušci v kleci se rozkřičeli.

„Teta Matylda,“ řekl Jerry dutě.

Helena se pokoušela promluvit, ale na okamžik se jí stáhlo hrdlo, a tak ze sebe nevydala ani hlásku.

Jerry se na ni zvědavě podíval. „Co se děje, holčičko? Vypadáš vyděšeně.“

„To – to není teta Matylda.“

„Nesmysl, ty kroky si nikdo nemůže splést. Přece slyšíš, jak typicky přisouvá nohu, když…“

Heleniny prsty sevřely jeho paži. „Jerry, to není ona! Teta je v nemocnici.“

Okamžik trvalo, než si Jerry plně uvědomil význam jejích slov a pochopil, proč se tak bojí. Pak prudce vyskočil a odstrčil Helenu stranou, i když se mu zoufale věšela na paži.

„Tak se podíváme, kdo to je.“

„Ne, ne, Jerry! Sám tam nechoď! Je to nebezpečné! Dnes večer se stalo něco strašného. Nechtěla jsem ti to říct, ale…“

Helena nepoznala, jestli ji slyšel nebo ne. Jen si uvědomila, že její slova vyznívají naprázdno. Se sevřenými čelistmi se rozběhl k zavřeným dveřím do chodby vedoucí k Matyldině ložnici.

„Kde je vypínač?“ křikl.

Helena k němu přiskočila. Najednou si totiž uvědomila, že se Jerry v domě nevyzná a že bude v pološeru zbytečně tápat.

Otočila vypínačem. „Jerry, buď opatrný. Drahoušku, moc tě prosím…“

Za dveřmi Matyldiny ložnice nebylo nic slyšet, jako by vetřelec zůstal bez pohnutí stát – nebo se plížil jako kočka, aby Jerryho překvapil, až otevře dveře. Jen papouščí vřískání se vystupňovalo až do hysterického crescenda.

„Prosím tě, Jerry,“ šeptala. „Neotvírej! Jestli tam někdo je a…“

„Pust mě!“ nařídil.

Pořád mu visela na ruce.

„Pusť mě,“ opakoval a odstrčil ji. „Tu ruku budu možná potřebovat. Musím se podívat, co se tam děje!“

Otočil kulatou klikou u dveří a kopnutím je rozrazil.

Prudký závan studeného vzduchu z otevřeného okna ložnice pronikl až do chodby. Byla tam tma. Světlo z haly vrhalo groteskní stín Jerryho Templara na podlahu temné ložnice. Ptáci náhle zmlkli.

„Světlo!“ vykřikla Helena a vrhla se kolem Jerryho k vypínači.

Chytil ji za rameno. „Neblázni! Drž se stranou! Řekni mi…“

Z temného kouta u čela Matyldiny postele je oslnil ostrý ohnivý záblesk. Připomínal modročervenou, oranžově lemovanou ohnivou kouli. Současně pokojem zaduněl výstřel z pistole. Slyšela, jak kulka pleskla o rám dveří, a současně pocítila svištivý závan. Viděla, jak se temná šeď starého dřeva rozprskla do světlých třísek tam, kam se zaryla kulka. Na tváři pocítila proud drobných kousků dřeva.

Jerry ji chytil za rameno a strhl nazpět, aby ji zakryl svým tělem.

Pistole opět vyštěkla.

Nová kulka s plesknutím narazila na něco blízko ní. Jerry, který stál těsně vedle Heleny, udělal náhle půlobrat a rukou se snažil něčeho zachytit. Pak už se jen zoufale pokoušela podepřít jeho bezvládné tělo. Nohy se mu podlomily a při pádu ji strhl s sebou.

KAPITOLA 12

Mason nasedl do svého auta, zamával Geraldu Shorovi na dobrou noc, chvilku počkal, dokud zadní světla vozu jeho nového klienta nezmizela z dohledu, a konečně nastartoval.

„Brr!“ otřásla se Della Streetová. „Vy snad tyhle případy přímo přitahujete. Ale jestli to poručík Tragg vyslídí… Pomoz pánbůh!“

Mason se zašklebil. „Existuje jen jeden způsob, jak ho zadržet, aby na to nepřišel.“

„A to?“

„Předhodit mu tolik nových věcí, že nebude mít čas zdržovat se s těmi starými.“

„To ho ale zdrží jen na chvíli,“ poznamenala Della.

„Ale to je to nejlepší, co teď můžeme udělat.“

Mason prudce zahnul na Hollywoodský bulvár a zamířil k Los Angeles. „Zdá se mi, že je načase, abych zavolal Paula Drakea,“ rozhodl se.

Della vzdychla. „To nám ještě scházelo! K čemu vám bude soukromý detektiv! Cožpak na to nestačím já?“

„Ne, nestačíte.“

„Tak dobře. Ale Paul je pryč. Vzal si týden dovolenou a přísahal, že teď do kanceláře nevkročí ani za nic a žádnou práci nevezme ani z lásky k nám, ani pro peníze.“

„K čertu! Na to jsem zapomněl.“

„Budete se muset spolehnout na někoho z jeho lidí.

Ten příjemný menší chlápek, co vypadá skoro jako bedlington-teriér, je dobrý. Jak se jmenuje?“

„Ten na to nestačí,“ prohlásil Mason rezolutně. „Potřebuju Paula.“

„Jestli mu zavoláte, bude nepříčetně zuřit. Přece ho znáte.“

„Jo, znám. Asi máte pravdu. Asi se mnou vyběhne.“

Blížili se ke konci Hollywoodského bulváru.

„Je to opravdu tak důležité, Perry?“

„Co?“

„Zatahovat do toho Drakea.“

„Ano.“

Della Streetová odevzdaně povzdechla: „Tak dobře, zastavte támhle u toho otevřeného bistra. Jestli tam mají telefonní kabinu, pokusím se pro vás něco udělat.“

„Vy? Jak jste na to přišla? Snad si netroufáte dostat Paula o půl noci z postele? Já bych to nedokázal.“

Della s hranou skromností sklopila oči. „Vy prostě nevíte, jak zapůsobit na Paulovu lepší stránku,“ zamumlala. „Netvrdím, že se mi podaří donutit ho k práci, ale jestli ho dostanu do kanceláře, pak už to bude naopak záležet na vás.“

Perry Mason zastavil před bistrem a vešel za ní dovnitř. Della se rozhlédla a zamračila se.

„Tak jděte a ukažte, co umíte,“ řekl Mason. „Já zatím pro nás objednám něco k jídlu.“

Della zavrtěla hlavou: „Tenhle lokál nevyhovuje.“

„Co vám na něm vadí? Vypadá to tu docela čistě.“

„Ale nemají tady telefonní kabinu,“ zdůvodnila. „Telefon na stěně mi není k ničemu. Pojďte, zkusíme to někde jinde.“

Mason zastavil o několik bloků dál před zářivě osvětleným automatem. Velkým oknem si prohlédl vnitřek zářící chromem a sklem a zamkl vůz.

„Tady se najíme, i kdyby žádnou telefonní kabinu neměli. Mám hlad.“

Hned za vchodem Mason Delle ukázal na telefonní kabinu a sám zamířil k pultu.

„Pro mne šunku s vejci a kávu,“ zavolala na něj Della.

Mason kývl na muže za pultem: „Dvakrát šunku s vejci a koukejte, ať se vajíčka neroztečou. Smažte je pomalu. K tomu

spoustu smažených hranolků a horkou kávu. A ještě nám udělejte dva sýrové hamburgry.“

Asi tak po pěti minutách se k Masonovi u pultu připojila i Della Streetová.

„Dovolala jste se?“ vyzvídal Perry.

„Ano, mluvila jsem s ním.“

„Přijede do kanceláře?“

„Bude tam během půl hodiny.“

„Prima. Dello, co se to děje s vaším obličejem? Snad jste nedostala horečku?“

„Červenám se, abyste věděl. Musela jsem nasadit všechny páky. Víckrát už to neudělám, ani pro vás ne. A teď chci kávu.“

„Chudinko malá,“ politoval ji ironicky.

Prodavač přinesl dva kouřící šálky s vonící zlatohnědou kávou a přisunul jim je přes pult. „Pochutnáte si,“ poznamenal. „Je to ta nejlepší kvalita, jakou lze vůbec dostat. Nakupuju v malém, abych ji měl pořád čerstvou.“

Posadili se na stoličky a lokty se opřeli o pult. Srkali horkou kávu a pozorovali, jak pro ně na plynovém vařiči připravuje jídlo. Vůně smažící se šunky jim dráždila chřípí.

„A teď mi hezky povíte, nač potřebujete Paula Drakea,“ nařídila Della.

„Potřebuju si ověřit nějaké věci, než Tragg uzavře ten případ s celou řadou polopravd.“

„Myslíte si, že vám Shore neřekl celou pravdu?“

Mason zamyšleně pozoroval kouřící kávu ve svém šálku. „Řekl nám pravdu tak, jak ji zná. Jenomže ji nezná celou. Není nic strašnějšího než případ postavený na nepřímých důkazech a složený z polopravd.“

Prodavač přes pult přisunul dva masivní talíře. Velké porce šunky, do zlatožluta osmažená vejce a lákavé hranolky byly pastvou pro oči a dráždily chuť. „Teď budeme jíst,“ prohlásil

Mason, „přemýšlet budeme později.“

„Vaše sýrové hamburgry budou hned,“ řekl prodavač, naplnil opečené housky a hustě je posypal bílou, drobně nasekanou cibulkou. „Budete si přát hořčici?“

„Spoustu,“ kývl Mason.

Jedli mlčky a ničím se nerozptylovali.

Della Streetová posunula šálek od kávy přes pult, aby jí ho znovu naplnili.

„Proč se Matylda Shorová před poručíkem Traggem snažila předstírat, že ji nikdo neotrávil?“

„Zřejmě proto, že mezi tím, co se jí stalo, a otráveným kotětem existuje nějaká souvislost.“

„Myslíte, že ji někdo chtěl zabít?“

„Vypadá to tak.“

„Napadá vás něco?“ zeptala se Della.

„Důležité bude určit přesně čas. To pivo měla nejspíš v ledničce.“

„Proč si to myslíte?“

„Jinak by rychle vyčichlo, když je někdo otevřel a dal tam jed. Asi v ledničce mívá víc lahví.“

„Jak si mohl být ten travič tak jistý, že si vezme právě to otrávené pivo, když jich tam měla víc?“

„Nejspíš otrávil to, co bylo nejblíž, nebo jich otrávil pro jistotu několik.“

Mason položil na pult pětidolarovku a podíval se na hodinky. Prodavač mu vrátil drobné. „Nechcete ještě kávu?“ zeptal se.

„Jen půl šálku,“ přikývl Mason. „Na víc nemám čas.“

Z vrácených peněz přisunul k prodavači pětadvacet centů a zbytek strčil do kapsy. „Výborně jsme se najedli. Určitě tady nejsme naposledy.“

„Spěcháte?“ zajímal se prodavač.

„Hmm.“

Zkoumavě si je prohlížel přes horní okraj brýlí. „Kdyby se mě někdo ptal, řekl bych, že vy dva jste spolu určitě seděli v čele svatebního stolu.“

„Ale nikdo se ptát nebude!“ zasmála se Della.

Mason vyndal z kapsy pětadvacet centů a zasunul je pod talíř.

„To je za co?“ zeptal se prodavač.

„Za nápad,“ zašklebil se Mason. „Tak, Dello, jdeme!“

Rychle projeli několika ulicemi až k budově, kde měl Mason kancelář. Detektivní agentura Paula Drakea byla ve stejném patře jako Masonova kancelář, ale blíž k výtahu. Mason otevřel osvětlené dveře a nahlédl dovnitř. Muže, který měl noční službu, se zeptal: „Šéf tu ještě není?“

„Zdravíčko, pane Masone – ne, vzal si týden dovolené. Myslel jsem, že to víte.“

„Jestli se tady zastaví, ani se mu o mně nezmiňujte,“ zazubil se Mason. „Zapomeňte, že jste mě viděl.“

Kráčeli dlouhou, liduprázdnou chodbou. Jejich kroky se dutě odrážely od stěn. Tmavé dveře po obou stranách chodby se jmény obchodních firem působily jako náhrobní kameny odumřelého podnikání. Mason otevřel dveře své soukromé kanceláře a rozsvítil. Della Streetová zůstala stát na prahu. „Výtah jede nahoru,“ řekla. „Vsadím se, že to je Paul Drake.“

Mason rychle zmizel v knihovně, kde měl uloženy právní spisy, a zavřel za sebou. Přesto slyšel blížící se kroky.

„Určitě je to Paul,“ zašeptala Della Streetová za dveřmi.

„Podle chůze to nevypadá, že by měl být nějak moc naštvaný. Kráčí jako vždycky. Ve své kanceláři se nezastavil.“

Na dveřích z chodby se ozvalo jemné zaklepání. Della Streetová je trochu pootevřela. Drake do nich strčil, až se otevřely dokořán, vešel dovnitř a práskl jimi za sebou. Pronikavě se podíval na Dellu, ale jeho oči jí nic neprozradily. Pak se ironicky zasmál. Byl vysoký a trochu se hrbil. Svým chováním připomínal

profesionálního majitele pohřebního ústavu na půlnoční obhlídce márnice.

„Ahoj, kočko," zahlaholil.

„Ahoj, Paule," odpověděla Della nejistým hlasem.

„Slušný výkon. Netušil jsem, co všechno se ve vás skrývá." Rychle přistoupil ke dveřím, za nimiž se skrýval Perry Mason, a prudce jimi trhl. „Polez ven, ty podvodníku advokátská! Já tě naučím hrát na mě betla!"

Mason se s úšklebkem objevil ve dveřích. „Myslel jsem, že na to neskočíš, ale za pokus to stálo."

Della Streetová téměř zakvílela: „Tak vy jste si ze mě vystřelil. Předstíral jste, že mě berete vážně, ale v duchu jste se chechtal!"

„Nechte toho, Dello, Obdivoval jsem vás. Ani trochu jsem si z vás nevystřelil," řekl vesele Mason. „Znám vás až moc dobře."

„Tak proč Paul přišel?" Namířila na něj prst.

Paul Drake stáhl hlavu jako želva, pak pokročil dopředu a chňapl po prstu s červeně nalakovaným nehtem, jímž mu šermovala před nosem. „Věděl jsem, že mě Perry potřebuje, a kromě toho se mi ta moje dovolená už zdála moc dlouhá. Strašně jsem se nudil," přiznal se svým charakteristicky nakřáplým hlasem.

„Zbav mě té ženské, Perry, a dejme se do práce!" Zamířil k velkému koženému křeslu, uvelebil se v něm, jako obvykle přehodil nohu přes nohu a zeptal se: „Tak co tě vzrušuje?"

Dalších deset minut mluvil Mason. Drake naslouchal se zavřenýma očima.

„To je tak zhruba všechno," uzavřel Mason.

„Dobře, a co chceš, abych udělal?"

„Zjisti o Leechovi všechno, co se dá. Zjisti všechno, co se dá, o jednotlivých členech rodiny, a hlavně co dělali, když utichl nářek a pláč nad Franklinovým zmizením."

„Ještě něco?"

„Ano. Muž, který telefonoval Heleně Kendalové, se nesporně představil jako Franklin Shore. Musíme však vzít v úvahu, že mohlo jít o podvodníka.

A teď poslouchej. Ten Leech mohl být opravdu ve spojení s Franklinem Shorem, nebo to jenom předstíral. Tady máš číslo.“ Mason vytrhl ze zápisníku list papíru a podal ho Paulovi.

„To je číslo auta?“ zeptal se Drake.

„Ne. Značka prádelny. Značka prádelny z kapesníku, který byl použit jako raneček na věci, patřící nejspíš Shorovi. Ležel na sedadle vedle Leeche. Leech ty věci přivezl zřejmě proto, aby dokázal, že opravdu jedná jako Shorův zprostředkovatel.“

„Proč zprostředkovatel?“

„A jsme u toho! Shore se asi nechce vrátit domů dříve, než si bude jistý, že ho nikdo nevyhodí.“

„A mohl by?“

„A tvrdě!“

Drake tiše hvízdl. „Tak takhle je to!“

Mason přikývl.

„Tragg ví, že máš to číslo prádelny?“ zeptal se Drake.

„Nezdá se mi. Motal jsem se kolem a dělal jsem, že mě zajímají hodinky. Víš, Paule, to číslo prádelny mě svou zvláštností úplně praštilo do očí. Už ani nepamatuju, kdy jsem naposledy viděl číslo napsané na lemu kapesníku. Většina prádelen už tenhle způsob značení nepoužívá. To číslo by nám při pátrání po Franklinu Shorovi mělo pomoci.“

„Ještě něco?“

„Hotel Castle Gate se mi…“

„Ten zapadák znám,“ přerušil ho Drake. „Slízá se tam banda spekulantů, samí podvodníci. Majitelé podezřelých těžařských společností, kteří chtějí rychle vydělat prachy na kšeftech s naftou. Když to začne smrdět, stáhnou se do hotelu Castle Gate a přezimují tam. Když jim kšefty zase rozkvetou, přestěhují se do

luxusních hotelů a žijou si na vysoké noze. Když je policie nechává na pokoji a kšefty vynášejí, je jim hej, když je policie skřípne, jdou do chládku. Když se jich policie nevšímá, ale kšefty nevycházejí, slézají se v hotelu Castle Gate, navazují kontakty a čekají, až se na ně usměje štěstí.“

„Prima,“ přikývl Mason. „Podívejme se však na to i z jiného úhlu. Prohlédni si noviny z roku 1932. Zjistíš, že zveřejnily seznam šeků, které byly vyplaceny z účtu Franklina Shora několik dní po jeho zmizení. Můžeš na to vzít jed, že policie kolem těch šeků ze dvaatřicátého vyhrabala všechno, co se dalo. A teď bych potřeboval, abys ty vyhrabal něco podobného až do dneška.“

„Ještě něco?“ zeptal se Drake a dělal si poznámky do zápisníku v kožených deskách.

„V domě Matyldy Shorové bylo otráveno kotě, což by mohla být náhoda. Myslím, že Tragg prošmejdí všechny obchody, aby zjistil, odkud ten jed pochází. Pro nás by nebylo dobré dělat totéž. Policie má organizaci a autoritu. Může si to zjišťovat daleko snadněji než my. Ale na tu travičskou aféru bychom zapomínat neměli.“

„A co s tím má to kotě společného?“ zeptal se Drake.

„Nevím, ale Matylda Shorová zřejmě dostala jed ze stejného zdroje – nejspíš se jedná o stejný druh jedu, jaký byl použit u kotěte. V domě pracuje jako sluha nějaký Komo. Není jasné, jestli je to Japonec nebo Korejec. Tragg má dopis s mapou, který byl podán ke spěšnému doručení kolem půl sedmé na jedné hollywoodské poště. Styl toho dopisu měl dělat dojem, že ho psal Japonec. Snad až příliš, ale v podstatě to nic neznamená. Mohl to napsat Komo nebo někdo, kdo si myslel, že po Komovi kvůli jeho národnosti policie rychle skočí. Snad bys mohl získat kopii toho dopisu. Tragg bude pátrat po psacím stroji, na kterém to bylo napsáno, a určitě mu bude pomáhat nějaký expert. Třeba bys od některého známého novináře mohl zjistit, co si o tom ten expert

myslí – hlavně typ a značku psacího stroje, který byl použit. Řekl bych, že to byl kufříkový stroj, který patří někomu, kdo neumí moc psát a nepíše často.“

„Jak jsi k tomu dospěl?“ zeptal se Mason.

„Písmenka vyskakují nad řádku, místy je slabá páska, jako kdyby vyschla nepoužíváním, písmena ‚e‘ a ‚a‘ mají zanesená bříška, je tam pár překlepů, dopis nemá pěknou úpravu a údery jsou nepravidelné, což svědčí o necvičené ruce. Tragg si toho samozřejmě všimne na první pohled, takže se tím dopisem příliš nezdržuj. Nemá cenu pracovat souběžně s policií a soutěžit s ní ve věcech, kde má větší šanci.“

„Jistě,“ souhlasil Drake. „Já…“

„Vedle v kanceláři už delší dobu zvoní telefon,“ přerušila je Della Streetová. „Neslyšíte ten zvláštní bzučivý tón? Tak to zní, když je ústředna vypnutá a někdo volá na přímou linku. Už se sem pokouší dovolat dobrých pět minut.“

Mason se podíval na hodinky a řekl: „Dello, zjistěte, kdo to je!“

Vstala a odešla do vedlejší kanceláře. Po chvíli se vrátila.

„Kdo to byl?“ zeptal se Mason.

„Helena Kendalová. Někdo se vloupal do domu a postřelil jejího chlapce – toho, co je tady na dovolence. Oznámila to policii a zavolala taxi. Teď je v nemocnici. Operují ho, ale vypadá to beznadějně. Nepředpokládají, že to přežije. Snažila se sem dovolat celých pět minut.“

Mason pokynul Paulovi: „Půjdeme, Paule.“

Drake zavrtěl hlavou: „Běž sám. Než tam dorazíš, poručík Tragg už bude mít všechno tak pevně v hrsti, že budeš muset zaplatit, aby tě pustil aspoň do vedlejší ulice. Zatím, co se tam bude Tragg činit, podívám se na to ostatní.“

„Na tom něco je,“ souhlasil Mason.

„To, co se stalo, ho pořádně zaměstná,“ řekl Drake. „A já budu

mít volné ruce.“

Mason si rychle oblékl plášť. „Půjdete se mnou, Dello?“

„Když to musí být.“

Drake se na Masona podíval a potutelně se usmál. „Kde byl tvůj klient, když došlo k tomu střílení?“

Mason se podíval na hodinky a zamyšleně přivřel oči, jako by v duchu počítal. „To bude to první, na co se poručík Tragg zeptá,“ řekl. „Myslím, že se na to ptá už teď – a možná už dostal odpověď. Pokud jsem si to správně spočítal, můj klient to střílení mohl cestou domů klidně stihnout.“

KAPITOLA 13

Velký starobylý dům, ze kterého Franklin B. Shore řídil svou finanční říši, byl osvětlen od sklepa až po půdu. Na příjezdové cestě parkovaly dva policejní vozy. Rozruch probudil i sousední domy a v jejich oknech, většinou v horních poschodích, se svítilo. Záře světel ze sousedství, které jindy bylo tou dobou zahaleno do spánku a tmy, měla v sobě něco zlověstného.

Mason dvakrát přejel kolem domu, pak zaparkoval na protější straně ulice a obrátil se k Delle Streetové. „Trochu se tady porozhlédnu. Zůstanete ve voze?“

„Ano.“

„Mějte oči otevřené. Jestli se šustne něco podezřelého, škrtněte zápalkou a zapalte si. Jinak nekuřte. Až škrtnete, podržte zápalku na chvíli u okna a potom si ji schovejte do dlaní a zapalte si cigaretu. Nic se nestane, když vám první zápalka vyhoří a budete muset škrtnout ještě jednou. Mohl bych totiž být někde, kde váš první signál nezachytím.“

„Půjdete dovnitř?“

„Možná. Nejdřív si to chci trochu prohlédnout kolem domu.“

„Chcete, abych šla s vámi, až se rozhodnete jít dovnitř?“

„Dám vám vědět. Nejdřív si to musím venku zkontrolovat. Všimněte si toho okna v přízemí na severní straně domu. Je dokořán a nejsou v něm zatažené záclony. Právě jsem z toho pokoje zahlédl světelný záblesk. Vypadá, jako by tam někdo fotografoval. Určitě to nedělá bez důvodu.“

Della Streetová se pohodlně usadila. „Řekla bych, že velký Tragg už je v akci.“

„To určitě.“

„A co váš klient Gerald Shore?“

„Třeba právě přišel do nejlepšího,“ řekl Mason. „Doufám, že bude mít tolik rozumu a nebude jim nic vykládat o svém alibi.“

„A jaké alibi má?“ zeptala se Della.

„Byl přece s námi – tedy aspoň doufám.“

„Pokud si vzpomínám, zatím jsme žádnému klientovi alibi nezajišťovali, že?“

„To nezajišťovali. Právě proto doufám, že bude držet jazyk za zuby.“

„Že by Tragg nevěřil tomu, co řeknete?“

„On snad ano, ale představte si, že jste porotkyně. Advokát před soudem obhajuje nějakého muže, obžalovaného z vraždy. Během soudního přelíčení vyjde najevo ještě jedna vražda. A obžalovaný prohlásí: ‚V tu dobu, co se to stalo, jsem byl se svým obhájcem.‘ A ten obhájce se společně se svou sekretářkou postaví na místo pro svědky a jako by nic mu to alibi potvrdí. Asi by to moc dobře nepůsobilo, viďte?“

„Na porotu určitě ne,“ zavrtěla Della hlavou.

„A proto lepší advokáti od takového případu raději ustoupí, než by se postavili na místo pro svědky.“

„Chcete říct, že kdybyste musel Shorovi potvrzovat alibi, raději byste se toho případu vzdal?“

„Nerad bych u tohoto případu vystupoval ve dvou rolích – jako svědek i jako obhájce.“

„Svědka bych mohla dělat já.“

„O tom si promluvíme později,“ odpověděl Mason a zapnul si svrchník, aby se trochu chránil před studeným nočním větrem, který vál od severovýchodu. Pak zamířil šikmo přes ulici k osvětlenému domu.

Della Streetová ho pozorovala oknem auta. Její oči klouzaly z místa na místo a snažily se prozkoumat každý černý stín. Když se Mason přiblížil k domu a chystal se zkrátit si cestu přes trávník, zpozorovala pohybující se stín v blízkosti živého plotu.

Mason se otočil čelem k oknu na severní straně. Stín se k němu pomalu blížil.

Della Streetová rychle škrtla zápalkou. Mason však k ní byl obrácen zády a signál nezpozoroval. Della se natáhla k palubní desce a dvakrát po sobě rozsvítila a zhasla přední světla.

Mason se otočil, jenomže moc pozdě.

Della Streetová stáhla okno, aby slyšela, co se bude dít.

„Pan Mason?“

Jen ten, kdo se s Masonem dlouhá léta intimně stýká, by si mohl všimnout neobvyklého zabarvení jeho hlasu, když odpovídal: „Ano. Jsem Mason. Proč?“

Muž přistoupil těsně k němu.

„Chce s vámi mluvit poručík Tragg. Říkal, že tu asi někde budete, tak abych se po vás podíval.“

Mason se srdečně zasmál: „Skláním se před poručíkem Traggem. Kdy se s ním mám sejít?“

„Hned teď.“

„Kde?“

„V domě.“

Mason vzal policistu pod paži. „Venku je dost zima. Nedáte si doutník?“

„Díky, zapálím si později.“

Vydali se po schodech do domu.

Della Streetová se pohodlně uvelebila na sedadle.

Světla v hale Masona udeřila do očí, takže je musel na okamžik přivřít. Policista v civilu, který seděl vedle dveří, vyskočil.

„Řekněte Traggovi, že Mason už přišel,“ řekl muž, který Masona přivedl.

Tajný se zvědavě na Masona podíval. „O. K.“ řekl a zmizel.

Masonův průvodce si zapálil doutník a posunul si klobouk trochu dozadu. „Zůstaneme tady,“ prohlásil. „Poručík by určitě neviděl rád, kdybyste se potloukal po domě, než bude mít čas si s vámi promluvit.“

Mason uslyšel zvuk rychlých kroků. Ve dveřích obývacího pokoje se objevil Tragg. „Dobře, Masone,“ řekl. „To je od vás hezké, že jste přišel. Chtěl jsem s vámi mluvit. Volal jsem k vám do kanceláře, ale nikdo tam nebyl.“

„Snažím se uhodnout každé vaše přání,“ řekl Mason s přehnanou pokorou.

„To je rozumné.“

Poručík Tragg se obrátil, strčil hlavu zpátky do dveří a na někoho zavolal: „Zavřete ty dveře do ložnice!“

Chvíli počkal, než mu zvuk zavíraných dveří potvrdil, že byl jeho příkaz splněn.

„Tak pojďte, Masone!“

Tragg ho zavedl do obývacího pokoje. Masonovy oči, které už se stačily přizpůsobit ostrému světlu, s fotografickou přesností zaznamenaly všechny důležité detaily.

V lenošce seděl podle všech známek dokonale klidný a vyrovnaný Gerald Shore. Nohy měl přeložené jednu přes druhou a nehybně pokuřoval z dýmky. V tmavém rohu pokoje stál policista v civilu s kloboukem staženým do čela tak, že mu zastínil celou tvář. Jen žhavý konec cigarety upozorňoval na jeho přítomnost. Kousek od policisty seděl muž s výrazně orientálními rysy, o němž Mason předpokládal, že to asi bude Komo.

Tato část velkého pokoje byla téměř v pološeru, zato na druhém konci, směrem k hale a k Matyldině ložnici, zářily mohutné reflektory na kovových stojanech, aby měli fotografové dost světla. Od zásuvek v různých místech obývacího pokoje a haly se k nim táhla spleť kabelů.

Zavřené dveře na konci haly zakrývaly vnitřek ložnice. Reflektory umístěné těsně před dveřmi jasně dokazovaly, že poručík Tragg měl zájem především o fotografie tohoto pokoje, což potvrzovala zlověstná rudá skvrna na parketách.

„Posaďte se, Masone,“ řekl Tragg. „Nechci vás nijak zbytečně

obtěžovat. V minulosti jsem vás často žádal o spolupráci. Dnes to ale neudělám, protože teď stojíme jasně proti sobě.“

„Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se Mason.

„Pan Shore mi řekl, že jste jeho obhájce. Odmítá vypovídat. To se mi nelíbí.“

„To vám věřím,“ řekl Mason.

„Tohle já ale trpět nebudu,“ pokračoval Tragg. „Když se v případě vraždy někdo snaží přede mnou něco tajit, beru to jako přiznání viny.“

Mason souhlasně přikývl.

„Doufám, že aspoň vy budete mluvit,“ řekl dále Tragg. „Jestli ne, vašemu klientovi to moc neposlouží.“

Mason pokynul Geraldu Shorovi, posadil se na židli ke stolu a řekl: „Ovšem, že budu mluvit, Traggu. Ani si nic jiného nepřeju.“

Tragg si přisunul židli.

Shore vytáhl dýmku z úst. „Poručík Tragg mě dlouho vyslýchal. Řekl jsem mu, že jste můj právní zástupce a že bez vás mluvit nebudu.“

„To však neznamená, že byste měl právo odmítat odpovědi i na otázky týkající se úplně jiné záležitosti,“ ozval se Tragg popuzeně.

„Jak víte, že jde o zcela jinou záležitost?“ zeptal se Mason.

„Protože k tomu určitě došlo až po tom, co si vás najal.“

„Aha.“

Shore pomalu palcem pěchoval tabák v dýmce a řekl: „Je zásadou naší profese, poručíku, že právník sám sobě advokáta nedělá. Kdyby se o to pokusil, ostatní by se na něj dívali jako na blázna.“

„Problém je v tom,“ obrátil se Tragg na Masona, „že Shore odmítá sdělit, kde byl v době, kdy došlo ke zločinu.“

„Poručíku, že byste mi laskavě řekl, o kterém zločinu teď mluvíte?“

„Jak chcete. Helena Kendalová seděla támhle na té pohovce a povídala si s Jerrym Templarem, se svým – no, jestli ještě není zasnoubená, tak už by měla být. Uslyšeli hluk v ložnici paní Shorové.“

„Jaký hluk?“ zeptal se Mason a v jeho očích zasvítil zájem.

„Jako by někdo převrhl noční stolek nebo něco takového.“

„Někdo, kdo se dostal do domu oknem na severní straně?“

Tragg chvíli váhal, ale potom přikývl. „Máte pravdu.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Mason.

„Helenu Kendalovou to samozřejmě vyděsilo, protože věděla, že teta není doma. Vzápětí oba slyšeli zvuky, jako kdyby Matylda Shorová chodila po pokoji, takové to typické klepání hole a její šouravé kroky. Na tom je nejdůležitější to, že kdyby Helena Kendalová nevěděla, že paní Shorová je v nemocnici, nebyla by těm zvukům věnovala žádnou pozornost. Myslela by si, že teta náhodou něco shodila, když vstávala z postele a šla do koupelny.

Protože však věděla, že paní Shorová doma není, ten její nápadník se pokusil zjistit, co se děje.“

„Paní Shorová byla ještě v nemocnici?“ zeptal se Mason.

„Byla. Za to vám ručím,“ přikývl Tragg. „Dveře do ložnice otevřel Templar. Zatím, co hledal vypínač, kdosi, kdo byl v té ložnici, po něm vystřelil z pistole. Vystřelil dvě rány. První šla mimo, ale druhá ho zasáhla do levé poloviny těla.“

„Zabilo ho to?“ zeptal se Mason napjatě.

„Ne. Jak jsem se dozvěděl, jeho naděje na přežití je asi padesátiprocentní. Právě je na operačním stole.“

„Tohle je asi jedna z vašich nejrušnějších nocí, Traggu,“ přerušil ho Mason suše.

Tragg jeho poznámce nevěnoval pozornost. „Nejspíš z něj co nejdřív vytáhnou kulku, jestli už ji nemají. Já mám tu, která ho minula a zaryla se do dřevěného rámu dveří. Hlavu Heleny Kendalové minula jen o vlásek. Je to osmatřicítka, zřejmě byla

vystřelená z běžné samočinné opakovací pistole. Zatím jsem ji nemohl porovnat s kulkou, která zabila Henryho Leeche, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby byly všechny tři vypáleny z jedné zbraně. To by samozřejmě také znamenalo, že je vystřelila stejná osoba.“

Mason tiše bubnoval konečky prstů na opěradlo křesla.

„To je zajímavé,“ poznamenal.

„Viďte,“ zareagoval Tragg kysele.

Mason přisvědčil: „Jestliže připustíme, že všechny tři kulky pocházejí z jedné pistole a že tedy musely být vystřeleny stejnou osobou, můžeme vyloučit Leeche, protože ten je mrtvý, Matyldu Shorovou, protože v té době, kdy byl spáchán poslední zločin, byla v nemocnici, a Geralda Shora, protože má na tu dobu dokonalé alibi. Samozřejmě i Helenu Kendalovou a Jerryho Templara. Navíc…“

„Plně ovládám vylučovací metodu a dovedu ji používat,“ přerušil ho Tragg. „Zaujalo mě však vaše tvrzení, že Gerald Shore má alibi.“

„Má,“ potvrdil Mason.

„Fajn – a jaké?“

Mason se usmál. „Ještě jste mi neřekl, kdy vlastně k tomu zločinu došlo.“

„Jak tedy můžete vědět, že má alibi?“ zaútočil okamžitě Tragg.

„Máte pravdu,“ pokračoval Mason s úsměvem. „Vlastně to nevím. Ale podívejme se na to trochu blíž. Osoba, která se dostala do ložnice, určitě věděla, že tam paní Shorová není, ale na druhé straně nevěděla, že o tom ví Helena Kendalová.“

„Jak jste si tohle vydedukoval?“ zeptal Tragg se zájmem.

„Protože se někdo pokusil oklamat Helenu tím, že napodobil chůzi paní Shorové,“ odpověděl Mason. „To ale dokazuje, že Gerald Shore to udělat nemohl. Věděl přece, že Helena ví, že teta není doma.“

Tragg se zamračil. Bylo jasné, že Masonovo zdůvodnění na něj sice udělalo dojem, ale zároveň rozbilo jeho vlastní teorii.

Strážný na druhém konci místnosti je upozornil: „Ten Japončík všechno poslouchá, poručíku, nastražil uši jak lovecký pes.“

Tragg se mrzutě otočil. „Tak ho odsud vyhoďte!“

Komo se uklonil. „Plominte, plosim,“ řekl důstojně. „Já nejsem Japonec, já jsem Korejec. Moje city k Japoncům nejsou přátelské.“

„Vyhoďte ho!“ opakoval Tragg.

Strážný popadl Koma za rameno. „Tak jdeme, žloutenko,“ řekl. „Ven!“

Tragg počkal, až Koma odvedli do kuchyně. „Masone,“ řekl potom. „Nelíbí se mi váš postoj, ani postoj vašeho klienta.“

Mason se rozesmál. „Kdybychom chtěli hrát hru na pravdu, byl bych teď na řadě já, poručíku. Nelíbí se mi, jakým způsobem jste mě nechal sebrat, jako nějakého zlodějíčka.“

„A to, co chci právě udělat, se vám bude líbit ještě míň,“ řekl Tragg. „Když moji lidé vyšetřovali v hotelu Castle Gate, recepční vypověděl, že když byl doručen ten dopis, byli jste tři, ale do hor jste jeli čtyři. Pročpak asi jeden z vás nechtěl jít do hotelu? Omluvte mě na chvilku!“

Tragg se zvedl a zamířil do haly k telefonu. Dveře nechal otevřené. Vytočil číslo a po chvíli slyšeli: „Hotel Castle Gate? Je tam noční recepční?… Poručík Tragg z oddělení vražd… To je v pořádku… V kolik hodin jste včera nastoupil do služby?… V šest, aha. Znáte nějakého Geralda Shora?… Popíšu vám ho. Je mu asi dvaašedesát, vypadá docela důstojně, vysoké čelo, ostře řezaný profil, výška asi tak sto pětaosmdesát a váha přibližně osmdesát kilo, bohaté šedivé vlasy sčesané dozadu, šedý kostkovaný oblek, světle modrá košile a modročervená kravata s černou perlou v jehlici… Byl?… Kdy?… Rozumím… Jak dlouho?… Za půl

hodiny jsme u vás. Zatím o tom s nikým nemluvte.“ Tragg hlučně položil sluchátko a vrátil se. Zůstal stát na místě, odkud mohl vidět na Geralda Shora i na Perryho Masona. „Myslím, že už do toho začínám vidět,“ řekl. „Pane Shore, neřekl byste mi laskavě, proč jste dnes v podvečer šel do hotelu Castle Gate a čekal tam a čekal?“

Gerald Shore vytáhl klidně dýmku z úst a troubelem ukázal na Masona. „Tady je můj advokát.“

Tragg přikývl. Na tváři mu zářil triumfální úsměv. „Tome!“ zavolal na strážného. „Pan Mason musí odejít. Kdybyste ho náhodou zahlédl, že se tady někde pohybuje, připomeňte mu, že má taky jiné závazky – takže na shledanou, pane.“ Zvednutím ruky si vyžádal pozornost. „A říkám vám oběma, že jakmile se Franklin Shore objeví, postavím ho jako svědka před velkou porotu – to si oba laskavě zapamatujte!“

Mason se mlčky otočil, zamířil k domovním dveřím a otevřel je.

„Teď máte poslední příležitost něco říct,“ obrátil se Tragg na Geralda Shora.

Mason chvíli zaváhal, protože chtěl slyšet, co Shore odpoví.

„Máte zápalky, poručíku?“ ozval se Shorův klidný hlas.

Strážný vystrčil Masona před dveře a hlučně za ním zabouchl.

Venku k němu okamžitě přistoupil jiný policista, zřejmě aby se přesvědčil, že Mason skutečně vyklidí scénu.

„Doprovodím vás k vozu.“

„Není třeba.“

„Raději ano. Nedovedete si představit, co by se tady dneska v noci mohlo ještě stát. Přece byste nechtěl, aby se vám něco přihodilo, pane Masone?“

Perry v doprovodu policisty došel na konec příjezdové cesty. Podíval se přes ulici a uviděl jen prázdný okraj chodníku. Po jeho autě a po Delle Streetové nebylo ani památky. Na chvíli se zarazil.

Potom začal uvažovat, jak by se mohl zbavit svého doprovodu.

„Něco se vám stalo?“ zeptal se policista.

„Trochu mě chytla křeč do nohy,“ vysvětlil mu a zamířil k rohu budovy.

„Ale, pane Masone! Váš vůz je přece na druhé straně! Měl byste… sakra, kde to auto je?“

„Řidič ho zavezl zpátky do kanceláře. Chtěl jsem si ještě něco zařídit.“

Policista se na něj podezíravě podíval. „A kam teď jdete?“

„Projdu se – pořádně se projdu, abych se nadýchal čerstvého vzduchu. Nechtěl byste jít se mnou?“

„To jste tedy uhod,“ odpověděl policista procítěně.

KAPITOLA 14

Mason právě otvíral dveře svého bytu, když se ozval telefon s tajným číslem. Rozsvítil a zvedl sluchátko.

„Tak ven s tím," řekl.

Byla to Della Streetová. Jakmile začala mluvit, Perry poznal, že zpanikařila a chce to zakrýt. „Sakra, šéfe, jste to vy?" slova se z ní řinula rychlostí pneumatického kladiva. „Mám dojem, že jsem nejspíš porušila všechny platné zákony a nařízení a že jednám proti zájmům a svrchovanosti lidu státu Kalifornie. Určitě jsem se už vypracovala na vysoce kvalifikovaného kriminálníka."

„Říká se, že vězení je pro člověka velká zkušenost," ujistil ji Mason. „Hodně se tam naučíte."

Hystericky se zasmála, ale pak se jí hlas zlomil. „Paul Drake mě varoval, že skončím v kriminálu, když pro vás budu dál pracovat. Ale byla jsem příliš tvrdohlavá, takže jsem ho neposlechla."

„Ještě vás přece neodsoudili. Co jste provedla?"

„U-u-unesla jsem svědka," zanaříkala.

„Cože, co jste udělala?"

„Vyfoukla jsem ho Traggovi přímo před nosem a schovala jsem ho."

„Kde?"

„Ve svém autě – teda vlastně ve vašem."

„Kde jste?"

„U benzínové pumpy, asi tak čtyři bloky od vašeho bytu."

„Kdo je ten svědek?"

„Sedí tady v autě. Jmenuje se Lunk a…"

„Moment," přerušil ji Mason. „Jakže se jmenuje?"

„Lunk. Je zaměstnán u Shorů. A teď taky hlídá to otrávené kotě."

„Jak se to píše?"

„L-U-N-K. Thomas B. Lunk. To jméno je v pořádku. Zkontrolovala jsem si to v jeho řidičáku.“

„A co ví?“

„To přesně nevím, ale mám dojem, že to musí být hrozně důležité.“

„Proč?“

„Vystoupil z tramvaje asi dva bloky od domu. Bylo to hned po tom, co vás ten policajt odvedl dovnitř. Viděla jsem, jak tramvaj přijíždí k zastávce, a ten chlap z ní vystupuje. Je to starý člověk a je na něm poznat, že je věčně venku. Spěchal k domu. Chvílemi dokonce i utíkal. Bylo vidět, že opravdu moc spěchá.“

„A co jste udělala?“

„To, co mě napadlo. Nastartovala jsem a jela mu kousek naproti. Pak jsem vystoupila a zeptala se ho, jestli nehledá rezidenci Shorových.“

„A dál?“ zeptal se Mason, protože vytušil její rozpaky.

„To bych vám po telefonu raději neříkala.“

„Budete muset, aspoň to, co nechcete, aby on slyšel.“

„Máte pravdu. Byl tak rozčilený, že až koktal. Nejdřív jen pokyvoval hlavou a nemohl ze sebe vypravit ani slovo. Pak řekl, že se musí okamžitě setkat s paní Shorovou. Snažila jsem se chovat co nejslušněji a zeptala jsem se ho, jestli by paní Shorovou poznal, kdyby ji viděl – prostě jsem žvanila, abych získala čas a něco se dozvěděla.

Řekl mi, že pro ni pracuje už asi dvanáct nebo třináct let.“

„Ale nebydlí u ní, viďte?“ zeptal se Mason.

„Ne… v řidičáku má adresu South Bilvedere 642a. Bydlí v takovém malém zahradním domku v zadním traktu. Dříve bydlel u Shorů v místnosti nad garáží, ale později se přestěhoval do toho domku.“

„Co vlastně ví?“

„To nevím. Byl tak rozčilený, že sotva mluvil. Tvrdil, že s ní

musí okamžitě mluvit, že se něco stalo. A já jsem mu řekla, že paní Shorová není doma, ale že náhodou vím, kde je, a že bych ho za ní mohla zavézt. Dostala jsem ho do auta, odjela jsem z místa činu, ale pak jsem začala, zpomalovat a tvrdila, že musím koupit benzín. Obsluhou u pumpy jsem se nechala přesvědčit, že potřebuju vyměnit svíčky. Jemu jsem řekla, že za paní Shorovou teď nemůžeme, ale za takových patnáct, dvacet minut ho za ní určitě zavezu. Celou tu dobu jsem vám samozřejmě pořád volala a doufala jsem, že si vezmete taxi a hned sem přijedete. Když jsem se vás pořád nemohla dovolat, podplatila jsem pumpaře, aby mi vypustil kolo a nahlas řekl, že jsem píchla a musím si to okamžitě nechat spravit. Odmontoval kolo a dost si s tím vyhrál. Jenomže náš přítel Lunk začal být trochu nervózní a podezíravý. Takže mi pumpař musel to kolo honem nasadit a vy sebou musíte pořádně hodit.“

„Adresa té pumpy?“

„Je to na rohu, čtyři bloky od vašeho domu dolů po bulváru.“

„Hned jsem tam. Počkejte na mě,“ řekl Mason. „Co mám dělat, až sem přijedete?“

„Řídit se mými pokyny,“ odpověděl. „Já už se o něj postarám. Popište mi ho.“

„Upřímné modré oči, trochu nejistý pohled, ošlehaná tvář, vystouplé lícní kosti, mroží knír, je mu tak pětapadesát až šedesát, upracované ruce, pokleslá ramena, dlouhé paže, pomalé pohyby a je trochu prostoduchý. Typ jednoduchého člověka, ale když se mu něco nelíbí, je zarputilý a tvrdohlavý. Myslím, že uvěří všemu, co mu řeknete, pokud to bude znít hodnověrně. Byla jsem moc rozčilená a – a on už začal něco tušit. Jestli sem hned nepřijdete, tak ho tady už neudržím!“

„Hned jsem tam,“ slíbil Mason a zavěsil. Zhasl, sjel dolů výtahem, přešel ulici a chvíli čekal ve stínu, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje. Když si tím byl jistý, rychle prošel kolem tří

bloků a znovu se zastavil, aby se ještě jednou ujistil, že za ním nikdo nejde. Pak už klidně došel až k benzínové pumpě s celonočním provozem, kde pumpař v bílé uniformě právě dotahoval šrouby na levém zadním kole jeho auta.

Mason šel přímo k Delle Streetové. Tvářil se, jako by toho téměř šedesátiletého muže vedle ní vůbec neviděl. Pozvedl klobouk a řekl: „Dobrý večer, slečno Streetová. Doufám, že jsem vás nenechal moc dlouho čekat.“

Della v jeho očích hledala nějaký signál a zaváhala. Aniž by se snažila skrýt rozmrzelost, po chvíli řekla: „Přišel jste poněkud pozdě. Kdybych nepíchla a nemusela měnit kolo, určitě bych tady už nečekala.“

„To mě moc mrzí,“ odpověděl Mason. „Něco nutného mne zdrželo. Slíbil jsem, že bych vám mohl zařídit návštěvu u paní Shorové. Jenomže, víte, ona je teď…“

Zarazil se, jako by si teprve teď všiml muže vedle Delly.

„To je v pořádku,“ řekla Della. „To je pan Lunk. Dělá u paní Shorové a taky by s ní rád mluvil.“

„Paní Shorová je v nemocnici,“ řekl Mason. „Někdo ji otrávil. Tvrdí sice, že si jed omylem vzala sama, ale policie si myslí něco jiného, tak to začali vyšetřovat.“

„Jed!“ vyhrkl Lunk.

Della Streetová si všimla hrůzy v jeho hlase. „Nemohli bychom ji vidět? Pan Lunk tvrdí, že pro ni má něco strašně důležitého.“

„Můžeme se o to aspoň pokusit,“ souhlasil Mason. „Myslel jsem si, že je všechno připraveno, ale vyvinulo se to tak…“ Mírně se posunul, aby mohl Lunka nenápadně pozorovat. „Rozumíte,“ pokračoval, „musíme předpokládat, že v nemocnici bude určitě policie. Když se k ní pokusíme dostat, začnou nás vyslýchat.“

„Nechci žádnou policii,“ vybuchl Lunk. „S paní Shorovou musím mluvit osobně mezi čtyřma očima.“

Mason zvedl obočí: „Vy u ní pracujete?“

„Jo, starám se tam o zahradu a tak…“

„Bydlíte tam?“

„Nic takovýho, do práce a z práce jezdím tramvají. Nějakou dobu jsem tam sice bydlel, ale to už je dávno. Chtěla, abych tam zůstal, ale nemohl jsem vystát toho šikmovokýho, co se tam pořád motá. Chtěl jsem bydlet sám a mít trochu soukromí.“

„Šikmookého?“ podivil se Mason.

„Jo. To je ten její sluha. Nechápu, proč ho už dávno nevyrazila. Abych vám řek‘ pravdu, obrátil jsem se i na FBI, aby si na něj trochu posvítili… No, už vám toho asi moc neřeknu.“

Mason na něj nenaléhal, jen s porozuměním přikyvoval. „Když se mi podaří zařídit návštěvu u paní Shorové tak, aby nás policajti neotravovali, půjdeme za ní. Jinak to může počkat. Je to tak?“

„Já čekat nemůžu,“ odpověděl Lunk.

„To je to tak důležité?“

„Ano.“

Mason chvíli uvažoval. „Tak jdeme a podíváme se, jestli je čistý vzduch.“

„Kde je teď paní Shorová?“

„V nemocnici,“ odpověděl Mason.

„Jo, to vím. Ale ve který?“

„Zavezu vás tam.“

Rozjeli se a Mason před každou křižovatkou trochu přibrzdil. „V tuhle noční dobu bývají křižovatky většinou pusté, ale když tady člověk náhodou někoho potká, tak určitě jede jako blázen. A rozsekáte se natotata.“

„Hmm.“

„Takže vy pracujete u paní Shorové už asi dvanáct let?“

„Už pomalu třináct.“

„To jste musel znát jejího manžela.“

Lunk se ostře podíval na Masona, ale viděl jen lhostejnou tvář a oči pozorně sledující cestu.

„Ano. Byl to jeden z nejfajnovějších lidí, který kdy vstoupili do mý zahrady.“

„Říká se to o něm. To je zvláštní, že tak z ničeho nic zmizel, viďte.“

„Hmm.“

„Co si o tom myslíte?“

„Kdo? Já?“

„Ano.“

„Proč bych si o tom měl něco myslet?“

Mason se zasmál: „Jste přece přemýšlivý člověk, nemám pravdu?“

„Jsem placenej za to, aby se staral vo zahradu. Nic víc.“

„Je to zajímavá rodina,“ řekl Mason.

„Vy je znáte?“ zeptal se Lunk. „Všechny?“

„S některými jsem se už seznámil. Taky něco dělám pro Geralda Shora. Co mu říkáte?“

„Řekl bych, že je docela správnej. I když co se týče zahrady, myslím trávník, kytky a tak, to se svýmu bráchovi nevyrovná. Asi ho to moc nebaví, a tak ho vídám jenom někdy. Příkazy dostávám od paní Shorové – teda, když se do toho nesnaží kecat ten zatracenej Japončík. Víte, co si ten neznaboh tuhle vymyslel?“

„Nevím, povídejte.“

„Přemlouval ji, aby si někam na delší dobu vyjela kvůli zdraví. Chtěl dostat pryč celou rodinu, aby přej moh‘ vysmejčit celej barák. Mám dojem, že mluvil tak o třech nebo štyrech měsících. Posílal ji na Floridu, a aby prej s sebou vzala i neteř. Já náhodou vím, že se o tom bavil s Georgem Alberem. Je docela možný, že to byl nápad toho Albera. Znáte ho?“

„Neznám.“

„Takový světlovlasý mladíček. Povídá se, že stará paní měla

ráda jeho otce – nebo on ji. Nevím už přesně, kdo koho. Dělám si svou práci a chci mít klid. Nic jiného nepotřebuju.“

„Jaký je Komo? Pracuje dobře?“

„Ale jo, pracuje dobře. Jenomže v jeho přítomnosti má člověk pořád pocit, že ho zezadu probodne očima.“

„Říkal jste, že jste jistou dobu bydlel u Shorů. Měl jste tenkrát s Komem nějaké potíže?“

„Hádky žádný – to přímo ne, ale můj brácha s ním potíže měl.“

„Váš bratr?“ zeptal se Mason a na okamžik se přestal věnovat řízení a významně se podíval na Dellu Streetovou. „Vy jste měl bratra a ten tam s vámi bydlel?“

„Hmm – no jo. Asi šest nebo sedum měsíců.“

„Co se s ním stalo?“

„Zemřel.“

„V době, kdy jste tam spolu bydleli?“

„Ne.“

„Až když jste se odstěhoval? Jak dlouho po tom?“

„Tak tejden nebo dva.“

„Byl dlouho nemocný?“

„Ne.“

„Srdce, viďte?“

„Ne. Byl mladší než já.“

Della Streetová je přerušila s účastí v hlase: „Chápu vaše pocity. Nechce se vám o tom hovořit, viďte, pane Lunku?“

„Ne.“

Della rychle pokračovala: „Tak je to vždycky, když člověku odejde někdo blízký. Je to rána. Váš bratr byl určitě energický člověk, že, pane Lunku?“

„Jak jste na to přišla?“

„Jen tak, podle toho, co jste říkal. Určitě si od nikoho nenechal nic líbit. Takže s ním ani ten Japonec nemohl moc mávat.“

„To bych řek‘, že ne.“

„Pak to muselo pro vás být těžké – starat se o všechno sám, když vám dříve bratr pomáhal.“

„Nepomáhal mi. Byl u mě jen na návštěvě. Brzo mu tam začalo být špatně – nebyl schopný vůbec nic dělat.“

„Někdy však nemocní lidé žijí déle než ti, kteří vypadají úplně zdraví a nic je nebolí,“ snažila se Della udržet rozhovor za každou cenu.

„To je pravda.“

„Pan Shore byl jistě výborný člověk.“

„Ano, madam. To teda byl. Na mě byl moc hodnej.“

„To jistě, když dovolil, aby váš bratr tak dlouho bydlel v jeho domě. Určitě se tam i najedl a nemusel nic platit.“

„Ne, to nemusel,“ souhlasil Lunk. „A nikdy nezapomenu, jak se pan Shore zachoval, když bratr umřel. Doktoři – a vůbec celá ta jeho nemoc, to všechno stálo strašný peníze. Shore si mě zavolal a řekl, že se mnou cítí a – víte, co udělal?“

„Ne. Co udělal?“

„Dal mi tři sta padesát dolarů, abych ho mohl odvézt domů na Východ. A taky mi dal dovolenou, abych mohl jet s ním a ve vlaku se o něj postarat. Tehdy ještě žila máma a moc to pro ni znamenalo, že jsem Phila přivez‘ a že pak moh‘ mít pohřeb doma.“

„Maminka vám taky zemřela?“ zeptala se Della.

„Ano. Před pěti lety. Nikdy mě nic nedojalo tak, jako chování pana Shora. Taky jsem mu za to pořádně poděkoval. Když jsem se vrátil z pohřbu, chtěl jsem mu poděkovat ještě jednou, ale to už byl pryč.“

Mason dal Delle znamení kolenem, aby se už do hovoru nepletla a zahradníka mu nepoplašila. Po chvíli se lhostejně zeptal: „To bylo právě tehdy, kdy zmizel?“

„Jo, právě tehdy.“

„Ti Japončíci bývají někdy tajemní. Lidé z Východu vědí také

o drogách, o jakých my nemáme ani ponětí.“

Lunk se naklonil dopředu, aby se mohl podívat advokátovi do tváře.

„Proč jste tohle řek‘?“

„Ani nevím,“ odpověděl Mason. „Přemýšlel jsem nahlas. Mívám někdy směšné nápady.“

„Co na tom bylo směšnýho?“

„On to ani nebyl nápad,“ řekl Mason. „Jenom jsem tak přemýšlel.“

„Já jsem taky hodně přemýšlel,“ významně prohodil Lunk.

Mason chvíli mlčel. Potom jakoby nahodile poznamenal: „Kdybych já měl vedle sebe Japončíka a nelíbil se mi, určitě by mi vadilo žít s ním pod jednou střechou… A zvlášť kdyby se mi měl starat o jídlo. Já jim nevěřím.“

„Myslím si přesně to samý,“ souhlasil Lunk. „Něco vám řeknu, pane – jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Mason.“

„Něco vám teda řeknu, pane Mason. Ještě dost dlouho po tom, co jsem se dozvěděl o zmizení pana Shora, bych na to dal krk, že s tím ten Japončík měl něco společnýho. A pozdějc jsem si začal říkat, jestli náhodou neměl prsty i v tom, jak umřel Phil. Něco na tom bejt mohlo.“

„Jed?“ zeptal se Mason.

„Já nic neříkám. Osobně proti těm šikmovokejm nic nemám a chci jednat férově. Už jsem k němu byl dost nespravedlivej.“

„Ale jděte, opravdu?“

„Já vám to teda řeknu celý,“ rozpovídal se Lunk. „Podezíral jsem ho, že v tom měl prsty, to teda musím přiznat. Nějakou dobu jsem si myslel, že se chtěl pana Shora zbavit, ale nejdřív se rozhodl vyzkoušet si to na mým bráchovi, aby zjistil, jestli má správnou dávku – rozumíte? Už ten způsob, jakým pan Shore zmizel a všechno dohromady – a ještě se to stalo právě v tý době,

co Phil umřel… tehda jsem se tím moc nezabejval, ale pozdějc jsem na to musel hodně myslet.“

Když zahýbali k nemocnici, dal Mason Delle Streetové znamení loktem. „Nezdá se mi, že byste tomu Japončíkovi nějak moc křivdil.“

„Ale ano,“ prohlásil Lunk rozhodně. „On to neudělal! Ještě před pár hodinama byste mě o tom nepřesvědčil, ani kdybyste se se mnou hádal celou noc. Vždyť to znáte – když se člověku v hlavě uhnízdí nějakej nápad, je moc těžký se ho zbavit. Abych řek‘ pravdu, ten hlavní důvod, proč jsem tam nechtěl dál bydlet, bylo to jeho stálý slídění. Philovi bylo pořád hůř a hůř a já jsem se taky necejtil nejlíp, a tak jsem zašel k doktorovi, ale nic na mně nenašel. Nakonec jsem se sebral a odstěhoval jsem se.“

„Pomohlo vám to?“ zeptal se Mason.

„Nejspíš jo,“ řekl Lunk a dál se držel svého tématu.

„Sehnal jsem si vlastní byt, všechno jsem si vařil sám a nosil jsem si jídlo do práce. A ještě něco vám řeknu, šéfe. Krabici s jídlem jsem nikdy nikde nenechával povalovat, aby ji náhodou někdo neotevřel a něčím mi to neposypal. Je vám to jasný?“

„A hned jste se cítil lip?“

„Asi tak po jednom nebo dvou tejdnech. Ale Phil byl nemocnej dál. Jemu to nepomohlo. Ten už to měl spočítaný.“

„A co na to Komo, když jste se s bratrem odstěhovali?“

„Tak darebák neříkal nic. Jenom se na mě furt díval. Věděl jsem, že ví, co si myslím, ale bylo mi to jedno.“

„A kdy jste změnil názor? Proč už si nemyslíte, že pana Shora otrávil?“

„Protože to není pravda,“ zavrtěl rozhodně hlavou. „Šéfa neotrávil. Stejně si ale myslím, že otrávil Phila a zkoušel to i na mě. Mimochodem, to kotě otrávil taky. A jestli nějakej jed snědla taky Matylda Shorová, tak mě taky nikdo nepřesvědčí, že to neudělal on. Ze mě už blázna dělat nebude. Teď dávejte pozor, co

vám povím – chtěl někoho otrávit, ale nejdřív potřeboval zjistit, jak to působí. Před deseti lety to vyzkoušel na Philovi a včera to zkusil na kotěti. Celejch deset let jsem si myslel, že Phil byl pro něj pokusnej králík, aby moh‘ otrávit šéfa. Teďka ale vím, že šel po mně.“

„Když jste myslel, že váš bratr byl otráven, proč jste se neobrátil na policii?“

„Neměl jsem žádnej důkaz. Když Phil umřel, ptal jsem se doktora na jed. Vysmál se mi. Říkal, že Phil měl bejt už nejmíň pět let pod drnem.“

„Tak a jsme u nemocnice,“ řekl Mason. „Chcete jít se mnou dovnitř a podívat se, jestli tam ještě pořád policie hlídá?“

„Žádný policajty nechci vidět.“

„To chápu,“ přikývl Mason. „Ale je to jediná možnost, jak se k paní Shorové dostat.“

Della Streetová se s uznáním podívala na Masona.

„Mohu tam zaběhnout, šéfe,“ řekla, „a zjistit, jestli tam ještě hlídají a…“

„Ne,“ odmítl Mason rázně. „Chci, aby tam pan Lunk šel se mnou. Abyste věděl,“ obrátil se k němu, „už jsem se s ní tady dnes večer jednou viděl.“

„Jo?“ podivil se Lunk. „Říkal jste přece, že pracujete pro Geralda Shora.“

„Ano. Je to můj klient. Já jsem advokát.“

Mason otevřel dveře auta. „Pojďte, Lunku, půjdeme nahoru. Dello, nebude vám vadit, když tu na nás počkáte?“

Zavrtěla hlavou, ale na čele se jí objevily starostlivé vrásky.

Mason vzal Lunka pod paži a společně stoupali po kamenných schodech k nemocnici. Když procházeli dlouhou chodbou kolem přijímací kanceláře, řekl Mason Lunkovi: „Snad abyste raději nechal mluvit mne. Ale dávejte pozor! Kdybych něco začal říkat špatně, strčte do mě!“

„Dobře,“ přikývl Lunk.

Mason přivolal výtah a vyjeli do patra, kde byl pokoj Matyldy Shorové. Ošetřovatelka, která se za psacím stolem probírala zdravotními kartami, zvedla hlavu. Ze židlí na vzdálenějším konci chodby vstali dva muži a šli jim naproti.

Mason už měl ruku na klice dveří od pokoje paní Shorové, když ho jeden z těch dvou stroze oslovil: „Ruce pryč, kamaráde!“

Druhý muž poznamenal: „To je Mason, ten advokát. Už tady jednou byl. Poručík Tragg s ním mluvil.“

„Co si přejete?“ zeptal se ten první, který měl zřejmě vyšší hodnost.

„Rád bych mluvil s paní Shorovou.“

Muž zavrtěl hlavou a ušklíbl se: „Z toho nic nebude! Nechte si zajít chuť!“

„Tady ten pán s ní ale mluvit musí,“ protestoval Mason.

„Musí? A hned teď?“ Policista se zase zašklebil a prohlížel si Lunka, jako by právě slyšel dobrý vtip. „Tak vy dva s ní musíte mluvit, jo?“

„Ano, musíme.“

Policista ukázal prstem dolů chodbou a rozkázal: „Zpátky k výtahu, chlapci! Je mi líto, ale nejde to!“

„Možná by to pomohlo i vám, kdyby si ten člověk mohl s paní Shorovou promluvit,“ řekl zvýšeným hlasem Mason. „Je u ní zaměstnán. Nepochybuji, že ho uvidí rád i poručík Tragg.“

Policista kývl na svého kolegu a vzal Masona kolem ramen. Druhý muž chytil Lunka za límec. „A jdeme, kluci. Žádný hlouposti a ven!“

„Myslím, že máme právo s ní mluvit,“ protestoval Mason.

„Máte povolení?“

Rezolutně k nim přistoupila ošetřovatelka. „Na tomhle patře jsou taky jiní pacienti a já za ně odpovídám. Nechci tady žádný rámus, žádné hádky a vyrušování…“

Jeden z policistů přivolal výtah. „Už bude klid, slečno. Pánové jsou na odchodu. Už je to vyřízený!“

Výtah se zastavil a otevřely se dveře. Mason s Lunkem nastoupili za důrazného postrkováni zezadu.

„Ať vás ani nenapadne se sem vracet bez povolení!“ zavolal na nejeden z policistů, když už se dveře výtahu zavíraly.

Když v přízemí vystoupili a pustili se dlouhou chodbou, chtěl Lunk něco říci, ale Mason ho zarazil. Ani on nepromluvil, dokud nebyli venku.

Della Streetová otevřela dvířka vozu. „Dopadlo to, jak jste čekal?“ zeptala se nedočkavě.

Mason se usmál. „Přesně tak. A teď půjdeme někam, kde bychom si mohli popovídat.“

„Já se k paní Shorové musím dostat,“ Lunk trval umíněně na svém. „S nikým jiným mluvit nebudu.“

„Já vím,“ přikývl Mason. „Musíme si ale udělat nějaký plán, jak na to.“

„Poslouchejte,“ řekl Lunk. „Já se s váma nemůžu vybavovat celou noc. Ta moje věc hoří. Musíme s tím něco udělat hned teď. Já s ní prostě musím mluvit.“

Mason zabočil do široké ulice, která v té noční hodině zela prázdnotou. U chodníku beze slova prudce zabrzdil, zaparkoval a vypnul přední světla i motor. Obrátil se k Lunkovi a ostře se ho zeptal: „Jak víte, že je Franklin Shore naživu?“

Lunk sebou škubl, jako by ho někdo bodl.

„Tak sem s tím. Mluvte!“ pokračoval Mason tvrdě. „Tak už to vyklopte!“

„Jak jste přišel na to, že něco takového vím?“

„Protože jste se prozradil. Vzpomeňte si, jak jste mi řekl, že ještě nedávno by vás nic na světě nepřesvědčilo, že Komo neměl prsty ve zmizení Franklina Shora. Věřil jste tomu řadu let. Byl jste o tom tak hluboce přesvědčen, že jste tím byl úplně posedlý. Takže

teď zbývá jen jedno, co mohlo vaše přesvědčení tak náhle změnit! Musel jste Franklina Shora vidět nebo s ním mluvit!“

Lunk na okamžik ztuhl a zdálo se, že bude tvrdě zapírat. Jeho odpor však rychle vyprchal.

„Máte pravdu,“ přiznal. „Viděl jsem ho.“

„Kde je?“ zeptal se Mason.

„U mě doma.“

„Přišel tam těsně před tím, než jste se vydal tramvají za paní Shorovou?“

„Ano.“

„A co chtěl?“

„Abych pro něj něco udělal. Ale to vám říct nemůžu.“

„Chtěl, abyste šel za paní Shorovou a zjistil, jestli ho vezme zpátky, nebo něco takového, viďte?“

Lunk po chvíli váhání řekl: „To, s čím se mi svěřil, to vám teda neprozradím. Slíbil jsem mu, že to neřeknu nikomu na světě.“

„Za jak dlouho po příchodu Franklina Shora jste šel na tramvaj?“

„Byla to jen chvilka.“

„A proč jste se zdržel?“

Lunk znovu zaváhal. „Nezdržel jsem se,“ řekl.

Mason se podíval na Dellu Streetovou a pak se znovu obrátil k Lunkovi: „Když k vám Franklin Shore přišel, byl jste už v posteli?“

„Ale kdepak. Když zaklepal na dveře, poslouchal jsem zprávy. Málem jsem z toho měl smrt, když jsem ho uviděl.“

„Poznal jste ho snadno?“

„Ale jo. Moc se nezměnil – aspoň ne tolik, co ona. Vypadá skoro stejně, jako když odešel.“

Mason se významně podíval na Dellu Streetovou a řekl: „Nevidím důvod, proč byste tady s námi musela ještě být, Dello. Zavezu vás na stanoviště taxíků. Můžete jet domů taxíkem.“

„Ale vůbec mě nezdržujete. Je to všechno tak strašně zajímavé. Já…“ odporovala.

„Moje milá, potřebujete se trochu prospat,“ přerušil ji významně Mason. „Nezapomeňte, že přesně v devět musíte být v kanceláři a bude vám hezky dlouho trvat, než se dostanete domů.“

„Aha, vlastně máte pravdu.“

Mason nastartoval a zastavil u nejbližšího stanoviště taxíků. Della Streetová vystoupila. „Dobrou noc! Nashle ráno, šéfe.“ A zamířila k vozům.

Mason popojel o několik bloků a znovu zaparkoval. „Měli bychom si to trochu vyjasnit, Lunku,“ řekl. „Tvrdíte, že Franklin Shore u vás zaklepal?“

Lunk se tvářil podezíravě. „Všechno jsem vám řekl na rovinu. Jasně že zaklepal. Zvonek nefunguje.“

Mason potřásl hlavou. „Nejsem si úplně jistý, že jste se zachoval správně. Mohl byste mít nepříjemnosti s paní Shorovou – když se budete přimlouvat za jejího manžela.“

„Vím, co dělám,“ odsekl mu.

„Franklinu Shorovi jste zavázán,“ pokračoval Mason. „Zřejmě chcete udělat všechno, co je ve vašich silách, abyste mu pomohl, viďte?“

„Ano.“

„A víte, že ho paní Shorová nenávidí?“

„Ne.“

„Než jste se rozjel za paní Shorovou, musel jste s Franklinem Shorem mluvit několik hodin.“

„Tak dlouho ne.“

„Ani hodinu?“

„To spíš.“

„Jak se vám jevil mentálně?“ zeptal se Mason nečekaně.

„Co to znamená?“

„No – jestli mu to dobře myslí?“

„Ale samozřejmě. Myslí mu to výborně – a pamatuje si věci, na který jsem už já dávno zapomněl. Vyptával se na kytky – na poinsettie. Vysázel jsem je těsně před tím, než odešel. Kdyby se mě na ně neptal, sám bych si na ně určitě nevzpomněl. Moc se jim nedařilo, a tak je stará paní nechala vykopat. Teď tam máme růže.“

„To teda vypadá, že moc nezestárl.“

„Ne, je vidět, že je starší, ale vypadá pořád stejně.“

„Lunku, proč mi neřeknete pravdu?“

„Co má zas tohle znamenat?“

„Franklin B. Shore byl bankéř, úspěšný podnikatel,“ řekl Mason. „Jak jsem slyšel, byl to člověk s jasnou hlavou a uměl se rychle rozhodovat. Takový člověk by v žádném případě nešel za vámi, abyste se za něj doprošoval u jeho manželky.“

Lunk zamračeně mlčel.

„Je mnohem pravděpodobnější,“ pokračoval Mason, „že k vám přišel, protože jste mu zavázán, a chtěl přenocovat někde, kde by ho nikdo nehledal. Vy jste dělal, že mu takové místo seženete, ale jen co usnul, vykradl jste se z domku a pokusil jste se informovat paní Shorovou.“

Lunk ještě pevněji sevřel rty a vzdorovitě mlčel.

„Měl byste přiznat pravdu,“ vyzval ho Mason.

Zarputile zavrtěl hlavou.

„Oddělení vražd chce Franklina Shora vyslechnout. Chtějí se od něj dozvědět, co se stalo po tom, co navázal spojení s Henrym Leechem.“

„Jak to jde dohromady?“

„Leech byl zavražděn.“

„Kdy?“

„Někdy včera večer.“

„No a?“

„Copak to nechápete?“ podivil se Mason. „Když někdo ukrývá svědka a přitom ví, že ho hledá policie, dopouští se zločinu.“

„Odkud mám vědět, že to je svědek?“

„Vždyť vám to právě říkám. Opravdu byste mi měl říct všechno, co se stalo.“

Lunk chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Asi bych to měl udělat. Franklin Shore ke mně přišel. Byl rozčilenej a vyděšenej. Povídal, že se ho někdo pokusil zabít, a tak se prej potřebuje někde schovat. Připomněl mi, co všechno pro mě udělal, jak poskytl bratrovi domov a tak, a že je teď na mně, abych mu pomohl nějak se z toho dostat.“

„Zeptal jste se ho, proč nešel domů?“

„Na některý věci jsem se ho zeptal,“ přisvědčil Lunk. „On mi toho ale moc neřek‘. Jednal se mnou tak, jako by byl pořád šéf a já jeho zaměstnanec. Nechtěl, aby se paní Shorová dozvěděla, kde je, dokud nezjistí, co se stalo s nějakým majetkem. Povídal, že jeho manželka ho chce obrat o poslední cent, ale on to přej tak nenechá.“

„No a dál?“

„Tak jsem mu řek‘, že může zůstat u mě. Dál to bylo tak, jak jste na to přišel sám. Vzadu mám ještě jeden pokojík, a tam jsem mu ustlal. Jak usnul, vypad‘ jsem ven a šel jsem to říct paní Shorové.“

„Vy jste si vůbec nešel lehnout?“

„Ne.“

„Opravdu jste si nešel lehnout?“

„Fakt ne. Řek‘ jsem mu, že musím napsat nějaký dopisy.“

„A Franklin Shore netuší, že jste odešel?“

„Ani trochu. Když jsem odcházel, ležel na zádech s otevřenou pusou a chrápal.“

„A vy jste klidně šel zradit člověka, který k vám byl kdysi tak laskavý,“ tiše poznamenal Mason.

Lunk rozpačitě zamrkal. „Já jsem jí nechtěl říct, kde pan Shore je – ale jenom že jsem s ním mluvil.“

„Znal jste Henryho Leeche?“ změnil téma Mason.

„Ano, znal jsem ho – ale to už je moc dávno.“

„Kdo to byl? Co dělal?“

„Byl to instalatér – chodíval občas k Shorovým, když bylo třeba něco spravit. Pan Shore ho měl rád, ale paní s ním moc nadšená nebyla. Moc dobře si rozuměl s mým bratrem Philem, ale já o něho moc nestál. Myslel jsem si, že je dost ukecanej – pořád mluvil o tom, jak zbohatne na nějakým dole. Ještě než Phil zemřel, pochlubil se mu, že pan Shore ten jeho důlní projekt finančně zajistí – a pak si přej bude hezkejch pár měsíců pořádně užívat. Když pan Shore zmizel, Leech odjel pracovat na ten svůj důl, říkal jsem si, jestli si ho náhodou pan Shore nevzal za společníka.“

„Kde to bylo?“

„Někde v Nevadě.“

„Chodil Leech k Shorovým na opravy i pro Franklinově zmizení?“

„To už ne. Paní Shorová ho nikdy neměla ráda, a když se dostala do sedla, úplně se na něj vykašlala. Ještě za pana Shora předělával stoupačky v severní části domu a každou chvíli, jen co se mu naskytla příležitost, se s ním a s mým bratrem vybavoval o tom svým důlním podnikání. Pan Shore si ho z nějakých důvodů oblíbil a vždycky si udělal čas, aby si s ním mohl o tom dole popovídat, a taky o tom, že se brzo stane boháčem.“

„Když se Franklin Shore u vás objevil, neptal jste se ho, kde celou tu dobu byl? Nebo jestli náhodou nevložil peníze do toho dolu?“ zajímal se Mason. „Ale teď už skutečně mluvte pravdu!“

„Šéf útek‘ s tou ženskou,“ vyhrkl Lunk. „Odjel na Floridu, ale o nějaký důl v Nevadě se zajímal. Nevím, jestli to byl ten Leechův podnik nebo ne. Když se to začalo rentovat, tak partner dal Shorovi pár tisícovek výpalnýho, jenomže kdyby se Shore nedal, moh‘ z toho vytřískat daleko víc.“

„A tím partnerem byl Leech?“ zeptal se Mason.

Lunk se mu podíval upřímně do očí. „Nechci vám lhát, pane Mason! Nevím, kdo ten partner byl. Pan Shore by mi to stejně neřek‘. Když jsem se to z něj snažil vytáhnout, neřek‘ mi ani slovo. Moh‘ to bejt Leech, ale taky nemusel.“

„Vy jste se ho nezeptal přímo?“

„Ne, nemoh‘ jsem se ho jen tak zničehonic začít vyptávat. Navíc jsem už Leechovo jméno zapomněl. Tak jsem se ho jenom zeptal, co se stalo s tím instalatérem, který se ho snažil zatáhnout do tý věci s tím dolem. Ale šéf mlčel jako zařezaný.“

„A vy jste na něj dál nenaléhal?“

„Vy jste Franklina Shora moc dobře neznal, viďte?“ zeptal se Lunk.

„Vůbec jsem ho neznal.“

„No jasně,“ řekl Lunk. „Kdybyste ho znal, tak byste věděl, že když Franklin Shore někomu nechce něco říct, tak mu to neřekne. To je to celý. Řek‘ bych, že teď už nemá vůbec žádný prachy, ale podle toho, jak s člověkem jedná, když se ho chce na něco zeptat, považoval by ho pořád za všemocnýho milionáře. Ale teď už tady nemůžu dýl zůstat. Je tam u mě a já se musím vrátit dřív, než se vzbudí. Když to nestihnu a on zjistí, že jsem pryč, škaredě si to odskáču. Zavezte mě domů a já si už pozdějc něco vymyslím, jak se k paní Shorové dostat. Má tam v nemocnici telefon?“

„Byl jsem v jejím pokoji jen několik minut,“ řekl Mason. „Na nočním stolku jsem telefon viděl, ale asi bych jí volal jen v případě nejvyšší nouze. A ani tehdy bych se neodvážil říkat jí do telefonu něco důležitého.“

„Proč?“

„Poručík Tragg jistě nařídil, aby ten telefon odpojili, nebo dal příkaz, aby se k ní žádné hovory zvenku nepřepojovaly.“

„Ale ven volat může, ne?“ zajímal se Lunk.

„Snad ano.“

Lunk nakrabatil čelo a řekl zamyšleně: „Já telefon mám, a

kdyby se vám podařilo nějak zařídit, aby mně zavolala ona sama, pak by to bylo bez problémů.“

„Zavezu vás domů,“ řekl Mason. „A cestou vymyslíme, jak ji dostat k telefonu. Mohl byste jí třeba poslat květiny s vaší vizitkou a telefonním číslem. Květiny jí doručí. Ty policie nezadrží. A až na vizitce uvidí vaše jméno s telefonním číslem, jistě jí dojde, že vám má zavolat. To by snad mohlo vyjít.“

„To je rozumná řeč,“ přikývl Lunk uznale. „To by vyjít mohlo. Až v těch kytkách uvidí moji vizitku, ze všeho nejdřív se zděsí, proč jí je posílám. Chápejte, ty kytky musí být kupovaný. Kdybych jí poslal kytky z naší zahrady, bylo by to docela normální. Když jí ale pošlu kupovaný, určitě ji to trkne, že jí je neposílám jen tak.“

„Znám květinářství, kde mají otevřeno celou noc,“ řekl Mason. „Tam bychom ty květiny mohli koupit a nechat je hned doručit do nemocnice. Máte nějaké peníze?“

„Jen dolar padesát.“

„Musí to být velká a drahá kytice,“ radil Mason. „Zajedeme nejdřív do toho květinářství a potom k vám domů. Ty květiny zaplatím.“

„To je od vás hezký.“

„Ale vůbec ne. Udělám to rád. Chtěl bych vám ale položit ještě jednu otázku a moc bych si přál, abyste si to dobře rozmyslel, než mi odpovíte.“

„Ven s tím!“

„Henry Leech se zajímal o doly. Nevíte náhodou, jestli se v souvislosti s tou svou důlní společností někdy neobrátil na Geralda Shora jako na právníka?“

Lunk téměř celou minutu přemýšlel. „Nemůžu to tvrdit úplně jistě,“ prohlásil potom, „ale myslím, že ano. A ještě něco vám řeknu, pane Mason, taky si myslím, že byl šéf podvedenej nadvakrát, teda po tom, co odešel.“

„Jak to myslíte?“

Lunk poněkud zrozpačitěl. „Když byl šéf naposledy na Floridě, narazil tam na chlápka, kterej vypadal stejně jako on. Mají z tý doby i společný fotky a člověk by je opravdu od sebe nerozeznal.

Víte, když se šéf tenkrát vrátil, pořád si z toho dělal legraci. Povídal, že toho chlapa využije jako dvojníka, až jeho manželka bude mít nějakou tu společenskou sedánku, na který šíleně nerad chodil. Když se o tom zmínil, paní Shorová vždycky hrozně řádila. A tak mě napadlo, že šéf třeba odjel s tou ženskou na Floridu, aby si tam toho dvojníka vycvičil a potom ho sem poslal jako Franklina Shora. Ten by si tady moh‘ žít na velký noze a šéfovi by posílal prachy, aby mu tam s tou jeho nic nechybělo. Myslím si, že se s tím chlapem do toho opravdu pustil, ale ten potom dostal strach nebo umřel nebo já nevím co. Posloucháte mě? Mám dojem, že šéf chtěl, aby se ten druhej hodně ukazoval mezi lidma a tvrdil, že ztratil paměť. Na to by pak mohl všecko svádět. Lidi by tomu věřili, protože si šéf při odchodu nevzal vůbec žádný peníze. No, ať už to bylo jak chtělo, s tím chlapem mu to zřejmě nevyšlo, a tak za sebou musel spálit všechny mosty.“

Mason Lunka upřeně pozoroval. „A nemohlo to být naopak?“ zeptal se.

„Co tím myslíte? Kam zas míříte?“

„Stejný nápad přece mohl mít i ten dvojník. Zbavit se Franklina Shora, jet sem, a zaujmout jeho místo.“

„Ani nápad! Ten člověk, co ke mně přišel, je opravdu Franklin B. Shore. Poznal jsem ho podle toho, co mi říkal… Poslyšte, počkejte chvilku! Moc mi to kecá. Co kdybyste se mě už přestal vyptávat! Zavezte mě domů, nebo jestli chcete, tak já vystoupím a zařídím si to všechno sám!“

Mason se dobromyslně usmál. „Ale jděte, Lunku. Nechtěl jsem být dotěrný.“

KAPITOLA 15

Mason zastavil na South Bilvedere před číslem 624a. Okolní domy byly temné a tiché. Vzduch byl prosycený chladem, jak je obvyklé asi tak hodinu před úsvitem.

Mason vypnul motor a světla. Když s Lunkem vystoupili na chodník, zamkl vůz.

„Bydlíte někde tady vzadu, viďte?“ zeptal se Mason.

„Jo. V malým domku za tímhle velkým. Musíme až na konec příjezdové cesty. Je to postavený na střeše garáže.“

„Máte auto?“ zeptal se Mason.

Lunk se ušklíbl: „Ne takový jako vy, ale mně stačí.“

„A máte ho tady v garáži?“

„Hmm. Dnes jsem s ním chtěl jet k Shorům, ale měl jsem strach otevřít vrata a nastartovat, protože by to mohlo pana Shora vzbudit. Tak jsem se raději potichu vytratil a jel tramvají.“

Mason přikývl a pomalu šel po příjezdové cestě směrem ke garáži.

„Hej, počkejte!“ protestoval Lunk. „Přece nechcete jít dovnitř!“

„Chci jít dovnitř jen proto, abych se přesvědčil, že je Franklin Shore ještě u vás.“

„Snad ho nechcete vzbudit?“

„To rozhodně ne,“ odpověděl Mason. „Chtěl bych vás upozornit, že paní Shorová už nejspíš dostala ty květiny, a tak by už každou chvíli mohla zavolat. Až s ní budete mluvit, musíte jí dát najevo, že pro ni máte nějakou zprávu, ale ne abyste řekl, o co jde.“

„A proč bych nemoh‘?“

„Protože zvonění telefonu Franklina určitě probudí a uslyší, co budete říkat.“

„Třeba ne,“ namítl Lunk. „Mám telefon přímo u postele a

můžu si dát deku přes hlavu, až s ní budu mluvit.“

„To byste mohl,“ souhlasil Mason a pokračoval v chůzi k malému domku na konci dvora. „Nebo víte co, řekněte jí jenom, že jste se setkal se mnou a dejte jí mé telefonní číslo, aby mi zavolala.“

„Jo, to by šlo. Jaké máte číslo?“

„Vevnitř vám ho napíšu,“ řekl Mason.

„Ale, prosím vás, potichu,“ upozorňoval Lunk.

„Nebojte se.“

„Nemohl byste to napsat tady?“

„Dost dobře ne.“

Lunk po špičkách vyšel dva schody vedoucí na malou dřevěnou verandu. Vstrčil klíč do zámku a tiše otevřel dveře. Rozsvítil světlo, které ozářilo malou místnost s laciným nábytkem. Všechno svědčilo o tom, že tu žije muž. Byla tam snad ještě větší zima než venku. Protože to byla jen provizorní přístavba, tenkými stěnami pronikal chlad. Ve vzduchu visel doutníkový pach a jeden nedopalek, vlhký a studený, ležel v popelníku.

Mason se nad něj sklonil a zeptal se: „To je jeho?“

„Jo. Pěkně drahej, řek‘ bych. Hezky voněl, když ho kouřil. Já kouřím jenom fajfku a cigarety.“

Mason byl skloněný nad malým stolkem s popelníkem.

Hned vedle popelníku byla vizitka se jménem George Alber. Pod jménem bylo připsáno rukou: „Přišel jsem za vámi kvůli kotěti. Zvonil jsem, ale nikdo neotvíral. Doufám, že je všechno v pořádku. Helena si dělá starosti.“

Lunk zapálil plynový radiátor.

„Hezký byteček,“ řekl tlumeně Mason.

„Hmm. Naproti mám ložnici a za ní ještě jednu. Mezi nima je koupelna.“

„Raději zavřete dveře mezi ložnicemi, aby Franklin neslyšel zvonit telefon,“ doporučil Mason.

„To je dobrej nápad,“ souhlasil Lunk. „Myslím, že dveře od koupelny do šéfova pokoje zůstaly otevřený. Zavřel jsem jen do svýho.“ Šel po špičkách do ložnice s Masonem v patách.

Byla to malá čtvercová místnost, zařízená levným nábytkem. Byl tam prádelník, stůl, křeslo s rovným opěradlem a úzká železná postel s tenkou matrací a prolezenou drátěnkou.

Ve světle, pronikajícím z obývacího pokoje, Mason viděl, že dveře do koupelny jsou otevřené, postel je neustlaná a v důlku uprostřed zmuchlaného prostěradla spí do klubíčka stočené kotě.

Zásuvky prádelníku byly vytažené a jejich obsah ležel na podlaze. Také šatník vypadal podobně – vyházené šatstvo bylo nakupené na jednu hromadu na podlaze vedle otevřených dveří.

Lunk zůstal stát mezi dveřmi a postelí. V němém úžasu se rozhlédl kolem a řekl: „To si někdo vodskáče!“

Mason prošel kolem Lunka k otevřeným dveřím do koupelny a nahlédl do sousední ložnice.

Byla prázdná.

Tato místnost byla ještě menší než první. Okno na vzdálenější stěně s výhledem do aleje bylo dokořán a noční vánek vzdouval špinavou záclonu. Pokrývky někdo přehodil přes čelo skládací postele s čistým, trochu zmačkaným prostěradlem. Důlek v polštáři dokazoval, že v posteli ještě nedávno někdo spal.

Lunk přistoupil k Masonovi a s otevřenými ústy rozpačitě zíral na postel a na otevřené okno.

„Utek,“ řekl lítostivě. „Kdybych se dostal k Matyldě Shorové, dokud byl ještě tady, byla by ho…“

Zarazil se, jako by mu došlo, že řekl příliš mnoho.

Mason si zběžně prohlédl pokoj. „Když jste odcházel, byly otevřeny oboje dveře do koupelny?“ zeptal se.

„Myslím, že jedny ano, ale ne ty, co vedou do mýho pokoje. Schválně jsem je zavřel, když jsem odcházel.“

Mason ukázal na další dveře. „A kam vedou tyhle?“

„Do kuchyně. A z kuchyně se dá projít do obýváku.“

„Když se chcete dostat do koupeny, musíte projít jednou ložnicí?“

„Ano. Tenhle domek je něco jako krabice. Přední pokoj a kuchyň jsou na jedny straně a dvě ložnice, spojený koupelnou, jsou na druhý straně.“

„Koukám, že dveře do kuchyně jsou trochu pootevřené – jen na pár centimetrů,“ neušlo Masonovi.

„Hmm.“

„Podívejte se, těmi dveřmi určitě prošlo kotě. Nechalo tam nějaké bílé stopy.“

„To je fakt.“

Mason se sehnul a prstem přejel bílé kočičí stopy.

„Zdá se mi, že je to mouka. Stopy vedou od dveří až k posteli. Ano, tady jsou dokonce všechny čtyři pohromadě. Tady se kotě asi zastavilo a vyskočilo na postel. Na druhé straně pak skočilo dolů. I tam jsou bílé stopy.“

„Jo. Ale neřek‘ bych, že je to mouka.“

„Proč ne?“

„Protože mouku mám ve velký plechovce s víkem. A taky vím, že dveře do komory byly zavřený.“

„Pojďme se podívat,“ vybídl ho Mason a vešel do kuchyně.

Lunk otevřel dveře malé komory a řekl: „Na uklízení moc času nemám. Sám si vařím a úplně mi to stačí.

Vzorná hospodyňka by tím asi moc nadšená nebyla, ale mně to vyhovuje. Koukněte, ta plechovka je zavřená. To víte, že při vaření někdy něco trochu rozsypu. I teď je na podlaze kolem plechovky trochu mouky a vypadá to, jakoby kotě honilo myš a skočilo do ní. Tohle je to nejneopatrnější kotě, jaký jsem v životě poznal. Ničeho se nebojí. Když se za něčím žene, nevidí, neslyší, dokud nevrazí hlavou do zdi. Nebo třeba vyleze na opěradlo židle a sletí po hlavě dolů. Je prostě strašně neopatrný. Buď nemá všech pět pohromadě,

nebo ještě neví, co je strach.“

Mason si v hlubokém předklonu prohlížel podlahu. „Jestli byly dveře do komory zavřené, jak se tam to kotě mohlo dostat?“

Lunk chvíli přemýšlel. „Na to je jenom jedna odpověď. Pan Shore něco hledal, vlezl až sem a to kotě vběhlo za ním.“

„A co ten nepořádek v první ložnici? Ty vytažené zásuvky a šaty vyházené na podlahu?“ zeptal se Mason.

Lunk poněkud znejistěl. „Asi jsem to zvoral. Shore určitě vstal hned po tom, co jsem odešel. Když zjistil, že nejsem doma, došlo mu, že jsem jistě letěl za paní Shorovou, abych jí o něm pověděl. Kruci, asi na to musel přijít.“

„A to si myslíte, že vám pak prohledal byt?“ zeptal se Mason.

„Určitě. Proč by jinak lez‘ až do komory a vůbec?“

„Co hledal?“

„To nevím.“

„Musel jste mít něco, co chtěl Shore získat.“

Lunk po chvíli přemýšlení řekl: „Nejsem si tím jistej, ale měl jsem dojem, zeje Shore úplně na dně. Třeba hledal peníze.“

„Máte nějaké?“

Lunk zaváhal, ale pak přiznal: „Něco jsem si dal stranou.“

„Kam?“

Lunk opět chvíli mlčel.

„Ale, no tak,“ vyzval ho Mason. „Já vám je přece nechci sebrat!“

„Měl jsem je v zadní kapse u kalhot svýho nejlepšího obleku, kterej visel támhle v šatníku.“

„Tak se podíváme, jestli tam ještě jsou.“

Lunk se vrátil do předního pokoje. Kotě otevřelo ospalé oči, zívlo, postavilo se na všechny čtyři a vyhrbilo hřbet do vysokého oblouku. Pak se začalo protahovat, nejprve přední tlapky, nato zadní a zase naopak, až nakonec důstojně prohlásilo: „Mňau.“

Mason se zasmál. „Myslím, že má hlad. Nemáte tu trochu

mléka?“

„Čerstvý mlíko nemám,“ zavrtěl Lunk hlavou. „Jenom kondenzovaný. Helena Kendalová to sem přinesla, aby se zas něčím neotrávilo.“ Přistoupil k hromadě šatstva a začal prohledávat kapsy. Ve tváři se mu objevil rozhořčený výraz. „Jsou v tahu,“ zamumlal. „Ten zatracenej chlap to vybral všechno do posledního centu.“

„Můžete mi říci, kolik jste tam přesně měl?“ zeptal se ho Mason.

„Skoro tři sta dolarů. Za to se člověk dostane už pořádně daleko.“

„Myslíte si, že chce někam odjet?“ zajímal se Mason.

Lunk znovu pevně sevřel rty.

„Myslíte, že se vrátí?“

„Nevím.“

„Máte vůbec ještě nějaké peníze?“

„Něco mám v bance. U sebe nic.“

„Každou chvíli může volat paní Shorová,“ připomněl Mason. „Řeknete jí, že Franklin Shore byl tady a že jste ho nechal odejít?“

„To sakra ne!“

„Co jí tedy chcete říct?“

„Nevím.“

„A co ty květiny? Jak jí vysvětlíte, že jste jí poslal kytici rudých růží a ještě k tomu ve tři hodiny ráno?“

Lunk se ještě víc zamračil a pak kapituloval: „Nevím, co bych jí měl říct – fakt nevím.“

„Proč byste jí měl něco říkat? Nebylo by lepší se tomu nějak vyhnout?“

„Jo, to by bylo, ale jak?“ odpověděl podrážděně.

„Není nic jednoduššího. Zavezu vás do hotelu, vy se tam zapíšete pod cizím jménem a až se vám bude chtít a až budete vědět, jak jí to všechno vysvětlíte, spojíte se s paní Shorovou. Teď

nebudete muset nikomu nic vykládat. Mohl byste zůstat ve spojení jen se mnou.“

Lunk pomalu přikyvoval. „Měl bych si asi zabalit pár věcí,“ řekl. „A taky vybrat nějaký peníze.“

Mason oddělil několik desetidolarových bankovek od silného svitku.

„Žádné peníze si vybírat nemusíte,“ řekl. „Nějaké vám dám, a když budete potřebovat víc, můžete mi zavolat. Dal jsem vám číslo, na kterém mě vždy zastihnete.“

Lunk sevřel advokátovu ruku. „Jednáte se mnou férově,“ řekl a po chvíli dodal: „Když se na mě nevykašlete, já vás nepodrazím. A pozdějc vám třeba řeknu, co Franklin Shore vopravdu chtěl. Musíte mi dát čas, abych si to moh‘ rozmyslet. Určitě vám zavolám.“

„Proč mi to nemůžete povědět hned?“

V Lunkově tváři se znovu objevil starý nedůvěřivý výraz. „Teď ne,“ zavrtěl hlavou. „Musím se nejdřív o něčem přesvědčit. Ale snad vám to pozdějc řeknu – možná už kolem poledne. Teď se to ze mě nepokoušejte dostat! Než vám to řeknu, musím si na něco počkat.“

Mason si ho pozorně prohlédl. „Je to něco, co se objeví v ranních novinách v souvislosti s Leechovou smrtí?“ zeptal se.

Lunk opět zavrtěl hlavou.

„Nebo je to snad policejní zpráva o otrávení Matyldy Shorové?“

„Netahejte to ze mě! Už jsem vám to jednou řek‘,“ odmítl Lunk.

Mason se zasmál. „Tak dobrá, jak chcete! Zavezu vás do jednoho hezkého tichého hotelu. Nechtěl byste se zapsat třeba jako Thomas Trimmer? Kotě si odvezu a postarám se o ně.“

Lunk se na kotě zamyšleně zahleděl. „Dávejte na ně dobrý pozor.“

„Buďte bez obav,“ slíbil Mason.

KAPITOLA 16

Helena Kendalová seděla v čekárně nemocnice a oči měla suché. Čas se jí nekonečně vlekl. Byla tak nervózní, že nemohla klidně sedět, zároveň však tak fyzicky vyčerpaná, že neměla dost energie ani na to, aby vstala a prošla se po chodbě. Za poslední hodinu se nejmíň stokrát podívala na své náramkové hodinky. Věděla, že teď už to nemůže dlouho trvat. Na chodbě zaslechla zvuk rychlých, energických kroků. Její zmučenou mysl napadlo, že snad jde někdo pro ni, aby ji dovedl k lůžku umírajícího. Srdce jí tlouklo až v hrdle, protože si myslela, že kdyby jí někdo chtěl sdělit dobrou zprávu, určitě by šel pomaleji. To staccato rychlých kroků mohlo znamenat jen jedno, Že jdou pro ni a že je každá vteřina drahá. S bledými rty vstala z vrzajícího rákosového křesla a rozběhla se ke dveřím čekárny.

Kroky se u nich zastavily. Vysoký muž ve svrchníku se na ni povzbudivě usmál. „Dobrý den, slečno Kendalová. Doufám, že si na mne pamatujete."

Oči se jí rozšířily. „Ach, poručík Tragg! Povězte mi, už něco víte… něco…"

Tragg zavrtěl hlavou. „Ještě pořád ho operují. Byly nějaké problémy s dárci krve. Teď už by ale každou chvíli měli skončit," uklidňoval ji. „Mluvil jsem telefonicky se sálovou sestrou."

„A jak to s ním vypadá? Je nějaká naděje? Bude…"

Tragg ji objal kolem chvějících se ramen. „Přestaňte se trápit," utěšoval ji. „Neberte si to tak. Určitě bude všechno v pořádku."

„Oni… oni pro vás neposlali proto, že je to poslední možnost, abyste s ním mohl…?"

„Tak už dost!" řekl Tragg. „Postavte se k tomu optimisticky. Dnes v noci jste toho prožila moc a není divu, že vám povolily nervy. Operují ho, a jak jsem před chvilkou slyšel, vypadá to nadějně. Přišel jsem kvůli něčemu jinému."

„K vůli čemu?“

„Potřebuji tu kulku – a samozřejmě i jeho výpověď, pokud bude schopen mluvit.“

„Nebude to – jak se tomu říká – prohlášení na smrtelné posteli?“

Tragg se mírně pousmál. „Seděla jste tady moc dlouho sama, a tak to vidíte moc černě.“

„Dokážu se s tím vyrovnat,“ řekla důrazně. „Chci jen vědět, jak mu je. To je snad úplně normální. Lhala bych, kdybych se snažila předstírat, že nemám strach. Nechci z toho dělat žádný melodram! Vždycky jsme si oba mysleli, že máme právo na štěstí. Ale teď, když všude na světě umírá tolik lidí.“

V Traggových očích se objevil soucit. „Vy jste ani neplakala?“

„Ne. A nelitujte mě, nebo se neudržím. O žádný soucit nestojím. Ale kdybyste mohl zjistit, jak na tom je a jakou má naději, moc vás prosím…“

„Vy jste zasnoubeni?“ zeptal se Tragg nečekaně.

Helena sklopila oči a zrudla. „Já – jak bych vám to řekla – vlastně nevím. O ruku mě nikdy nepožádal. Ale když jsme sem jeli taxíkem – snad jsem mu dala dostatečně najevo, jak moc mi na něm záleží. Nechtěla jsem mu to říkat, ale strašně jsem se bála, že už je všemu konec. Byl tak skvělý – a statečný – asi jsem přece jen neměla…“

„Co jste neměla? Přece ho milujete, ne?“

Helena zvedla hlavu a vzdorně se na něho podívala. „Ano, mám ho ráda. A taky jsem mu to řekla. Patřím mu a vždycky mu budu patřit, ať se stane cokoliv. To jsem mu taky řekla, poručíku. A ještě jsem mu řekla, že se chci za něj teď hned provdat.“

„Co vám na to odpověděl?“

Helena se odvrátila. „Nic,“ řekla rezignovaně. „Ztratil vědomí.“

Tragg ovládl dojetí ve svém hlase. „Přece víte, že Jerry ztratil

hodně krve, takže na tom není nic divného. A teď mi, slečno Kendalová, řekněte, jak dlouho jste byla doma, než Jerry přišel?“

„Přesně nevím, ale dlouho to nebylo.“

„Jak to, že vás navštívil tak pozdě?“

Helena se nervózně zasmála. „Tvrdil, že se mi několikrát pokoušel telefonovat, ale nebyla jsem doma. Když jel kolem a viděl, že se v domě svítí, chtěl se jen na chvíli stavit. Povídali jsme si a pak jsme zaslechli ten hluk z ložnice tety Matyldy.“

„Říkala jste, že vám to připadalo, jako kdyby někdo něco převrhl. V tom pokoji byla tma?“

„Ano.“

„Víte to jistě?“

„Ano. Pokud si tam někdo nesvítil baterkou. A bylo by to možné, protože papoušci začali vřískat.“

„Když jste ale otevřela dveře, žádné světlo jste tam neviděla, viďte?“

„Ne.“

„A v hale světlo svítilo?“

„Ano. Ani mě nenapadlo, že bych neměla rozsvěcet. Asi by bylo lepší, kdybychom nechali v hale tmu a rozsvítili až v ložnici.“

„To by bylo,“ potvrdil Tragg. „Ale už se stalo. Nemá cenu se tím trápit. Mně jde hlavně o to, abych si ověřil, že v hale bylo rozsvíceno a v ložnici vaší tety ne.“

„Ano. Bylo to tak.“

„A kdo otevřel dveře? Vy nebo Jerry?“

„Jerry.“

„A co se stalo potom?“

„Samozřejmě jsme věděli, že tam někdo je. Jerry ve tmě hledal vypínač a nemohl ho najít. Já jsem si naráz uvědomila, jak je strašně důležité rychle rozsvítit, a tak jsem mu proklouzla pod paži a nahmatala jsem vypínač. A vtom se to stalo.“

„Ty dva výstřely?“

„Ano.“

„Stačila jste rozsvítit?“

„Ne.“

„Měla jste při prvním výstřelu ruku blízko vypínače?“

„Myslím, že ano, ale nejsem si tím jistá. Kulka mi zasvištěla kolem hlavy a zaryla se do dřevěného rámu dveří. Něco mě praštilo do obličeje a pálilo mě to – byly to třísky nebo omítka – já nevím. Uskočila jsem nazpět.“

„Za jak dlouho přišel druhý výstřel?“

„Téměř okamžitě.“

„A co stalo potom?“

Ještě více zbledla a zavrtěla hlavou. „Moc si toho nedovedu vybavit. Slyšela jsem ten hrozný zvuk, když kulka zasáhla Jerryho.“

„Jste statečné děvče,“ řekl Tragg uznale. „Teď ale na Jerryho nemyslete. Snažte si vybavit jednotlivá fakta. Vzpomeňte si na všechno, co by nás mohlo zajímat. Ten druhý výstřel tedy následoval hned po prvním, téměř současně, a zasáhl Jerryho.“

„Ano.“

„Upadl hned?“

„Nejdřív se jenom tak nějak prohnul, víte, jako by chtěl uhnout před nějakým úderem.“

„A pak spadl?“

„Podlomila se mu kolena a pak už jsem na sobě cítila jeho bezvládné tělo. Snažila jsem se zmírnit jeho pád, ale byl moc těžký, a tak jsme upadli oba.“

„A co ten, kdo byl v ložnici?“

„Nevím. Pamatuji si jen tu strašně bledou Jerryho tvář. Pohladila jsem ho a ruku jsem měla celou od krve. Byl v bezvědomí. Myslela jsem, že je mrtvý. Pochopitelně jsem nebyla schopná myslet na něco jiného. Mluvila jsem na něj – už ani nevím, co jsem říkala. Zachvěla se mu vička – a po chvíli se na mě

usmál a řekl: ‚Holčičko, že bych se zkusil postavit?‘“

Tragg se zamračil. „Nenapadlo vás, že ten člověk, co byl v ložnici, nemusel střílet na Jerryho?“

„Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že mohl střílet na vás,“ odpověděl Tragg. „Poprvé někdo mířil na vaši hlavu a málem se mu to povedlo. Pak jste uskočila dozadu, takže jste stála za Jerrym. Vystřelil podruhé a Jerry to schytal. Nezapomeňte, že ten člověk vás z té temné ložnice mohl proti světlu velmi dobře vidět.“

Její oči se rozšířily údivem. „To mě nenapadlo. Spíš jsem si myslela, že ten dotyčný nechtěl, abychom zjistili, kdo je a…“

„Nemáte ponětí, kdo by to mohl být?“

„Ne.“

„Kdo by mohl mít prospěch z toho, že by vás odstranil?“

Zavrtěla hlavou.

„Ani kdyby vaše teta zemřela?“

„Jak vás něco takového mohlo napadnout?“

„Včera večer se někdo pokusil vaši tetu otrávit. Třeba si myslel, že se mu to podařilo, že umírá anebo je dokonce už mrtvá. A tak se k vám vypravil, aby se zbavil i vás.“

„To si vůbec nedovedu představit.“

„Opravdu byste si nemohla vzpomenout na někoho, kdo by vaší smrtí…“

„Ne.“

Ke dveřím se blížily rychlé kroky. Objevila se ošetřovatelka v naškrobené uniformě a s úsměvem řekla: „Už ho odvezli z operačního sálu, slečno Kendalová. Jste přece slečna Kendalová?“

„Ano, jsem. Bude žít? Je při vědomí? Je…“

„To víte, že je. Jestli chcete, můžete jít za ním.“

Tragg se postavil vedle Heleny Kendalové. Ošetřovatelka se na něj tázavě podívala.

„Poručík Tragg, policie,“ představil se.

„Ano?“

„Přišel jsem si pro tu kulku.“

„Budete muset požádat dr. Rosllyna. Za chvíli vyjde z operačního sálu.“

„Nechci se mezi vás plést,“ řekl Tragg Heleně Kendalové, „ale když doktor řekne, že je Jerry schopen odpovídat, budu mu muset nějakou otázku položit.“

„Je při vědomí,“ řekla sestra. „Použili míšní anestézii.“

Došli skoro k výtahu, když se na něj Helena Kendalová prosebně podívala. „Ta kulka vás už přestala zajímat, poručíku? Je přece strašně důležitá. Víte, jak jsou doktoři někdy nepořádní. Mohli by ji někam odložit nebo i ztratit – co já vím – neměl byste tam raději zajít hned?“

Tragg se pousmál. „Vyhrála jste. Tak za ním běžte sama. Ale ať se moc neunaví, protože za vámi za chvilku přijdu a pak si s ním musím promluvit.“

Ošetřovatelka se zamračila. „Má v sobě spoustu sedativ. Je vám to jasné, poručíku? Je vyčerpaný. Nemůžete moc spoléhat na to, co vám řekne.“

„Toho jsem si vědom,“ ujistil ji Tragg. „Chci mu položit jen pár otázek. Ve kterém patře je operační sál?“

„V jedenáctém. Pan Templar leží ve čtvrtém. Doprovodím tam slečnu Kendalovou.“

Když výtah zastavil ve čtvrtém patře, Tragg nenápadně mrkl na Helenu. Pak se obrátil na ošetřovatelku. „Nemohla byste nechat slečnu Kendalovou, aby šla do pokoje pana Templara sama, a raději mě doprovodila do operačního sálu?“

„Ale samozřejmě. Je to pokoj číslo 481, až na konci chodby.“

„Jistě to najde.“

Helena se vděčně podívala na Tragga. „Díky,“ řekla a rozběhla se chodbou.

Dveře výtahu se zavřely a kabina se rozjela nahoru.

„Jaké má vyhlídky?“ zeptal se Tragg.

Ošetřovatelka potřásla hlavou. „Těžko říct.“

V jedenáctém poschodí ho zavedla do operačního sálu. Doktor Rosllyn, do půl těla nahý, si právě ručníkem utíral paže.

„Poručík Tragg,“ představila ho ošetřovatelka.

„Zdravím vás, poručíku. Mám pro vás to olovo. Kam jsem to sakra dal? Slečno Sewarová, kde je ta kulka?“

„Dal jste ji na misku, pane doktore, a řekl jste, že si nepřejete, aby se jí někdo dotýkal.“

„Hergot,“ zaklel Rosllyn. „Vsadil bych se, že jsem na to něco hodil. Počkejte chvilku… Nebo pojďte se mnou!“

Zamířil k místnosti vedle operačního sálu. Charakteristický pach krve udeřil Tragga do nosu. Ošetřovatelka ze smaltované misky vyndala zkrvavělé tampóny, avšak nepodala je Traggovi, ale lékaři. Ten vzal pinzetu a po chvíli hledání vytáhl kousek krví potřísněného olova.

„Tak tady to máte, poručíku.“

„Děkuji, musíte mi ale odpřísáhnout, je vám to snad jasné, že je to skutečně ta kulka, kterou jste vytáhli z těla Jerrymu Templářovi.“

„Určitě je to ona.“

Tragg převracel kulku v ruce. „Něčím ji tady dole poznačte, abyste ji mohl identifikovat.“

Lékař vyndal kapesní nůž a do spodní části kulky vyryl tři rovnoběžné čáry a každou z nich ještě přeškrtl. Tragg vstrčil kulku do kapsy u vesty a zeptal se: „Jakou má naději?“

„Myslím, že dost velkou. Než jsem ho začal operovat, říkal jsem si, že to bude tak padesát na padesát. Teď mu dávám devět ku jedné. Když nedojde ke komplikacím, bude v pořádku. Je to silný, odolný mladý muž. Armádní výcvik s nimi dělá divy. Ten chlapec má výdrž jako kůň. Operaci snášel velice dobře.“

„Mohl bych si s ním promluvit?“

„Zkuste to. Je ovšem utlumený. Neunavujte ho moc složitými otázkami. Zeptejte se ho jen stručně na to, co si může pamatovat. Jinak začne mluvit z cesty, zvláště když ho necháte mluvit dlouho. Jeho pozornost musíte pořád udržovat stručnými otázkami, pak to bude v pořádku. Ne abyste si k tomu vzal zapisovatele, mohl by z toho znervóznět a některé jeho odpovědi by pak vůbec nemusely odpovídat pravdě.“

„Rozumím,“ přikývl Tragg. „Kdyby došlo k nějaké změně, chci o tom okamžitě vědět. A kdyby došlo k nejhoršímu, pak budu muset trvat na výpovědi na smrtelné posteli.“

Doktor Rosllyn se zasmál. „K tomu nebudete mít příležitost. Ten chlapec chce žít. Breptal něco o nějakém děvčeti – nevím o jakém – a než jsem mu dal trochu rajského plynu, povídal, jak je prý šťastný, že ho postřelili, protože se konečně dozvěděl, že ho má ráda. Chápete? Štvalo ho jedině to, že to dostal, aniž by chytil toho chlapa, co to udělal. Dobře, poručíku, dejte mi vědět, kdy mě budete potřebovat jako svědka k identifikaci té kulky.“

Poručík Tragg sjel do čtvrtého patra, našel dveře číslo 481, zaklepal a tiše otevřel.

Ve vzdálenějším rohu místnosti stála ošetřovatelka. Helena Kendalová, utrápená a rozpačitá, seděla na židli v nohou postele. „Jsem tak ráda,“ říkala právě, když poručík otevřel dveře.

Jerry Templar se na dalšího rušitele zamračil.

Tragg se na něj povzbudivě usmál. „Nazdar! Vím, že vám teď ještě není moc do řeči, ale musím vám položit pár otázek. Jsem poručík Tragg z oddělení vražd.“

Templar přivřel oči a chvíli si ho prohlížel, jako by mu dělalo potíže zaostřit na něj pohled. Nato opětoval poručíkův úsměv a řekl: „Tak střílejte!“

„Ne dvakrát za jednu noc,“ namítl Tragg vlídně. „Odpovídejte co nejstručněji, protože nesmíte moc mluvit.“

Jerry přikývl.

„Kdo střílel?“ zahájil Tragg.

„Nevím.“

„Viděl jste vůbec někoho?“

„Jen nějaký pohyb – pohybující se rozmazanou postavu.“

„Vysokou nebo nízkou?“

„Těžko říct… V rohu pokoje se něco pohnulo a pak už přišel výstřel.“

„Nemohl ten člověk mířit na Helenu a ne na vás?“ Ta otázka Templara přímo zgalvanizovala. V očích se mu objevil tvrdý výraz. „Cože! Že střílel na Helenu?“

„Myslíte, že by to nebylo možné?“

„Nevím. Nedokážu to domyslet. Ale ano – mohlo to tak být. Já bych nikdy…“

„Lituji, ale pacient se nesmí rozčilovat,“ ozval se káravý hlas ošetřovatelky z rohu pokoje.

Poručík Tragg pohlédl na hrdě vzpřímenou postavu Heleny Kendalové. Vybavil si také zklamaný a nespokojený výraz v Templarově tváři, když otevřel dveře. Usmál se na ošetřovatelku a řekl: „Sestřičko, mluvil jsem s doktorem a můžu vám otevřeně říct, že jste sice ve správném kostele, ale sedíte na špatné lavici. To střílení totiž, ať už je to pro vás záhada nebo ne, začalo vyjasňovat pár daleko důležitějších věcí, ale k tomu je zapotřebí, abyste si teď trochu odpočinula a zašla si na kafe. O medicíně nemám ani ponětí, ale o lidské povaze toho vím dost. Když odtud na pět minut vypadnete a necháte ty dva o samotě, prospěje to vašemu pacientovi víc než cokoli jiného. Všechno už pověděl doktorovi před operací. Tak teď mu dejte šanci, aby to mohl povědět i jí.“

Ošetřovatelka se mlčky podívala na Templara, pak důstojně zašustila uniformou kolem postele a zamířila ke dveřím. „Ještě za vámi zajdu,“ řekl poručík.

„Máte na to jen minutu,“ upozornila ošetřovatelka Helenu. Tragg sestře otevřel dveře, mrkl na Helenu a zavřel za sebou.

„Sestřičko, dopřejte jim víc času,“ řekl. Doprovodila ho k výtahu. „Vy nezištný ochránce,“ řekla ironicky.

Tragg se zašklebil. „Jinak to nešlo. Hrdost už nadělala víc škody než žárlivost. Mladík neměl odvahu se vyjádřit, protože je teď v armádě. Když ho vezla do nemocnice, prozradila mu své city, ale pak jí došlo, že toho řekla moc, takže teď je na něm, aby udělal další krok. Jenomže i on se bojí, aby třeba svůj názor nezměnila. Nikdo z nich nechtěl začít a k tomu jste tam ještě byla i vy…“

„Stála jsem přece v rohu a vůbec jsem si jich nevšímala.“

„No, každopádně jsem je trošku popostrčil,“ usmál se Tragg.

Když vstoupil do výtahu, spokojeně si pohvizdoval.

Sjel do přízemí, prošel dlouhými tichými chodbami a vyšel do nepříjemně chladného nočního vzduchu.

Sedl si do auta a uháněl k hlavní policejní budově. V laboratoři se na něj obořil nevrlý Skot: „Copak to nemohlo počkat do devíti?“

„Nemohlo,“ ujistil ho Tragg. „Už vám z pitevny poslali kulku, co měl v sobě Henry Leech?“

„Ano.“

Tragg mu podal dvě kulky, které vytáhl z kapsy u vesty. „Tu s těmi třemi vrypy vyoperovali Jerrymu Templarovi. Druhou jsme vyrýpli z dřevěného rámu dveří, ve kterých stál Templar s tím svým děvčetem, když po nich stříleli. A teď chci vědět, jak dlouho vám bude trvat, než mi zjistíte, jestli všechny tři pocházejí ze stejné pistole nebo ne.“

„Nevím,“ odpověděl Skot s pesimismem sobě vlastním. „To záleží na moc věcech. Může to trvat dlouho. Ale taky to může být hned.“

„Snažte se, aby to bylo hned,“ nařídil Tragg. „Jdu do své kanceláře. Zavolejte mi. A ne abyste ty kulky spletl! V této kauze máme proti sobě Perryho Masona a dobře víte, co s člověkem

dokáže udělat u křížového výslechu.“

„Se mnou u křížového výslechu nic dělat nebude,“ odsekl muž za laboratorním stolem a pokračoval v seřizování okulárů na srovnávacím mikroskopu. „Nebude k tomu mít příležitost. Za mě bude mluvit foťák, protože udělám mikrosnímky. Jenom blázen by si namáhal jazyk tam, kde to za něj může udělat objektiv aparátu.“

Tragg se usmál a zamířil ke dveřím. „Vyhlásil jsem panu Masonovi válku,“ oznámil. „Já už mu ukážu, zač je toho loket!“

„Raději byste si měl koupit budíka,“ zahučel Angus Macintosh a pustil se do práce. „Ráno budete muset vstávat hodně brzo, pane poručíku.“

„Já už jeden mám.“ Tragg tiše zavřel dveře a zamířil do své kanceláře.

Ušklíbl se nad zatuchlým pachem cigaretového kouře, který ho praštil do nosu. Přistoupil k oknu a otevřel je dokořán. Lehce se otřásl, když do místnosti vnikl svěží a chladný ranní vzduch. Zkoumavě si přejel prsty po bradě a tvářích. Zamračil se nad neoholeným strništěm a měl pocit, že má prsty lepkavé špínou. Připadal si celý upatlaný, špinavý a unavený.

Zašel do šatny, kde bylo i umyvadlo. Napustil horkou vodu a umyl si ruce i obličej. Právě se utíral do ručníku, když zazvonil telefon. Vrátil se do kanceláře.

„Ano?“

Ve sluchátku se ozval Skot z laboratoře: „Fotky se mi moc nepodařily, ale už teď vám můžu říct, že ty tři kulky vyletěly z jedné pistole. Kdy ty fotky budete potřebovat?“

„Co nejdřív,“ odpověděl Tragg.

Skot si povzdechl. „Vy jste byl vždycky netrpělivý chlapec,“ poznamenal a zavěsil.

Tragg se spokojeně usmál.

Telefon znovu zazvonil. Spojovatel ho rozčileně informoval: „Máte tu anonymní hovor, poručíku. Ten chlap nechce mluvit s

nikým jiným. Říká, že zavěsí přesně za šedesát vteřin, a nemá prý cenu zjišťovat, odkud volá.“

„Dá se to odposlouchat?“

„Ano.“

„Fajn, tak mi to přepojte!“

V telefonu to klaplo. „Poručík Tragg.“

„Halo,“ ozvalo se ve sluchátku nepřirozeně tlumeným hlasem. Muž na druhém konci linky si pravděpodobně zakrýval sluchátko dlaní. „Je to poručík Tragg?“

„Ano, jsem to já. Kdo volá?“

„Na tom nezáleží. Chci vám jen něco říct o panu Masonovi a o děvčeti, které ho něco po půlnoci zavezlo k Shorovým.“

„Povídejte,“ vyzval ho Tragg. „Co o tom víte?“

„Sebrali jednoho chlápka. Je to důležitý svědek, který by vás mohl zajímat. Unesli ho a někam ho zašili.“

„Pokračujte,“ řekl Tragg netrpělivě. „Kdo to je a kde je teď?“

„Nevím, kdo to je, ale můžu vám říct, kde je.“

„Kde?“

Neznámý začal rychle mluvit, jako by to už chtěl mít za sebou.

„V hotelu Maple Leaf pod jménem Thomas Trimmer. Ubytoval se tam dnes ráno kolem čtvrt na pět. Má pokoj číslo 376.“

„Ještě chvilku vydržte,“ řekl rychle Tragg. „Řekněte mi narovinu! Jste si naprosto jistý, že to byl Perry Mason, ten advokát, kdo tam toho muže přivezl. Opravdu je za tím Mason?“

„Jasně že je,“ potvrdil neznámý. „Šel s ním až dovnitř a nesl velkou plátěnou tašku. To děvče s nima už nebylo.“

Na druhém konci někdo s klapnutím zavěsil.

Poručík Tragg několikrát stiskl vidlici telefonu. „Můžete mi zjistit, odkud volal?“

„Z veřejné budky kousek od toho hotelu,“ odpověděl muž z centrály. „Jakmile se nám podařilo zjistit, odkud volá, hned se tam

rozjely dva vozy s vysílačkou a naši chlapci zajistí každého v okruhu tří bloků od místa hovoru. Během patnácti minut se dozvíme, jak dopadli.“

V očích poručíka Tragga se vítězně zablesklo. „Těch patnáct minut si rád počkám.“

Trvalo to však dvacet minut, než přišlo první hlášení. Na udané místo dorazily dva vozy s vysílačkou. Byla to restaurace s celonočním provozem a telefonní budkou vedle vchodu. Za pultem byl jen jeden prodavač, který znuděně čekal, jestli se neobjeví nějaký zákazník. Nejasně si vzpomněl na muže, který vešel do telefonní budky, ale popsat ho nedokázal. Posádka vozu zajistila dva muže v okruhu čtyř bloků od tohoto místa. Bylo velice nepravděpodobné, že by jeden z nich mohl být ten pravý, a tak si policie alespoň opsala jejich jména a adresy z řidičských průkazů. V hotelu Maple Leaf potom zjistili, že nějaký Thomas Trim se tam opravdu kolem čtvrté ráno ubytoval. Podle popisu to byl lehce shrbený muž blížící se k šedesátce. Mohl vážit asi tak sedmdesát kilogramů a měřil asi sto osmdesát. Na sobě měl ošumělé, ale čisté šaty. Jeho obličej byl nápadný vystouplými lícními kostmi a šedým mrožím knírem. Jeho jediným zavazadlem byla nemoderní plátěná taška, a to dost těžká. Trimmera doprovázel vysoký, dobře oblečený muž.

Když poručík Tragg poslouchal hlášení, naběhla mu na čele žíla. „Nechte vozy v akci!“ nařídil. „Zajistěte to místo tak, aby Trimmer nemohl odejít. Jedu tam!“

KAPITOLA 17

Mason zvolna řídil. Dlouhé hodiny bez spánku snížily jeho odolnost vůči chladnému nočnímu vzduchu. Kotě na sedadle vedle něj se svinulo do klubíčka a přitulilo se k němu, aby se zahřálo. Advokát uchopil volant levou rukou, pravou jemně položil na kočičí kožíšek a chvíli ji tam nechal, až kotě začalo příst v ospalé blaženosti.

Na východě bledly hvězdy a začaly se ztrácet. Střechy obytných domů se rýsovaly proti mírně osvětlenému obzoru jako zoubkovaná silueta. Když se přiblížil k místu, kde bydlela Della Streetová, ještě více zpomalil. Celý dům byl temný až na jeden matně osvětlený oranžový obdélník, což podle všeho bylo Dellino okno.

Mason zaparkoval, vzal předoucí klubíčko a dal si je pod plášť, aby mu nebyla zima. Chvíli postál před dlouhým seznamem nájemníků vedle poštovních schránek a pak stiskl zvonek, kde bylo napsáno Della Streetová.

Téměř okamžitě se ozval elektrický bzučák a klika domovních dveří povolila. Mason vklouzl do nevětrané, ale teplé chodby. Přivolal výtah a vyjel nahoru. Když výtah začal stoupat, Očko pod Masonovým pláštěm poněkud zneklidněl. Kroutil se a škrábal drápky po Masonově saku, až se konečně jeho zvědavá, ustrašená chlupatá hlava dostala ven a udiveně pozorovala stěny kabiny.

Výtah se zastavil. Mason otevřel dveře, prošel chodbou a zůstal stát u bytu Delly Streetové. Lehce zaklepal konečky prstů, což byl jejich signál.

Dveře se otevřely. Della byla ještě oblečená v šatech, které měla na sobě, když ji Mason vysadil u stanoviště taxíků.

„Pane Bože, to jsem ráda, že vás vidím, šéfe. Prozraďte mi, pochopila jsem správně to vaše znamení?“ zeptala se polohlasně, když vedla Masona do tepla útulně zařízeného pokoje.

„To bych taky rád věděl. Co jste si myslela, že po vás chci?“

„Abych zajela do Lunkova bytu.“

„Správně. A co jste s ním udělala?“

„Nebyl tam,“ odpověděla. „Jé, vy jste přinesl kotě?“

Mason odložil klobouk, kotě položil do natažených rukou Delly Streetové a ve svrchníku se posadil. Zamyšleně se mračil a pozoroval koberec. „Máte něco k pití?“

„Mám tady pro vás konvici horké kávy. Když si k tomu dáte brandy, okamžitě vás to postaví na nohy…“

Položila kotě na širokou pohovku. „Hezky seď, Očko, a buď hodné kotě.“

„Počkejte chvíli, Dello, musíme si promluvit…“

„Ne, až si vypijete kávu,“ odpověděla a zmizela v kuchyňce.

Mason seděl bez pohnutí s lokty opřenými o kolena a upřeně luštil vzorek na koberci.

Očko prozkoumal pohovku, skočil na zem, po čichu se vydal ke dveřím kuchyňky a s pisklavým mňau se zarazil na prahu.

Della Streetová se smíchem otevřela dveře a řekla: „A ty asi chceš trochu teplého mléka, viď?“

Když se vrátila s podnosem, na kterém byly dva šálky černé, kouřící kávy, Mason zaujímal stále stejnou polohu. Aroma jemné brandy společně s vůní kávy se dráždivě rozlilo pokojem.

Konečně si vzal šálek a zašklebil se na ni.

„Ať žije zločin!“ prohlásil.

Delle se zachvěl šálek s kávou v ruce. „Z těch vašich přípitků se mi někdy dělá špatně,“ řekla.

Mason srkal horkou kávu a cítil, jak mu brandy rozehřívá krev. „Tak co se stalo?“

„Myslela jsem, že se vám asi nepodaří Lunka dlouho zdržet. Proto jsem řekla taxikáři, aby si pospíšil.“

„A dala jste mu adresu na Bilvedere?“ zeptal se Mason.

„Ne, adresu jsem mu nedala. Řekla jsem mu, aby zastavil na

rohu další ulice a tam na mě počkal. Pak jsem se o celý blok vrátila, zahnula jsem za roh a počítala jsem čísla, až jsem přišla k cestě, která vede k Lunkovu bytu. Je to malá čtvercová přístavba na garáži a…“

„Já vím,“ přerušil ji Mason. „Byl jsem tam. A co jste udělala potom?“

„Viděla jsem, že je v domku tma. Vystoupila jsem tedy po schodech a zazvonila jsem na obrovský zvonek. Nikdo neotevřel. Pořád jsem ho mačkala, ale žádné zvonění jsem neslyšela, tak jsem začala klepat. Teprve potom jsem si všimla, že dveře nejsou dovřené. Věřte mi, šéfe, že v tom okamžiku jsem si přála, abych uměla číst vaše myšlenky a věděla, co po mně vlastně chcete. Nakonec jsem strčila do dveří a vešla dovnitř.“

„Rozsvítila jste?“ zeptal se.

„Ano.“

„A co jste zjistila?“

„Že v tom domku nikdo není. Postel v přední ložnici nebyla rozesílaná. V zadní ložnici…“

„Moment, jak jste se dostala do zadní ložnice? Přes kuchyň nebo přes koupelnu?“

„Přes koupelnu.“

„A teď se, Dello, pořádně soustřeďte: byly dveře z koupelny do obou ložnic otevřené?“

„Ano, tak napůl – chci říct, že napůl byly otevřeny ty první dveře. Dveře z koupelny do druhé ložnice byly otevřené dokořán. Okno v zadní ložnici vedlo do aleje. Bylo otevřené a vítr nadouval záclonu.“

„A co dveře z ložnice do kuchyně?“

„Byly pootevřené jen na pár centimetrů.“

„Prošla jste jimi?“

„Ne. Do kuchyně jsem prošla z přední ložnice přes obývací pokoj. Ale musím vám to dovyprávět o té ložnici. Zásuvky

prádelníku byly vytažené a šaty ze skříně byly vyházené na jednu hromadu na zemi.“

„To vím,“ přikývl Mason. „Ale vraťme se ke kuchyni. Podívala jste se do komory?“

„Ano.“

„Dveře do komory byly otevřené nebo zavřené?“

„Zavřené.“

„Rozsvítila jste v komoře?“

„Ne. Jenom jsem tam otevřela dveře. Vnikalo tam dost světla z kuchyně, a tak jsem viděla, že tam nikdo není. Chtěla jsem se o tom přesvědčit. Napadlo mě, že by se tam Franklin Shore mohl schovat, když slyšel zvonek, protože se s nikým nechtěl setkat.“

„Neviděla jste rozsypanou mouku na podlaze v komoře pod plechovkou?“

„Ne, ale stejně bych si toho asi nevšimla. To by jí tam musela být spousta. Měla jsem světlo za zády a jenom jsem chtěla zjistit, jestli se tam někdo neschovává.“

„Bála jste se hodně?“

„To bych řekla. Mráz mi běhal po zádech. Kdybych v té komoře Franklina Shora našla, měla bych z toho smrt.“

Mason dopil kávu, položil šálek s talířkem na stůl a vstal. Svlékl si plášť, protáhl si dlouhé ruce a zastrčil je hluboko do kapes. V kuchyni zamňoukalo kotě, které se kategoricky domáhalo svého práva na lidskou společnost. Della otevřela dveře a kotě s plným bříškem teplého mléka vběhlo do pokoje. Spokojeně zavrnělo, vyskočilo na pohovku a položilo si hlavičku na přední tlapky. Živý zájem se mu pomalu vytrácel z očí, které se po chvíli přivřely natolik, že jen v koutcích bylo vidět kousek bělma. Za stálého předení upadlo do spokojeného spánku.

Stojící Mason ukázal hlavou směrem ke kotěti. „Kde bylo kotě, když jste vešla dovnitř?“

„Stočené do klubíčka uprostřed postele v přední ložnici.“

„Blízko středu postele?“

„Ano. Ta postel je už trochu proležená a uprostřed je důlek. V něm bylo kotě stočené a spalo.“

Mason vyndal ruce z kapes, palce pro změnu zastrčil do kapes u vesty a začal přecházet po pokoji.

„Dáte si ještě kávu?“

Pravděpodobně ji neslyšel, protože pokračoval v chůzi po koberci s hlavou lehce nachýlenou vpřed a s očima upřenýma dolů.

Najednou se k ní obrátil. „Opravdu jste si nevšimla žádných stop na podlaze, které by mohlo nadělat kotě, když šlápne do něčeho bílého?“

Della Streetová se zamračila. „Nechte mě chvíli přemýšlet. Vždyť jsem přece hledala mužského, což není zrovna něco malého a taky jsem byla k smrti vyděšená, ale… V kuchyni na podlaze snad nějaké kočičí stopy byly. Dělalo to tam na mě dojem hrozného nepořádku, prostě byt, kde bydlí muž, a kde by to potřebovalo pořádně uklidit. Prostěradla na posteli v přední ložnici byla děsně špinavá a polštář prostě hnus. Taky krajkové záclony volaly po vyprání. O utěrkách raději nemluvím. A ještě bych mohla pokračovat. Ale počkejte, v kuchyni na podlaze něco bylo. Snad to byly kočičí stopy, já nevím.“

„Jenomže říkáte, že dveře do komory byly zavřené. Jste si tím jistá?“

„Ano.“

„Jak se potom, sakra, mohlo to kotě dostat k mouce v komoře a zanechat na podlaze stopy, když dveře do komory byly zavřené? Nevběhlo za vámi, když jste ty dveře otevřela?“

Della Streetová chvíli přemýšlela a pak zavrtěla hlavou. „To nedovedu pochopit. Celou dobu, co jsem tam byla, se to kotě ani nepohnulo.“

Mason se zamyšleně díval na spící kotě. Najednou rychle vklouzl do svrchníku a nasadil si klobouk.

Už sahal po klice, když mu Della řekla: „Šéfe, prosím vás, běžte se trochu vyspat, budete to potřebovat.“

Podíval se na ni a jeho ostře řezaná tvář zněžněla úsměvem. „Vy se trochu prospěte. Vy to budete potřebovat. A ještě něco. Když jste byla v tom domku, nevšimla jste si vizitky se jménem George Alber na stolku u popelníku, na které bylo něco rukou napsáno?“

„Vizitka tam byla, ale nevšimla jsem si, co na ní bylo. Proč?“

„Ale nic. Zapomeňte na to!“

Objal ji kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Zdvihla k němu tvář s pootevřenými rty. Druhou paží ji objal kolem ramen. Chvíli ji tak držel a pak řekl: „Odvahu, moje milá. Mám strach, že jsme šlápli vedle.“

Tiše otevřel dveře a vyklouzl na chodbu.

KAPITOLA 18

Budík nelítostně zařinčel. První kolo Della vyhrála a spala dál. Druhé, naléhavější zvonění ji však probudilo.

Opřela se o loket a se zavřenýma očima tápala po budíku. Nenašla ho však, a to ji donutilo otevřít oči.

Budík totiž nebyl na obvyklém místě, ale na prádelníku. Sama ho tam postavila, jako preventivní opatření, aby ho mechanicky nezaklapla a nespala dál. S odporem odhodila pokrývku, spustila nohy na zem a zamířila k budíku.

Z postele se ozvalo nespokojené zamňoukání.

Chvíli jí trvalo, než pochopila, co to je za zvuk. Zaklapla budík a znovu přikryla kotě.

Kotě, stočené do teplého důlku na pokrývce, vděčně zamňoukalo. Postavilo se na tlapky, prohnulo hřbet, protáhlo se a zívlo. Několika neohrabanými skoky se přiblížilo k její ruce.

Milostivě se nechalo hladit za ušima a jako by už zapomnělo na zradu s odhozenou pokrývkou, spokojeně předlo. Teplo Dellina těla je přitahovalo.

Della se smála a odstrkovala je. „No tak, Očko, ten odporný budík mě volá do práce.“

Uvědomila si, že se už do kanceláře asi včas nedostane, ale v poslední poště bylo několik věcí, které musela vyřídit. Nová písařka měla přepsat důležitý dopis a Della věděla, že ho musí překontrolovat, než ho předloží Masonovi k podpisu.

Spousta teplé vody, voňavá mýdlová pěna a studená sprcha ji nakonec dokonale probudily. Důkladně se utřela ručníkem, až jí kůže zrůžověla, zkontrolovala punčochy, jestli jí neutíká očko, ve spodním prádle se postavila před zrcadlo a začala se líčit. Vtom nečekaně zazněl zvonek u dveří.

Della se chvíli nenechala rušit, potom trochu pootevřela dveře a řekla: „Jděte pryč, jsem pracující žena. Nic nechci kupovat, nic si

nebudu objednávat a už teď přijdu pozdě do práce.“

„No, tam vás zavezu. Ušetříte čas,“ ozval se hlas poručíka Tragga.

Della se podívala škvírou pootevřených dveří, aby mu mohla vidět do obličeje.

„Jak jste se dostal do domu?“

„To je moje tajemství. Vypadáte ospale.“

„Vy vypadáte ještě hůř.“

Tragg se ušklíbl. „Jestli se nepletu, tak na západ od Mississippi dnes nikdo pořádně nespal.“

„Oblékám se.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Pět až deset minut.“

„A co snídaně?“

„Doma nesnídám. Hodím do sebe šálek kávy v dragstoru na rohu.“

„To moc zdraví neprospívá, takhle se odbývat.“

„Ale prospívá to postavě.“

„Počkám za dveřmi,“ řekl neodbytně.

„Je to tak důležité?“

„Je,“ ujistil ji Tragg.

Della zavřela dveře. Zrcadlo odrazilo zamýšlivé vrásky na jejím čele. Zamířila k telefonu, zvedla sluchátko a začala vytáčet Masonovo tajné číslo. Pak si to rozmyslela a sluchátko vrátila do vidlice. Dooblékla se, vyklouzla z trepek, obula si boty a vtom si uvědomila, že musí vyřešit problém spojený s kotětem.

Popadla malé klubíčko do náruče a něžně řekla: „Poslouchej, lásko moje, ten policajt za dveřmi pojídá koťata a polyká je zaživa. Navíc bude chtít, abych mu vysvětlila, jak ses sem dostal. Kdybych tu měla nějakého mužského, mohla bych ho schovat pod postel, ale co s tebou? Zavřu tě do kuchyně a budu se modlit, aby ti spousta teplého mlíčka zavřela tlamičku.“

Očko spokojeně předl.

Della šla do kuchyně, odlila z láhve mléko, ohřála je na správnou teplotu a přilákala k němu kotě.

„Pan doktor říkal, že musíš papat jen tekutou stravu," domlouvala mu. „A jestli mě nechceš dostat do maléru, budeš teď hodný a budeš hezky zticha. Napapané bříško ti pomůže. Tak se do toho pusť a nenechej tu ani kapku."

Kotě spokojeně zamňoukalo a pustilo se do mléka. Della Streetová tiše vyklouzla z kuchyně a opatrně za sebou zavřela dveře, aby to Tragg neslyšel. Rychle složila přikrývky na posteli, natáhla prostěradlo, natřepala polštáře a upevnila je sponami v nohou postele. Přisunula postel ke stěně a ta se automaticky zasunula dovnitř. Křesla postavila tam, kam patří.

Mechanicky si oblékla kabát a nasadila klobouk. Pak otevřela dveře a obdařila poručíka Tragga tím nejkrásnějším úsměvem, jakého byla v daném okamžiku schopna. „Jsem připravena," ohlásila. „Vaše nabídka zavézt mě do kanceláře je velmi milá. Nicméně předpokládám, že není úplně nezištná."

„To není," přiznal Tragg.

„Takže danajský dar?"

„Přesně tak. Máte hezký byt. I ta jeho poloha na jihovýchod je výborná."

„To ano," souhlasila Della a chtěla zaklapnout dveře.

„Jste tu sama?"

„Samozřejmě."

Tragg popošel kupředu, takže jí ramenem znemožnil zavřít. „Víte co, slečno Streetová, můžeme si docela dobře popovídat i tady."

„Nemám čas. Musím do kanceláře."

„Myslím, že náš rozhovor je důležitější," poznamenal Tragg.

„Ale snad bychom mohli mluvit v autě nebo…"

„Když člověk řídí, špatně se mu mluví," odmítl, vešel dovnitř

a jako doma zamířil k pohovce.

Della Streetová pohoršené vzdychla a zůstala stát ve dveřích. Dobře si uvědomovala, že těm cvičeným policejním očím nic neunikne.

„Je mi líto, poručíku, ale já prostě musím do práce. Nemám čas se s vámi vybavovat nebo se dohadovat, jestli s vámi mám nebo nemám mluvit… A tady vás nechat nemohu.“

Tragg se tvářil, jako by ji neslyšel. „Opravdu moc hezký byteček. No, když na tom tak trváte, já vás tam zavezu, ale mnohem raději bych si s vámi promluvil tady.“

Zastavil se u zrcadla a dělal, že si upravuje kravatu.

Della si s hrůzou uvědomila, že z místa před zrcadlem může vidět otevřenými dveřmi do koupelny.

„Poručíku, moc vás prosím, nemohli bychom už jít?“

„Hned,“ ujistil ji. „Pane Bože, opravdu vypadám, jako bych celou noc nespal. Nebude vám vadit, když pojedete s tak podezřelým individuem?“

„Hlavně že už pojedeme,“ řekla Della rozhodně.

„Kam vedou ty dveře?“ zeptal se najednou Tragg a ukázal na dveře do kuchyně. „Prostě dveře,“ odsekla mu rozzlobeně. „Určitě jste už někdy dveře viděl, poručíku. Jsou ze dřeva a jsou upevněny tak, že jimi lze pohybovat dopředu a dozadu.“

„Opravdu?“ řekl Tragg pobaveně s pohledem připíchnutým na dveře.

Della Streetová se vztekle vrátila do pokoje. „Tak se podívejte,“ řekla rázně. „Nevím, po čem jdete, ale nebudete mi sem chodit a čmuchat v mém bytě, kdykoliv se vám zachce. Jestli mi to tady chcete prohledat, jděte a přineste si povolení. A jestli mi chcete něco říct, tak mi to povězte cestou do kanceláře. Já jdu a vy odsud vypadněte!“

Tragg viděl vztek v jejích očích a s licoměrným úsměvem řekl: „Ale slečno Streetová, přece byste nebyla proti tomu, abych si ten

váš byteček prohlédl.“

„To teda byla.“

„Proč? Schováváte tady někoho?“

„Dávám vám čestné slovo, že v tomto bytě není jiná lidská bytost kromě mne. Stačí vám to?“

Setkal se s jejím pevným rozzlobeným pohledem a řekl: „Stačí.“

Nechala ho projít dveřmi a šla hned za ním, připravená okamžitě zavřít a zamknout.

Tragg právě překročil práh a ruka Delly Streetové už - už sahala po klice, když se z bytu ozvalo pronikavé kočičí mňoukání, které bylo stále hlasitější a pronikavější.

„Proboha!“ vykřikla a uvědomila si, že jako obvykle kvůli větrání nechala v kuchyni na několik centimetrů pootevřené okno.

O zvuku nebylo pochyb. To nebylo jen nespokojené kočičí mňoukání; ale zoufalá prosba o pomoc.

Křik kotěte v Delle probudil city téměř mateřské. I kdyby ji to mělo zachránit před obžalobou ze zločinu, nedokázala by ponechat kotě osudu, stejně jako by neodmítla přispěchat na pomoc dítěti.

Když proběhla obývacím pokojem do kuchyně, byl jí Tragg v patách, a když otevřela kuchyňské okno, měl hlavu těsně u jejího ramene.

Bylo až příliš jasné, co se stalo. Těsně vedle okna byla upevněna kladka se šňůrou na prádlo. Kotě vylezlo na rám, a jak vykukovalo ven, zakleslo se do šňůry. Zachytilo se na ní drápky a nepodařilo se mu je vytáhnout. Drápky držely a nepovolily. Dobře promazaná kladka se pod jeho vahou začala otáčet a kotě se začalo vznášet prostorem v závratné výšce nad zemí. Tlapky se mu do šňůry zasekly tak, že viselo hlavou dolů. Vyděšeně ječelo, ocásek se mu mrskal jako zběsilý a hrůzou zježené chlupy mu přidaly na objemu.

„Chudinko malá!“ vykřikla Della Streetová a začala přitahovat

šňůru. Přitom kotě nabádala: „Drž se pevně, hošíčku! Nespadni!“

Kotě se pohupovalo ze strany na stranu. Jeho oči těkaly z Delty Streetové v bezpečí okna na dvůr hluboko pod ním.

Tragg se zašklebil. Potom se zasmál, a když se Delle konečně Podařilo kotě vytáhnout a vzít do dlaní, smál se na celé kolo.

Očko vůbec neměl v úmyslu ze šňůry skočit a hrůzou do ní zaťal drápky tak pevně, že je Della musela uvolňovat jeden po druhém, jako by to byly háčky na ryby.

Třesoucí se malé tělíčko si přitiskla na prsa a konejšila je laskavými slovy.

„Jen se smějte ještě víc,“ vyjela na poručíka Tragga. „Mám dojem, že je vám to hodně směšné.“

„To taky ano,“ přiznal Tragg. „Kotě si hraje se šňůrou a zdá se mu, že může bez námahy lítat. To pro ně musel být senzační zážitek.“

„Senzační,“ opakovala rozhorleně Della. „Jsem hrozně ráda, že je vám to směšné!“

„Nevěděl jsem, že máte kotě,“ poznamenal Tragg.

„To je neuvěřitelné! Policie je dotčená, když si člověk pořídí kotě, aniž by se s ní neporadil. Kdybych vám řekla, že moje teta Rebecca si při bruslení vymkla kotník, asi byste si mě zavolali na kobereček, protože jsem ji nechala bruslit bez policejního povolení. Když mě teď konečně už necháte jít, slibuji, že si podám kolkovanou žádost: ‚Milý poručíku Traggu, pořídila jsem si kotě, nemáte nic proti?‘“

„Sice jste mi předvedla opravdu nádherné rozhořčení a sarkasmus, ale o kočce nepadlo ani slovo. Takže teď hezky k věci.“

„Jak račte.“

„Jak dlouho máte tu kočku?“

„Krátce.“

„Co to znamená?“

„Že to je malé kotě.“

„Máte je od narození?“

„Ne.“

„Tedy jak dlouho?“

„Ne moc. Ale dostatečně dlouho, abych k němu přilnula. Víte, jak to chodí, když člověk má pár týdnů u sebe nějaké zvíře – a když člověk má zvířata rád, stačí mu k navázání citového vztahu i pár minut.“

„Tu kočku máte u sebe už několik týdnů?“ zeptal se Tragg.

„Ne – to ne.“

„Tedy několik dní?“

„Pořád nechápu, proč vás to tak zajímá.“

„Normálně bych řekl, že máte úplně pravdu, slečno Streetová,“ odpověděl Tragg. „Ale jsou tady jisté okolnosti, které na to vrhají divné světlo.“

„Jaké?“ vyhrkla, ale hned si uvědomila, že měla raději mlčet. Došlo jí, že mu tak poskytla příležitost, na kterou čekal.

„No,“ prohodil Tragg nedbale. „Třeba kdyby to kotě náhodou patřilo paní Matyldě Shorové a kdyby se je včera odpoledne někdo pokusil otrávit.“

„I kdyby, tak co by to s tím mělo společného?“

„Policii by mohlo zajímat, jak se to kotě dostalo do vašeho vlastnictví,“ odpověděl Tragg. „Ačkoliv, jak jste sama navrhla, mohli bychom si o tom pohovořit cestou do kanceláře.“

„Ano, stejně už přijdu hrozně pozdě.“

„Pravděpodobně nemáte na mysli stejnou kancelář jako já,“ usmál se omluvně.

Prudce se k němu otočila a snažila se potlačit slabost v kolenou.

„Moc dobře víte, jakou kancelář mám na mysli,“ řekla Della pokud možno pevným hlasem.

Na poručíka to však vůbec nezapůsobilo. „Já mám na mysli

kancelář státního návladního,“ vysvětlil jí Tragg.

„A kotě si můžete vzít s sebou. Nejenže je příliš neopatrné, aby mohlo zůstat samo doma, ale může se stát i velmi důležitým důkazem.“

KAPITOLA 19

Perry Mason tvrdě spal. Probudilo ho teprve jasné denní světlo, které mu jako nůž proniklo do mozku. Posadil se na posteli a natáhl se, aby viděl na hodinky. Pak převrátil polštář a klesl zpět s pocitem malátné pohody. Znovu začal upadat do náruče posilujícího spánku zapomnění… Ostré zvonění u dveří ho vyburcovalo. Mason se rozhodl, že na to nebude reagovat. Rozmrzele se znovu zahrabal do postele… kruci, co ten zvonek… zas někdo něco prodává. Proč s tím nepřestane… A znovu zvonek… Tak ať zvoní. Nebude si ho všímat!

Ale zvonek vyzváněl pořád dál. Mason si uvědomil, že jeho pevné rozhodnutí spát naopak probudilo jeho schopnost bdít. Uslyšel rychlé kroky na chodbě a pak důrazné bušení na dveře.

Vztekle zabručel, vylezl z postele a odemkl. Pak je rázně otevřel.

Na prahu stál Paul Drake a šklebil se na něj. „Jak se ti to líbí?“

„Ani trochu,“ zavrčel Mason. „Pojď dál!“

Drake následoval advokáta do pokoje, vybral si nejpohodlnější křeslo, poskládal se do něj, natáhl nohy a zapálil si cigaretu. „Máš pěkný byt,“ řekl.

„Ale proto jsi sem asi nepřišel,“ poznamenal Mason ironicky.

„Je tu trochu zima,“ řekl Drake. „Zavřu tohle okno. Fouká to sem. Slunce svítí tím druhým. Je půl dvanácté, Perry.“

„Co je mi sakra po tom, kolik je hodin?“

Drake se snažil rozehnat oblak kouře z cigarety a pozoroval, jak se odráží ve slunečních paprscích. „Ty mě taky dovedeš vytáhnout z postele uprostřed noci, když máte s Dellou napilno,“ řekl.

Mason se zašklebil nad Drakeovým smyslem pro spravedlnost: „To je peklo.“ Sáhl po cigaretě.

„Myslel jsem si, že chceš, abych ti podal zprávu, co se děje?“

Mason poklepal konečkem cigarety, pečlivě ho jazykem olízl, škrtl zápalkou a řekl: „Jakmile tuhle cigaretu dokouřím, vyhodím tě a budu spát.“ Pak přiložil hořící zápalku k cigaretě.

„Stalo se toho hodně,“ spustil Drake. „Všechny ty kulky pocházejí ze stejné pistole.“

„To není nic nového.“

„Tragg splašil celou policii. Dělá na tom případu jako divý. Žene se za každou informací.“

„Jsem rád, že to dělá.“

„Lékaři dávají Jerrymu Templarovi velkou naději. Na devadesát procent se z toho dostane. Operaci přečkal velmi dobře.“

„Fajn.“

„Aby se tomu kotěti už nemohlo nic stát, Helena Kendalová je odnesla k jejich zaměstnanci, nějakému Thomasi Lunkovi.“

„Hmm,“ přitakal Mason.

„Lunk zmizel a to kotě taky.“

„Poslouchej, Paule,“ řekl Mason. „To, co mi tu povídáš, si můžu přečíst v novinách. Přece jsem po tobě chtěl, abys zjistil to, co nikdo neví, a ne abys paběrkoval po policii.“

Drake pokračoval, jako by Masonovu poznámku neslyšel. „Mladý muž jménem George Alber je podle všeho eso ve hře jejího veličenstva Matyldy Shorové. Vypadá to tak, že Matylda je přesvědčena, že Alber a Helena Kendalová se vezmou. Alber si to myslí taky. Je to velice ctižádostivý mladík. Je pohledný a nedá se říct, že by neměl kouzlo. Helena se ale údajně zahazuje s mužem, který jí není hoden. Když nebude poslušná, teta Helena by mohla své prachy odkázat Alberovi.“

Mason nepotlačil zívnutí. „Paule, ty jsi někdy neuvěřitelně nudný,“ řekl.

Paul se na něj podíval smrtelně vážně: „Taky ti tak připadám?“

Mason oklepal popel z cigarety a zase se uvelebil v posteli.

„Matyldu už propustili z nemocnice. Je doma. Vypadá to, že se

prostřednictvím své závěti snaží donutit Helenu Kendalovou, aby si vzala mladého Albera. Ať už to dopadne jak chce, Alber určitě dostane pořádný kus Shorova majetku. I když si ho Helena nevezme, bude o něj dobře postaráno… A navíc, tvůj přítel Tragg nechal prozkoumat poslední šeky, které prošly účtem Franklina Shora. Zvlášť ho zajímal šek na deset tisíc dolarů, vydaný na jméno Rodney French. Toho teď hledá policie. Podle všeho si udělal malou dovolenou, kterou nastoupil včera večer. Zapomněl ale někomu sdělit, kde ji bude trávit.“

„Franklin Shore přece telefonoval svému účetnímu, že ten šek na deset tisíc dolarů vystavuje,“ poznamenal Mason.

„V pořádku,“ ušklíbl se Drake. „To udělal.“

„No a?“

„Tragg vychází z teorie, že snad Franklin Shore měl v úmyslu ten šek proplatit, ale zmizel dřív, než ho mohl vystavit… Tím dochází k velmi zajímavé situaci, viď Perry? Představ si sebe v postavení člověka, který je závislý na šeku na deset tisíc dolarů od někoho, jehož podpis na šeku je stejně významný jako certifikát cedulové banky. A ten dotyčný pak zmizí a nikdo ho nemůže najít. Ty ses ale už zavázal k něčemu, co můžeš splnit jen tehdy, když bude ten šek proplacen.“

„A to je všechno?“

„Ne. Tragg se teď pustil do toho zmizení. Je škoda, že tady ještě nebyl, když se to stalo. Tehdy tu vládl náš starý přítel seržant Holcomb. Tragg prověřuje všechny neidentifikované mrtvoly, které byly v té době nalezeny.

Opatřil si seznamy a tvrdě to rozjel. Jednu mrtvolu už našel. Neodpovídá však popisu. Sbírá taky informace o všech sebevraždách, k nimž došlo na Floridě v roce 1932, a zároveň jde po jakémsi důlním podniku, na němž se podílel Leech. Taky rozkázal, aby se velmi podrobně prověřily finanční záležitosti Geralda Shora z ledna 1932. Musím přiznat, že to Traggovi

myslí.“

„Fuj!“ ozval se Mason. „To je ale šťoural.“

„Nediv se,“ pokračoval Drake. „Má toho moc. Zřejmě se taky domnívá, že v celé věci hraje důležitou roli to kotě.“

„Cože, kotě?“ divil se Mason.

„No jo, to víš. Když Tragg po něčem jde, dostane to.“

„Například kotě?“

„Samozřejmě. Už je dokonce v kanceláři státního návladního.“

Mason se v posteli bleskově posadil. „Jak to?“ zeptal se.

„Je to fakt, je tam. Sice nevím, co s ním zamýšlí, ale…“

„Kde to kotě vzal?“

„To nevím. Od kluků z novin jsem slyšel různé fámy, které prosákly od policajtů. Tragg se prý nejvíc zajímá o chlápka, který prý u paní Shorové dělá. Jmenuje se Lunk a…“

Mason začal kmitat. Zamáčkl cigaretu, odkopl přikrývku a vrhl se k telefonu. Rychle vytočil nějaké číslo. „Haló… Haló… To jste vy Gertie?… Kde je dnes Della? Nic nevzkázala? Dejte mi Jacksona!… Nazdar, Jacksone! Všeho nechte, teď tu máme něco moc naléhavého. Má to přednost před vším ostatním. Připravte mi rozhodnutí o přešetření zákonnosti vazby Delly Streetové! Udělejte to tak podrobné a tak široké, aby to pokrylo všechny eventuality. Dnes ráno byla zadržena proti své vůli. Chtějí, aby prozradila služební tajemství, a k zadržení došlo, aniž by byla vznesena obžaloba. Je naprosto schopná složit kauci v jakékoliv rozumné výši. Požádejte soud, aby ji propustil na kauci ještě před vydáním rozhodnutí o zákonnosti jejího zadržení. Já to pak podepíšu. Dejte se do toho!“

Mason praštil telefonem, shodil pyžamo, vběhl do koupelny pod sprchu, rychle se osušil a z prádelníku vytáhl čisté prádlo.

Drake seděl pohodlně v křesle a se stále větším zájmem sledoval jeho spěch.

„V autě mám elektrický holicí strojek,“ řekl Drake. „Když

pojedeš se mnou, můžeš se cestou oholit.“

Mason prudce otevřel dveře šatníku, hodil na sebe svrchník, narazil si klobouk, z kapsy vytáhl rukavice a řekl: „Jsem hotov, Paule. Kde to vázne?“

„Nikde,“ odpověděl Drake a pohyby hadího muže se začal zvedat z křesla. „Tak jedem. K tobě do kanceláře nebo k návladnímu?“

„Nejdřív ke mně,“ řekl Mason. „Když musím jednat se státním návladním, mám rád v ruce rozhodnutí o přešetření zákonnosti zadržení, abych ho s ním mohl praštit mezi oči, kdyby náhodou začal být sprostý.“

„Že by se ten hošan dokázal chovat sprostě?“ zeptal se Drake nevinně.

„Hmm. Kde máš ten strojek?“

KAPITOLA 20

Státní návladní Hamilton Burger byl muž s mohutným hrudníkem, býčí šíjí a širokými rameny. Vypadal jako medvěd. Měl schopnost provádět nepředvídatelné věci, ale vždy po zralé úvaze. Advokáti, kteří ho dobře znali, o něm tvrdili, že když se jednou pustí do útoku, zastaví ho jedině silná zeď. Jeden z nich to zvlášť výstižně vyjádřil slovy: „Když se Burger rozhýbá, zůstane v pohybu, dokud ho něco nezastaví. Ale k tomu je třeba rozpoutat peklo.“

Když Mason vstoupil do čekárny jeho kanceláře, uvědomil si, že se na jeho příchod připravili. Nikdo z přítomných úředníků si s ním netroufal promluvit. Jen co se ohlásil u přijímacího pultu, s pečlivě promyšlenou strategií ho hnali přímo do kanceláře státního návladního.

Hamilton Burger si Masona upřeně prohlížel jiskrnýma očima. „Posaďte se,“ vyzval ho.

Mason se posadil na židli proti Burgerovu psacímu stolu.

„Přejete si mluvit vy se mnou nebo mohu mluvit já s vámi?“ zeptal se Mason.

„Já budu mluvit s vámi,“ prohlásil Burger.

„Tak prosím začněte,“ vyzval ho. „To své vám povím, až skončíte.“

„Jednáte výstředně,“ začal Hamilton Burger. „Vaše metody jsou okázalé, dramatické a zvláštní.“

„Mohl byste přidat ještě jedno slovo navíc,“ řekl Mason.

V očích okresního státního návladního se zablesklo.

„Chcete, abych dodal, že jsou taky účinné?“

Mason přikývl.

„A to je právě to, co mi vadí,“ řekl Burger.

„Jsem velice rád, že to připouštíte.“

„Ale mně na tom nevadí to, co vy si myslíte,“ pokračoval

Burger. „Chci tím říci jen tolik, že jestli vaše okázalé, dramatické a rádoby silácké metody budou i nadále účinné, pak se i ostatní advokáti budou snažit jednat bez okolků a provádět různé legální triky, aby podrazili policii. Bůh je mi svědkem, že jeden takový mi v tomto okrese úplně stačí.“

„Jestliže předběhnu policii a správně vyřeším nějaký případ, znamená to podle vás, že jí tím házím klacky pod nohy?“

„To vůbec ne,“ namítl Burger. „Naším posláním není pronásledovat nevinné. Chápejte, Masone, já nemám na mysli to, co děláte, ale jak to děláte.“

„Co je na mých metodách špatného?“

„Nespolupracujete se soudem. Vy nesedíte ve své kanceláři, abyste tam se svými klienty jednal. Vy místo toho běháte a slídíte po okolí a zápasíte ve volném stylu, jen abyste získal důkazy, s nimiž se pak odmítáte svěřit policii…“

„Moment,“ přerušil ho Mason. „Svěřuje se snad policie mně?“

Burger jeho otázku ignoroval. „Byly doby, kdy jsem s vámi spolupracoval, protože jsem věřil, že i vy spolupracujete se mnou. S vámi to bylo pořád stejné – navenek okázalé a efektní – jako když kouzelník vytahuje z klobouku králíky.“

„No, když ten králík, co po něm jdu, je náhodou v tom klobouku, proč bych ho neměl vytáhnout?“

„Protože ho tam obvykle strčíte vy sám. Nemůžete ospravedlňovat kdejaký hokus-pokus ze zákonem jen proto, že vám to náhodou vychází. Ale teď bychom snad měli přejít od obecného ke konkrétnímu.“

„To budu rád.“

„Abych se vyjádřil přesně,“ pokračoval Burger, „minulou noc jste objevil cenného a mimořádně důležitého svědka, který má být vyslechnut při vyšetřování vraždy. Kdyby policie měla jeho svědeckou výpověď, možná by ten případ mohl být teď už vyřešený. Jenomže díky vám k tomu neměla příležitost. Vy a vaše

sekretářka jste toho svědka vyfoukli policii přímo před nosem.“

„Myslíte Lunka?“

„Myslím Lunka.“

„Tak pokračujte.“

„Odvezl jste ho do hotelu a tam jste ho schoval. Udělal jste všechno možné, aby ho policie nenašla. Jenomže ona ho našla!“

„Co s ním chtějí dělat?“ zeptal se Mason. „Jestli je tak cenný, ať řekne, co ví a policie bude mít ten případ v kupě.“

„Obávám se, že to nebude tak snadné,“ odpověděl Burger.

„Proč ne?“

„Protože v souvislosti se zmizením Franklina Shora jsme odhalili další důkazy, jichž si zatím nikdo nevšiml.“

„Jaké?“ zajímal se Mason.

„Především ten šek na deset tisíc dolarů, který dostal Rodney French, by mohl být docela dobře falešný.“

Mason se pohodlně opřel v křesle, přeložil své dlouhé nohy křížem a řekl: „Máte pravdu, o tom bychom si měli popovídat.“

„Rád si vyslechnu váš názor,“ odpověděl Burger upjatě.

„Za prvé,“ začal vysvětlovat Mason, „Franklin Shore oznámil svému účetnímu, že ten šek vystavil.“

„V tom vás opravím,“ přerušil ho Burger a podíval se do svých poznámek. „Z tehdejšího svědectví účetního vyplývá, že Franklin Shore pouze řekl, že ten šek vystavuje.“

Mason nad tou poznámkou mávl rukou. „Dobře, dejme tomu, že pouze řekl, že šek vystavuje. To jen potvrzuje jeho věrohodnost. Ale i kdyby ten šek někdo zfalšoval, stejně už je to promlčené. Po právní stránce teď ta věc se šekem nemá žádný význam.“

„Ten šek by nám ale mohl poskytnout motiv,“ prohlásil Burger.

„K čemu?“

„K vraždě.“

„Pokračujte, poslouchám.“

„Kdybychom měli minulou noc možnost mluvit s Lunkem, není vyloučeno, že bychom přišli na nějaký důležitý nový důkaz.“

„Mohl byste se vyjádřit přesněji?“

„Ano. Myslím, že bychom mohli najít Franklina Shora.“

„A mě obviňujete, že jsem vám znemožnil navázat s Lunkem kontakt?“

„Přesně tak.“

„Tuto teorii vám rozmetám hned teď,“ spustil Mason. „To první, co jsem s Lunkem udělal, bylo, že jsem ho zavezl do nemocnice za Matyldou Shorovou. Chtěl se k ní totiž dostat. Pojďme ale přímo k věci, Burgere, protože to je z právního hlediska to nejdůležitější. Nepokoušel jsem se Lunkovi zabránit ve styku s policií, ale naopak jsem ho zavezl do nemocnice, protože jsem věděl, že tam policie Matyldu Shorovou hlídá. Řekl jsem jim, kdo je Lunk. Řekl jsem jim taky, že chce navštívit Matyldu Shorovou, aby jí mohl sdělit něco důležitého, a že taky sám poručík Tragg by s ním určitě rád mluvil. Co víc byste ode mě mohli chtít?“

Burger pokyvoval hlavou. „To je vynikající příklad vaší mazanosti, Masone. Co se týče Lunka, tenhle váš opravdu chytrý tah naprosto vylučuje, abyste mohl být obžalován. S tím byste se mohl postavit i před porotu.

Jenomže víte stejně dobře jako já, že jste to úmyslně sehrál tak, aby vás policie i s tím mužem vyhodila. Udělal jste to prostě tak, abyste se dokonale pojistil před zákonem.“

Mason se ušklíbl a ironicky dodal: „Já přece nemohu za to, že k policii přijímáte inteligentní krasavce. Lunka jsem tam zavezl a řekl jsem jim, kdo to je. Jenomže oni ho vstrčili do výtahu a řekli, aby vypadl a nevracel se.“

„Rozumím,“ souhlasil trpělivě Burger. „Teď bych ale chtěl, abyste věnoval pozornost něčemu jinému. Každá osoba, která záměrně jinou osobu odrazuje nebo jí brání, aby se nechala

vyslechnout jako eventuální svědek, se podle našich zákonů dopouští přestupku.“

Mason přikývl.

„A další zákon praví, že když nějaká osoba takovému svědkovi dá nebo slíbí úplatek, aby nesvědčil, dopouští se přímo zločinu.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason. „To zní zajímavě.“

„I pouhý pokus o něco takového je trestný. K tomu ani nemusíte svědka unášet. V jednom ze sousedních států platí, že ve znění podobného zákona je zločinem i to, když někdo svědka omámí, aby nemohl svědčit.“

„No, já jsem nikoho nepodplatil a taky jsem nikoho neomámil. Kam tím míříte?“

„Lunk zaujal vůči policii nepřátelský a vzdorovitý postoj a nechce nám povědět, co ví. Není ovšem žádný myslitel. Jakmile člověk porozumí jeho zvláštní psychice, a má dost času, aby se mu mohl věnovat, určitě z něj dostane všechno možné – chce to ale čas.“

„No a dál?“

„Lunk nám toho už řekl dost, takže víme, že Franklin Shore byl u něj doma a že vaše sekretářka tam pro něj zajela a vyzvedla ho. Tragg vás přece dost důrazně upozornil, že chce mít Franklina Shora jako svědka před velkou porotou.“

„Pokračujte a řekněte všechno, co mi ještě chcete říct, a já vám nakonec povím, co si o tom myslím.“

„Chcete mít poslední slovo, viďte?“

Mason přikývl.

„Masone, já vás musím praštit tam, kde to bude bolet, a musím vás tam praštit pěkně tvrdě.“

„Proto jste zadržel mou sekretářku?“

„To je vaše vina, ne moje,“ odsekl Burger. „Vy jste zdržoval Lunka, zatímco ona skočila do taxíku a jela k němu domů, aby

Franklina Shora vytáhla z postele. Namluvila mu, že musí pryč, a obstarala mu jinou skrýš.“

„Předpokládám, že to všechno můžete dokázat.“

„Nepřímými důkazy ano. Vy velmi dobře víte, Masone, že jste s ním chtěl mluvit dřív než policie. Proto jste poslal svou sekretářku, aby ho odvezla a někam schovala.“

„Ona to přiznala?“

„Ne nepřiznala. Ani to nepotřebujeme. Máme na to dost důkazů.“

„Dost důkazů k čemu?“

„Abychom přesvědčili porotu.“

„Tomu nevěřím.“

„Jsou to sice nepřímé důkazy, ale máme je,“ ujistil ho Burger.

„Máte je asi tak, jako já hodinky s vodotryskem,“ řekl Mason výsměšně.

Hamilton Burger se mu zpříma podíval do očí. „Sympatizoval jsem s mnohým, co jste dřív dělal, Masone. Byl jsem tak fascinován vašimi bleskovými metodami a výsledky, jichž jste dosahoval, že jsem si ani neuvědomoval, že z právního hlediska nemorálnost těchto metod nelze vyvážit dosaženými úspěchy. Takže teď vám ten domeček z karet sfouknu.“

„Jak?“

„Usvědčím vaši sekretářku z únosu důležitého svědka při vyšetřování případu vraždy. Vás pak hodlám předvést před porotu jako spolupachatele a taky vás usvědčím. Potom se postarám, abyste byl vyloučen z advokátní komory. Jistě už máte v kapse soudní příkaz k přešetření zákonnosti vazby, který se mi chystáte hodit na stůl jako své poslední slovo. Poslužte si! Nechci být ke slečně Streetové zbytečně tvrdý. Zahájil jsem proti ní řízení, protože to je jediný způsob, jak se můžu dostat na kůži vám. Nechci ji dostat do vězení. Nemám vůbec nic proti tomu, abyste použil ten soudní příkaz k přešetření zákonnosti vazby. Nemám

vůbec nic ani proti tomu, aby mohla složit kauci. Stejně ji usvědčím. Jestliže požádá o podmíněné propuštění, bude to v pořádku. Překážet jí nebudu. Potom ale usvědčím vás. Nechci vás dostat za mříže. Chci vás jen přimět k tomu, abyste ctil zákon, a potom vás navždy vyloučit z advokátní komory.“

Burger odstrčil otáčecí židli a vstal. „A teď čekám na to vaše poslední slovo, o kterém jste mluvil – zdá se mi, že když mi teď hodíte na stůl ten příkaz k přešetření zákonnosti vazby, už to nebude tak moc dramatické, viďte Masone?“

„Burgere, s vámi je ta potíž, že právo vnímáte jen a jen z hlediska své funkce. Státní žalobci si vytvořili vlastní organizaci a začali organizovat i veřejné mínění. Postupně jste veřejnost ukolébali do pocitu důvěry, že díky vám se nemůže stát, aby byl záměrně pronásledován nevinný člověk.“

„Jsem rád, že to připouštíte, Masone,“ řekl Hamilton Burger.

„To byste neměl. Spíš byste měl být smutný.“

„Proč?“

„Protože veřejnost složila ruce do klína a nechala spolek prokurátorů měnit zákony tak dlouho, až vzaly za své ústavní záruky. Žijeme v období velkých změn. Je docela možné, že definice zločinu se jednou rozšíří natolik, že zahrne i to, co teď zařazujeme do kategorie politických hříchů. Když se pak obyčejný občan dostane před soud, překvapeně zjistí, že všechny karty byly už předem rozdány v jeho neprospěch. Oficiálně je sice státní úředníci rozdali ve jménu boje proti profesionálnímu zločinu, ale ve skutečnosti se to nakonec obrátí proti řadovým občanům, protože už byla podkopána celá právní soustava. Je nejvyšší čas, aby se občané probudili a uvědomili si, že tady nejde o to, zda je někdo skutečně vinen či nevinen, ale zda lze jeho vinu či nevinu prokázat způsobem, který mu ponechává všechna práva, na něž má nárok podle ústavy. Protestujete proti efektním a dramatickým metodám obhajoby. Přehlížíte však skutečnost, že během

posledních pětadvaceti let jste na veřejnosti vylákali už tolik ústupků od ústavních práv, že jedině takové metody obhajoby mají naději na úspěch. Takže hlavu vzhůru, vážený pane prokurátore, nenechte se rušit a zatkněte Dellu Streetovou. Probereme si to u soudu!“

„V pořádku, Masone. Vyříkáme si to tam. Ale kdybyste se mě zeptal, řekl bych, že mě ta vaše závěrečná řeč moc nepřesvědčila.“

Mason se zastavil ve dveřích a tvář měl ztuhlou hněvem. „Ještě jsem neřekl poslední slovo. To si řekneme až u soudu.“

A práskl za sebou dveřmi.

KAPITOLA 21

Soudce Lankershim došel ke svému křeslu uprostřed hlasitého šumu v přeplněné soudní síni, který ustal, teprve když soudní zřízenec udeřil kladívkem.

„Lid státu Kalifornie proti Delle Streetové," oznámil soudce Lankershim.

Mason vstal. „Obžalovaná byla soudním rozhodnutím propuštěna na kauci. Dejte do protokolu, že se k tomuto soudnímu jednání dostavila dobrovolně."

„Bude to v protokolu," řekl soudce Lankershim. „Složená kauce platí i pro zasedání soudu. Vyrozuměl jsem, že právě tato skutečnost vedla k okamžitému zahájení soudního jednání v souladu s dohodou se soudní radou."

„Ano, to souhlasí," řekl Hamilton Burger.

„Rád bych od obžaloby slyšel, co je podstatou tohoto případu."

„Vaše ctihodnosti," začal Burger, „udělám krátké předběžné prohlášení. Obsahem žaloby je skutečnost, že zatímco policie vyšetřovala hrdelní zločin, tedy náhlý útok smrtící zbraní s úmyslem spáchat vraždu, který provedly neznámé osoby na Jerrym Templarovi, obžalovaná záměrně před policií skryla svědka jménem Franklin Shore. Dotyčný zná věci, které by mohly podstatnou měrou přispět k vyřešení uvedeného případu, kdyby se s nimi mohla policie včas seznámit. V žalobě je především uvedeno, že obžalovaná tohoto svědka před policií skryla, i když si byla plně vědoma významu skutečností, které tento svědek zná, a skrývá jej dosud."

„A obžalovaná tvrdí, že je nevinná?" zeptal se soudce Lankershim.

„Obžalovaná vinu nedoznala a požádala o projednání dané věci před porotou," řekl Mason. „Abychom dokázali naši víru ve spravedlnost, přijmeme bez prověření prvních dvanáct jmen ze

seznamu osob, které byly k projednávání tohoto případu přizvány jako porotci.“

Soudce Lankershim se na Perryho Masona podíval přes brýle. „To jste byl vy, kdo trval na jednání před porotou?“

„Ano,“ odpověděl Mason. „Jednání před porotou občanům tohoto státu garantuje ústava. Příliš mnoho ústavních záruk jsme už ztratili proto, že jsme na nich netrvali. V zájmu obžalované tedy trvám na jednání před porotou, a to spíše z principu než z jakéhokoliv důvodu. V jiném případě bych byl plně ochoten se v tomto směru zcela podřídit vašim rozhodnutím, ctihodnosti.“

„Pane státní návladní, souhlasíte s návrhem pana Masona, aby byla porota sestavena z prvních dvanácti navržených?“

Hamilton Burger, který se v tomto případě osobně angažoval, a proto svým lidem přidělil podřadnější místa na nejvzdálenějším konci spisu obžaloby, povstal. „Ne, vaše ctihodnosti. My si porotce prověříme obvyklým způsobem.“

Mason se pohodlně opřel na židli. „Nemám žádnou otázku ani k jednomu z porotců,“ řekl s úsměvem. „Záměrně se vzdávám i svého práva veta. Mně stačí, že dvanáct amerických občanů zasedne do lavice porotců a poskytne obžalované záruku čestného jednání při posuzování zde překládaných důkazů – to je vše, co si obžalovaná přeje.“

„Soud si jistě všimne,“ ozval se Burger kysele, „že obhájce zneužil rozhodnutí vzdát se svých práv jako záminku pro dramatická prohlášení a se záměrem už předem ovlivnit porotce ve smyslu…“

„Soud tuto situaci chápe,“ přerušil ho soudce Lankershim. „Porotci nebudou věnovat pozornost nepatřičným poznámkám z obou stran. A teď budeme pokračovat. Pane Burgere, za těchto okolností je na vás, abyste prověřil jednotlivé porotce.“

A Burger se do toho pustil. Kladl otázky, promyšlené téměř s matematickou přesností, které lze od prokurátora očekávat při

projednávání vraždy. Mason s pobaveným úsměvem ve tváři vypadal, jako že otázkám ani odpovědím nevěnuje pozornost. Čím déle Burger porotce trápil, tím více vzbuzoval dojem, že má pochybností o jejich bezúhonnosti a nestrannosti. Jeho postoj výrazně kontrastoval s postojem obhájce. Jeho spolupracovníci se ho nejméně dvakrát pokusili varovat, ale Burger jim nevěnoval pozornost a zarputile pokračoval dál.

Když skončil, soudce Lankershim řekl: „Podle zákona je soud povinen zjistit, zda porotci nejsou zaujati. Tento soud si nikdy nepočínal tak, aby omezoval otázky obžaloby, a proto vždy žalobci dovolil, aby porotce obvyklým způsobem prověřil. Avšak v tomto konkrétním případě se soud cítí povinen prohlásit, že žádný z porotců není předem zaujatý proti žádné ze zúčastněných stran.“ Nato sám položil několik kontrolních, ale nestranných otázek a pak Hamiltonu Burgerovi řekl: „Obhájce se vzdal práva na důvodné i kategorické odmítnutí jednotlivých porotců. Vy toho práva použijete?“

Burger zavrtěl hlavou.

Mason se usmál na porotu. Celé soudní síni bylo jasné, že Burger tímto zdlouhavým postupem dospěl ke stejnému výsledku, jako kdyby hned na začátku přijal Masonův návrh. Prvních dvanáct navržených osob usedlo do lavice porotců.

Porotci Masonův úsměv opětovali.

Hamilton Burger přednesl krátké prohlášení k porotě, v němž stručně nastínil, co se od ní očekává, a skončil slovy: „A jako prvního svědka předvolávám Helenu Kendalovou.“

Helena Kendalová si byla moc dobře vědoma zvědavých pohledů přítomných v přeplněné soudní síni. Vykročila odhodlaně vpřed a složila přísahu. Řekla své jméno a adresu zapisovateli a pak se v očekávání otázek podívala na Hamiltona Burgera.

„Mohla byste si vzpomenout, co se přihodilo třináctého tohoto měsíce?“

„Ano.“

„Připomínám vám pozdní odpoledne a večer toho dne. Stalo se něco neobvyklého?“

„Ano, pane.“

„Co se stalo?“

„Předně mé kotě dostalo křeče, a tak jsem s ním šla k veterináři, který řekl, že bylo…“

Burger zvedl ruku. „Nezáleží na tom, co řekl veterinář. To by bylo svědectví z doslechu. Vypovídejte jen o tom, co víte z vlastního poznání.“

„Ano, pane.“

„Takže stalo se v době, kdy vaše kotě začalo mít potíže, ještě něco jiného a neobvyklého?“

„Ano. Měla jsem telefonický hovor – volal můj strýc.“

„Jak prosím?“

„Měla jsem telefonický hovor.“

„Kdo volal?“

„Volal můj strýc.“

„Vy máte dva strýce?“

„Ano. V ten den mi volal strýc Franklin.“

„Když říkáte strýc Franklin, máte tím na mysli Franklina B. Shora?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste Franklina B. Shora viděla naposledy?“

„Asi tak před deseti lety. Krátce před tím, než zmizel.“

„Váš strýc Franklin B. Shore jednoho dne před deseti lety záhadně zmizel?“

„Ano, pane.“

Hamilton Burger se obrátil k soudu a řekl: „Kladu zásadní otázky k událostem, o kterých není pochyb, ale chci s nimi seznámit porotu.“

„Nemám námitky,“ řekl Mason.

„Co vám váš strýc do telefonu řekl?“

„Námitka,“ ozval se Mason. „To by bylo jen z doslechu, takže nepřípustné, irelevantní a nepodstatné.“

„Když soud dovolí,“ prohlásil Burger. „Mým úmyslem není uvádět skutečnosti proto, abych diskutoval s obhájcem. Uvádím je jen proto, abych objasnil situaci, která onoho večera nastala, a hlavně tu její část, kterou bude nutno zvážit jako část skutkové podstaty, vysvětlující pohyby různých osob té noci.“

„Námitka se zamítá,“ řekl soudce Lankershim. „Ale později určím, které odpovědi má porota brát v úvahu.“

„Co vám řekl strýc?“ pokračoval Burger.

„Zeptal se mě, jestli jsem poznala, kdo volá. Odpověděla jsem, že ne. Pak mi řekl, kdo je a začal dokazovat svou totožnost.“

„To je váš závěr,“ řekl rychle Hamilton Burger. „Mohlo to tak být. Co říkal?“

„Připomínal mi některé události, o kterých mohl vědět pouze strýc Franklin.“

„A teď bych se moc rád dozvěděl,“ řekl Hamilton Burger, „co chtěl, abyste udělala.“

„Řekl mi, abych vyhledala advokáta Perryho Masona a společně s ním šla do hotelu Castle Gate a tam jsme se měli ptát na pana Henryho Leeche, který nás měl ke strýci zavést. Také mě varoval, abych o našem rozhovoru nikomu neříkala a hlavně tetě Matyldě ne.“

„Vaše teta Matylda je manželka Franklina Shora?“

„Ano.“

„Později ten večer, už ve společnosti pana Masona, jste se snažila kontakt s panem Leechem navázat?“

„Ano.“

„Jakým způsobem?“

„Šli jsme do hotelu Castle Gate. Bylo nám řečeno, že tam pan Leech není. V tom okamžiku nám byl doručen vzkaz, kde bychom

ho mohli…“

„Okamžik,“ přerušil ji Hamilton Burger. „Tady je ten vzkaz. Prosím, abyste potvrdila jeho pravost.“

„Ano, je to on.“

„Žádám, aby byl tento dokument zaprotokolován jako doličný předmět A,“ řekl Burger. „Potom ho přečtu porotě.“

„A teď,“ obrátil se znovu na Helenu Kendalovou, „co jste v té chvíli udělala? Jinými slovy řečeno, co jste udělala, když jste ten vzkaz dostala?“

„Jeli jsme na uvedené místo.“

„Byla k tomu vzkazu přiložena mapa?“

„Ano.“

„Podívejte se na tuto mapu a řekněte, zda je to ona?“

„Ano, pane.“

„Žádám, aby tato mapa byla zaprotokolována jako doličný předmět B.“

„Nemám námitky,“ řekl Mason.

„Přijímá se,“ oznámil soudce Lankershim.

„Odebrala jste se na místo, co je na mapě označené?“ otázal se Burger svědkyně.

„Ano.“

„Co jste tam našla?“

„Bylo to v horách nad Hollywoodem, u vodní nádrže. Blízko ní stál zaparkovaný vůz. V něm seděl muž a tak nějak divně se opíral o volant. Byl mrtvý. Byl… někdo ho zabil.“

„Znala jste toho muže?“

„Ne.“

„Kdo tam s vámi ještě byl?“

„Můj strýc Gerald Shore, pan Perry Mason a slečna Streetová.“

„Slečnou Streetovou míníte slečnu Dellu Streetovou, která sedí na lavici obžalovaných?“

„Ano, pane.“

„A co se stalo potom? Chci říci bezprostředně potom?“

„My tři jsme zůstali u našeho auta a pan Mason jel telefonovat policii.“

„A dál?“

„Policie přijela, vyslechla nás a pak nás strýc Gerald vezl domů. Ještě jsme se však zastavili v nemocnici u tety Matyldy a teprve potom mě strýc zavezl domů.“

„Slovem domov míníte dům paní Shorové?“

„Ano, pane.“

„A dál?“

„Vystoupila jsem před domem a ostatní jeli do…“

„Není nutné říkat, kam jeli, protože víte jen to, co vám řekli. Odjeli však všichni, viďte?“

„Ano.“

„Co se dělo potom?“

„Přišel mě navštívit jeden přítel.“

„Jak se jmenuje?“

„Jerry Templar.“

„To je ten muž, s nímž máte vážnou známost?“

„Lze to tak říci.“

„Kdo byl tehdy v domě?“

„Sluha Komo, který spal v suterénu. Paní Parkerová, naše kuchařka – a hospodyně, byla ve svém pokoji nad garáží. Pan Templar a já jsme byli v obývacím pokoji.“

„A dál?“

„Zaslechli jsme zvláštní hluk z ložnice tety Matyldy – takový hluk, jako by někdo něco shodil na zem. Pak jsme slyšeli křik papoušků. Po chvíli se ozvaly další podivné zvuky – jako by teta Matylda chodila po pokoji.“

„Na chůzi vaší tety je něco zvláštního?“

„Ano, pane. Klepání hole a takový šoupavý zvuk, jak

přisunuje nohu. Je to velice typické.“

„A ta chůze vypadala jako chůze vaší tety?“

„Ano, pane.“

„Co následovalo pak?“

„Věděla jsem, že teta není doma a řekla jsem to Jerrymu. Okamžitě vyšel na chodbu a otevřel dveře do ložnice. Jerry je velký a statečný, a tak jsem si myslela, že se mu nemůže nic stát. Neuvědomila jsem si nebezpečí, kterému jsem ho vystavila. Já…“

„No a dál?“ naléhal Burger.

„V ložnici někdo dvakrát vystřelil. První kulka těsně minula mou hlavu. Ta druhá – zasáhla Jerryho.“

„Co jste potom dělala?“

„Nevím. Odtáhla jsem Jerryho od dveří a on najednou nabyl vědomí. Nejdřív byl totiž v bezvědomí.“

„Na jak dlouho?“

„Nevím. Když jsem chtěla zavolat záchranku, Jerry otevřel oči. Řekl, že taxíkem budeme v nemocnici rychleji. Tak jsem zavolala taxi. Jerryho jsme rychle zavezli do nemocnice, kde ho operoval dr. Everet Rosllyn.“

„Zůstala jste v nemocnici?“

„Ano, pane. Dokud operace neskončila a dokud jsem se nepřesvědčila, že už je to s ním lepší.“

„Je vaše,“ vyštěkl Burger na obhájce a ukázal na svědkyni.

„Nevíte, jak dlouho byl Jerry Templar v bezvědomí?“ zeptal se Mason.

„Ne. Byla jsem v šoku.“

„Nevíte ani, jak dlouho to trvalo, než jste ho po té střelbě dostala do nemocnice?“

„Ne, pane. Opravdu nevím, jak dlouho to trvalo.“

„A nepamatuje si aspoň, za jak dlouho po tom, co jsme vás vysadili před domem, ta střelba začala?“

„No… mohlo to být… tak asi za hodinu. Určitě to bylo později

než za půl hodiny. Tak něco mezi půlhodinou a hodinou.“

„Nejste schopna určit to přesněji?“

„Ne.“

„Když zmizel váš strýc, bylo vám asi čtrnáct, že?“

„Ano, pane.“

„Můžete přesně určit, kdy se vašemu kotěti udělalo špatně? Bylo to před nebo až po vašem telefonickém rozhovoru se strýcem Franklinem?“

„Bylo to hned po něm. Když jsem zavěsila, všimla jsem si, že s kotětem není něco v pořádku.“

„Toho jste si všimla vy sama?“

„Jako první si toho všimla teta.“

„Tetou míníte paní Matyldu Shorovou?“

„Ano, pane.“

„Co jste s kotětem udělala?“

„Jela jsem s ním k veterináři.“

„Okamžik, vaše ctihodnosti,“ ozval se Burger. „Zapomněl jsem se zeptat na jednu důležitou věc. Rád bych teď přerušil výslech obhájce, aby se mohla zaprotokolovat moje dodatečná otázka.“

„Nemám námitky,“ řekl Mason vlídně.

„Šla jste ten den po večeři k veterináři ještě jednou?“

„Ano, pane.“

„V jakém stavu jste našla kotě?“

„Vypadalo, že je už v pořádku. Bylo však ještě slabé.“

„Co jste s ním udělala?“

„Vzala jsem si je. Veterinář mi navrhoval, abych…“

„Co řekl veterinář, není podstatné.“

„Jen ji nechte, ať to dořekne,“ zazubil se Mason na Burgera přátelsky. „Slečno Kendalová, veterinář patrně vycházel z toho, že se kotě pokusil otrávit někdo z vašeho okolí, takže by bylo lepší, kdybyste je dala někam jinam, a vy jste se proto rozhodla, že je

odnesete k vašemu zaměstnanci Thomasi Lunkovi. Mám pravdu?“

„Ano, pane.“

„To je všechno,“ řekl Mason a Burger souhlasně přikývl.

Jako dalšího svědka Hamilton Burger předvolal poručíka Tragga. Vypovídal stručně a výstižně jako zkušený policejní důstojník, který v roli svědka nevystupuje poprvé. Dosvědčil, že po telefonickém oznámení jel do hor nad Hollywoodem. Našel tam mrtvolu muže, identifikoval věci zavázané v kapesníku, který ležel vedle těla, a svědecky se vyjádřil k identifikaci mrtvého.

Dále vypověděl, že ještě tu noc upozornil pana Masona, když se s ním setkal v domě Matyldy Shorové, že chce s Franklinem Shorem jako svědkem mluvit dřív, než dojde k soudnímu jednání, a také mu zdůraznil, jak je pro policii důležité Franklina Shora najít a vyslechnout. Pak mluvil o tom, co zjistil v domě u Shorů, když tam vyšetřoval postřelení Jerryho Templara. Podrobně hovořil o psacím stolu, u kterého byl vylomen zámek. Identifikoval fotografie, zachycující stav ložnice ve chvíli, když přišel na místo činu. Burger ty fotografie dal zaprotokolovat jako doličné předměty. Při následném výslechu tohoto svědka obžaloby se Mason choval velice přívětivě.

„Poručíku, na tom kapesníku byla značka prádelny. Jistě jste se ji pokusil zjistit.“

„Samozřejmě.“

„A zjistil jste, že to byla značka, kterou prádlo Franklina Shora označila jedna prádelna v Miami na Floridě. A taky to, že ta prádelna už šest let není v provozu.“

„Přesně tak.“

„Vzpomínáte si, že když jste mi poprvé v horách nad Hollywoodem ukázal náramkové hodinky, upozornil jsem vás, že ty hodinky musely být naposledy nataženy přibližně mezi půl pátou a pátou hodinou v den vraždy?“

„Ano.“

„A prohlédl jste si plnicí pero?“

„Ano.“

„V jakém stavu bylo?“

„Bylo vyschlé,“ odpověděl Tragg.

„Při vyšetřování střelby na Jerryho Templara jste zjistil, že se útočník dostal do domu přízemním oknem na severní straně domu. Je to tak?“

„Ano.“

„A při vstupu do ložnice převrhl noční stolek nebo taburet vedle postele paní Shorové?“

„Ano.“

„Pak vzal hůl, která zřejmě byla v ložnici, a napodobil chůzi paní Shorové?“

„Myslím, že je to správná dedukce. Ovšem dokázat to nemohu.“

„Ale našel jste hůl, která ležela na podlaze nedaleko místa, odkud vyšly ty výstřely?“

„Ano.“

„Mimochodem, poručíku, říkal jste, pokud se nemýlím, že jste v jednom hotelu ve středu města zadržel Thomase Lunka, který se tam zapsal pod jménem Thomas Trimmer?“

„Ano.“

„Co vás přimělo, abyste šel do toho hotelu a zatknul toho muže?“

„O tom se nemíním šířit,“ řekl Tragg s úsměvem.

„To je nepřípustně vedený výslech,“ ozval se Hamilton Burger. „Svědek má právo chránit zdroj svých informací.“

„Otázku beru zpět a zeptám jinak,“ řekl Mason. „Není pravda, poručíku, že jste do toho hotelu šel proto, že vás někdo anonymně telefonicky upozornil, kde se Lunk nachází, pod jakým jménem se zapsal a jaké má číslo pokoje?“

„Stejná námitka,“ ozval se opět Burger.

Soudce Lankershim pečlivě zvážil situaci a pak se obrátil na Masona: „Z jakého důvodu jste tuto otázku položil, pane Masone?“

„Byla to jen snaha ukázat celou skutkovou podstatu případu,“ odpověděl Mason. „Abych řekl pravdu, vaše ctihodnosti, může to být velmi důležité. Co když jsem to byl třeba já, kdo ty informace poručíkovi telefonicky poskytl.“

„Ale netvrdíte, že jste to byl vy, viďte?“ zeptal se soudce Lankershim.

„Zatím ne, ctihodnosti. Myslím si však, že vůči obžalované bude spravedlivé, když svědek na tuto otázku odpoví.“

„Námitka se zamítá,“ prohlásil soudce. „Sice mám určité pochybnosti o přípustnosti té otázky, ale chci obhajobě poskytnout možnost, aby výslech svědka obžaloby využila v plném rozsahu. Otázka od poručíka nevyžaduje, aby nějakým způsobem prozrazoval zdroj svých informací. Odpovězte na otázku!“

Tragg pečlivě vážil slova. „Měl jsem anonymní telefonát a díky němu jsem se dozvěděl přibližně to, o čem mluvil pan Mason.“

„To by bylo všechno,“ řekl Mason s úsměvem a zakončil výslech svědka obžaloby.

„Jako dalšího svědka předvolávám Matyldu Shorovou,“ oznámil Burger.

Matylda Shorová, která seděla hned na kraji v uličce, se zvedla. Jednou rukou se opírala o hůl a druhou o sedadla před sebou. Došla k místu pro svědky a složila přísahu. Když šla, měli porotci, stejně jako diváci v sále, příležitost slyšet ten zvláštní, charakteristický rytmus její chůze.

Jakmile bylo zaprotokolováno její jméno a adresa, Burger neztrácel čas a šel přímo k věci.

„Jste manželka Franklina B. Shora?“

„Ano.“

„Kde je teď pan Shore?“

„Nevím.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Přibližně před deseti lety.“

„Můžete nám sdělit přesné datum?“

„23. ledna 1932.“

„Co se toho dne stalo?“

„Zmizel. Někdo s ním mluvil v jeho pracovně a chtěl po něm peníze. Jejich hlasy chvílemi přecházely do hádky, ale pak se zase zklidnily. Šla jsem spát. Pak už jsem svého manžela nikdy neviděla. Zmizel. Přesto jsem byla vždy přesvědčená, že není mrtvý. Věřila jsem, že se jednoho dne objeví…“

„Není podstatné, o čem jste byla přesvědčená, nebo co jste tušila,“ přerušil ji rychle Burger. „Chci si jen prověřit určité okolnosti, abych zjistil, jaký motiv mohla mít osoba, která vnikla do vašeho domu. Byla zřejmě vyrušena dřív, než se jí podařilo uskutečnit záměr, pro který tam přišla. Z toho důvodu se vás ptám, jestli byly proplaceny nějaké šeky bezprostředně před zmizením vašeho manžela nebo po něm?“

„Ano.“

„Jeden z těch šeků byl na deset tisíc dolarů, viďte?“

„Ano, pane.“

„Na jaké jméno byl vystaven?“

„Na nějakého Rodneyho Frenche.“

„Bylo takových šeků víc?“

„Ano, pane.“

„Kde byly ty šeky, když jste je naposled viděla?“

„V mé ložnici v přihrádce psacího stolu, který byl přiražen ke zdi.“

„Byl to kancelářský psací stůl s roletou?“

„Ano, pane.“

„Staršího typu?“

„Ano. Původně stával v manželově pracovně. Byl to jeho psací stůl.“

„Chcete tím říci, že ho jako svůj psací stůl používal soustavně až do chvíle, kdy zmizel?“

„Ano, pane.“

„A tento psací stůl jste použila třináctého tohoto měsíce?“

„To je pravda.“

„A byly uvnitř šeky, o kterých jsem se zmínil?“

„Ano pane.“

„Kolik jich bylo?“

„V obálce jich byl asi tucet. Byly to šeky, které prošly jeho účtem v posledních dnech před tím, než zmizel, a také šeky, které sice byly vystaveny těsně před jeho zmizením, ale vyplaceny až po něm.“

„Proč jste si ty šeky schovala?“

„Myslela jsem si, že by mi jednou mohly posloužit jako důkaz. Dala jsem je proto do obálky a uložila do té zásuvky.“

„V kolik hodin jste večer třináctého odešla ze svého domu?“

„Nevím, kolik přesně bylo. Právě jsem se chystala do postele. Mohlo být asi kolem desáté. Podle svého zvyku jsem vypila láhev černého piva a hned nato se mi udělalo velmi špatně. Vzpomněla jsem si, že někdo dal kotěti jed, a tak jsem si hned vzala něco na dávení a nechala jsem se odvézt do nemocnice.“

„Kde byly šeky, o nichž jste mluvila, když jste odjížděla do nemocnice?“

„V přihrádce psacího stolu.“

„Jak to víte?“

„Dívala jsem se na ně krátce předtím a z ložnice jsem odešla jen pro pivo a pro sklenici.“

„Kdy jste se zase vrátila do ložnice?“

„Až ten další den kolem deváté ráno, když jsem byla propuštěna z nemocnice.“

„Doprovázel vás někdo?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Poručík Tragg.“

„Na jeho doporučení jste pokoj prohledala, abyste zjistila, jestli tam něco nechybí?“

„Ano.“

„A chybělo něco?“

„Ne.“

Burger vytáhl hodinky a plnicí pero, které patřily k věcem nalezeným vedle Leechova těla. Paní Shorová jednoznačně potvrdila, že jsou to věci jejího manžela, které měl u sebe ten večer, kdy zmizel. Od té doby je nikdy neviděla, až teď, kdy jí byly předloženy k identifikaci.

„Svědkyně je vaše,“ řekl Burger Masonovi.

„Zjistila jste, zda něco ve vašem pokoji chybí, když jste jej po návratu z nemocnice prohledala?“

„Ne.“

„To je všechno,“ zakončil její výslech Mason.

Hamilton Burger potom stručně shrnul základní rysy celého případu. Předvolal soudního patologa a dr. Rosllyna, kteří identifikovali kulku vyňatou z rány Jerryho Templara a kulku z těla Henryho Leeche, potom požádal poručíka Tragga, aby předložil kulku, která se zasekla do rámu dveří v ložnici Matyldy Shorové. Pak následovalo předvolání odborníka z kriminalistické laboratoře, který pomocí fotografií dokázal, že všechny kulky byly vypáleny ze stejné zbraně.

Soudce Lankershim se podíval na hodiny. „Uvědomujete si,“ obrátil se na Burgera, „že teď neprojednáváme tu vraždu?“

„Zajisté, vaše ctihodnosti, ale chceme demonstrovat všechny okolnosti, které se pojí k dnes projednávanému případu. Chceme zdůraznit, jak daný čin narušil policejní vyšetřování.“

Soudce Lankershim přikyvoval a zkoumavě pohlížel na Masona, který se tvářil, jako by se ho to vůbec netýkalo.

„A nyní předvolávám Thomase Lunka," oznámil okázale Hamilton Burger.

Lunk se pomalu přišoural. Moc se mu nechtělo vypovídat pod přísahou a Burger z něj dost dlouho musel všechno přímo páčit. Většinou ho svými otázkami vedl, ale občas se svého svědka musel ptát i na značně nepříjemné věci. Soudce Lankershim proti takovému postupu nic nenamítal, protože i on si všiml svědkova zjevného nepřátelského postoje.

Lunkova odpověď, sestavená kousek po kousku, dodala případu zkonstruovanému státním žalobcem na přesvědčivosti a dramatičnosti. Lunk vypověděl, jak toho večera přišel domů a jak k němu Helena Kendalová přinesla kotě, aby se o ně postaral. Potom prý poslouchal rádio a prohlížel si nějaký časopis. Když byl asi v polovině, zaslechl kroky na verandě a klepání na dveře. Otevřel, a když poznal svého bývalého zaměstnavatele, couvl překvapením.

Krátce se zmínil, že si „chvilku popovídali" a že mu pak nabídl nocleh ve své zadní ložnici. Potom prý čekal, až si byl jistý, že návštěvník usnul a pak se tiše vykradl z domu. Stihl noční tramvaj a ze stanice pospíchal k domu Shorových. Na cestě ho zastavila obžalovaná a ptala se ho, jestli nejde k paní Shorové. Když přisvědčil, vzala ho do auta a slíbila, že ho za paní Shorovou zaveze do nemocnice. Celkem neochotně připustil, že „to protahovala tak dlouho", dokud se neobjevil Perry Mason. Potom jeli do nemocnice a Mason ho upozornil, že paní Shorovou pravděpodobně hlídá policie. Nato ho odvezl do hotelu Maple Leaf a objednal pro něj pokoj na jméno Thomas Trimmer. Pak prý šel do toho hotelového pokoje. Když se začal svlékat, ozvalo se zaklepání na dveře. Zatkli ho dva policisté z hlídkového vozu. Nemá prý ani ponětí, jak zjistili, kde je.

„Jak byl pan Shore oblečen, když jste odcházel z domova?“

„Byl v posteli, jestli se ptáte na tohle.“

„Svlečený?“

„Ano.“

„A vy jste měl dojem, že spí?“

„Není podstatné, jaký měl svědek dojem,“ ozval se Mason. „Ale co viděl a slyšel.“

„Dobře,“ připustil Burger neochotně. „Položím otázku jinak. Bylo v jeho vzezření něco, podle čeho jste mohl vidět nebo slyšet, že dotyčný spí nebo že je vzhůru?“

„No, chrápal,“ řekl váhavě Lunk.

„A vy jste byl v té době úplně oblečený? Neležel jste v posteli?“

„Ne, pane.“

„A odešel jste z domu?“

„Ano, pane.“

„Snažil jste se odejít tiše?“

„Samozřejmě.“

„A šel jste na tramvaj?“

„Ano, pane.“

„Jak daleko?“

„Asi tak jeden blok.“

„Jak dlouho jste tam čekal?“

„Když jsem přišel na roh, tramvaj právě přijížděla, a tak jsem do ní naskočil.“

„Jak dlouho jste jel tramvají?“

„Necelých deset minut.“

„A za jak dlouho po vystoupení z tramvaje vás obžalovaná oslovila a vzala do auta?“

„Moc dlouho to netrvalo.“

„Jak dlouho?“

„Nevím.“

„Trvalo to minutu, dvě minuty, pět minut nebo dvacet minut?“

„No, asi tak minutu,“ odpověděl Lunk.

„Vaše ctihodnosti, předkládám k uvážení,“ pronesl Hamilton Burger, „zda je možné důvodně se domnívat, že by mohl muž, který klidně spí v posteli, vstát, zjistit, že pan Lunk odešel, rychle se obléknout a také odejít z domu, a to všechno v krátkém časovém úseku. Myslím, že porota může odůvodněně dospět k závěru, že pan Shore byl v posteli ještě v okamžiku, kdy obžalovaná našeho svědka zastavila.“

„To je důkaz, který pan státní návladní jistě může porotě předložit,“ ozval se Mason. „Nemá však právo udělat to zrovna v tomto okamžiku. Jestli chce o případu začít polemizovat, chtěl bych říci, že…“

Soudce Lankershim ho přerušil. „Porota teď nebude argumentům pana státního návladního věnovat pozornost,“ upozornil porotu. „Bude se řídit výhradně pokyny soudu. Pokračujte ve výslechu svědka, pane Burgere.“

„Když vás obžalovaná vzala do auta, pan Mason se k vám připojil, že?“

„Ano.“

„A potom vás pan Mason odvezl do hotelu?“

„Ano.“

„A obžalovaná slečna Streetová celou tu dobu byla s vámi?“

„Ne.“

„Kdy od vás odešla?“

„Nevím.“

„Nevzpomenete si, kolik asi mohlo být hodin?“

„Ne.“

„Kde od vás odešla?“

„Nepamatuju si.“

„Nebylo to před nějakým hotelem?“

„To bych neřek‘.“

„Ale bylo to někde, kde si mohla vzít taxi, viďte?“

„Myslím, že tam nějaký taxíky byly.“

„A potom s vámi pan Mason nějakou dobu zůstal, koupil květiny, abyste je mohl poslat paní Shorové do nemocnice, šel s vámi k vám domů, prohlédl si to tam a nakonec vás zavezl do hotelu?“

Svědek pár vteřin váhal a pak s nechuti odpověděl jednoslabičně: „Ano.“

„Předávám vám svědka, pane Masone,“ řekl Burger a v jeho hlase zazněl triumfální tón.

Mason pohlédl na svědka. „Pane Lunku, byl bych moc rád, kdybyste mé otázky bral vážně. Rozumíte mi?“

„Ano.“

„Když nás slečna Streetová opustila, jeli jsme k vám. Bylo to tak?“

„Ano.“

„Přijeli jsme tam asi ve čtyři nebo v půl páté ráno.“

„Myslím, že ano.“

„Bylo chladno?“

„Ano, pane.“

„Topilo se u vás někde?“

„Ne, pane.“

„Když jsme přišli, zapnul jste plynový radiátor?“

„Přesně tak.“

„Když jste ten večer poprvé odešel z domu, nechal jste dveře mezi přední ložnicí a koupelnou zavřené?“

„Ano.“

„A když jsme se společně vrátili, byly otevřené?“

„Ano.“

„Obsah zásuvek prádelníku byl vyházený na zemi a stejně tak i šaty ze skříně?“

„Bylo to tak.“

„Chybělo něco?“

„Ano. Chyběly nějaký peníze, co jsem měl schovaný v kapse svého nejlepšího obleku.“

„Ten oblek visel ve skříni?“

„Ano, pane.“

„Kolik toho chybělo?“

„Námitka,“ ozval se Burger. „Otázka je irelevantní – netýká se tohoto případu. Vymyká se z rámce výslechu svědka obžaloby.“

„Nesouhlasím,“ řekl soudce. „Obhájce má právo poukázat na všechno, co by mohlo dokázat, že Franklin Shore odešel dříve, než udává obžaloba.“

„Chybělo mi asi tři sta dolarů,“ řekl Lunk.

„Dveře do komory byly zavřené?“

„Ano, pane.“

„Když jste vařil, bral jste si mouku z plechovky v komoře?“

„Ano, pane.“

„A trochu té mouky jste zřejmě rozsypal na podlahu kolem plechovky, viďte?“

„Ano, pane.“

„Když jsme přijeli, bylo u vás kotě?“

„Přesně tak.“

„Bylo to kotě, které u vás nechala Helena Kendalová?“

„Ano.“

„Je pravda, že jsem vás hned tehdy jasně upozornil, že kotě zřejmě proběhlo rozsypanou moukou, běželo přes kuchyň a pak kuchyňskými dveřmi do zadní ložnice?“

„Přesně tak.“

„Byly tam stopy, které dokazovaly, že to tak bylo?“

„Ano. Z komory ke dveřím zadní ložnice to není daleko, tak metr nebo půl druhýho.“

„A je to maximálně metr a půl až dva metry od dveří zadní ložnice k posteli?“

„Ano.“

„A upozornil jsem vás, že vedle postele byly stopy všech tlapek na jednom místě, jako by odtamtud to kotě vyskočilo na postel?“

„Ano.“

„Jenomže kotě leželo svinuté do klubíčka v přední ložnici, když jsme tam přišli. Je to pravda?“

„Přesně tak.“

„Víte jistě, že dveře do komory byly zavřené?“

„Ano.“

„A byl v obývacím pokoji na stole popelník a vizitka se jménem George Alber a na ní nějaký rukou psaný vzkaz? A na popelníku zbytek vyhaslého doutníku?“

„Ano. Ten doutník tam nechal Franklin Shore. Vizitku jsem našel zastrčenou za dveřma, když jsem odcházel.“

„Když jste odcházel?“

„Ano.“

„A to jste před tím neslyšel klepání na dveře nebo zvonění zvonku?“

„Ne. Proto mě ta vizitka znervózněla. Alber se určitě pokoušel zvonit, ale nefungovalo to. Zvonek občas zlobí.“

Burger se obrátil na Masona. „Jestli nebude mít odpůrce námitek, žádám na chvíli přerušit výslech svědka, a předvolat dva zbývající, kteří mají málo času. Potom bychom se k výpovědi tohoto svědka vrátili.“

Mason se strojeně uklonil. „Nemám námitky,“ řekl.

Burger rychle předvolal taxikáře, který vypověděl, že vezl Dellu Streetovou do blízkosti Lunkova obydlí, jak dlouho byla pryč a že ji pak zavezl domů. Tragg svědecky vypověděl, jak našel kotě v bytě Delly Streetové. Také Helena Kendalová znovu identifikovala kotě a potvrdila, že se je někdo pokusil otrávit a že je třináctého večer nechala u Thomase Lunka.

Mason se tvářil, jako by ho výpověď těchto svědků ani v nejmenším nezajímala. Neobtěžoval se vznášením námitek, ani nevyužil svého práva svědky vyslechnout.

Potom byl opět předvolán Lunk.

Mason ho mlčky pozoroval, dokud nenastalo ticho v soudní síni a pozornost všech se nesoustředila na jeho další otázku.

„Pamatujete si, kdy jste naposledy otevřel tu plechovku s moukou v komoře?“

„Třináctého ráno. Dělal jsem si k snídani lívance.“

„Upozornil jsem vás na poměrně velké množství mouky rozsypané kolem plechovky. Nevzal jste potom do ruky její víko?“

„Ne, pane. Neměl jsem k tomu příležitost, protože mě sebrala policie a už mě nepustila.“

„Byl zajištěn jako důležitý svědek,“ pospíšil si Hamilton Burger s vysvětlením.

Lunk se na něj podrážděně otočil. „Nezajímá mě, proč jste to udělali, ale že jste to udělali.“

„Svědek se omezí pouze na odpovědi na položené otázky,“ zasáhl soudce Lankershim.

Mason se obrátil k soudci. „Domnívám se, že kdyby vaše ctihodnost udělala půlhodinovou přestávku, nebudou už další otázky zapotřebí.“

„Z jakého důvodu chcete jednání protahovat?“

Mason s úsměvem odpověděl: „Nemohu si pomoci, vaše ctihodnosti, ale neušlo mi, že v okamžiku, kdy jsem začal s poslední částí výslechu pana Lunka, poručík Tragg velice kvapně opustil soudní síň. Doufám, že třicet minut by mu mělo stačit, aby se dostal do Lunkova bytu, prozkoumal plechovku s moukou a vrátil se sem.“

„Chcete tím naznačit, že víko od plechovky s moukou mohl během večera třináctého nebo ráno čtrnáctého sundat někdo jiný než svědek Thomas Lunk?“ zeptal se soudce Lankershim.

Mason se znovu usmál. „Myslím, vaše ctihodnosti, že poručík Tragg odhalí něco moc zajímavého. Vaše ctihodnost si jistě plně uvědomuje mé postavení. Já mám zájem pouze na prokázání neviny své mandantky. Proto také nehodlám učinit žádné prohlášení ohledně toho, co poručík pravděpodobně odhalí a jakou to bude mít důkazní hodnotu.“

„Tak dobře,“ prohlásil soudce Lankershim. „Soud vyhlašuje půlhodinovou přestávku.“

Jakmile se lidé začali vytrácet ze soudní síně, aby si mohli popovídat na chodbách, protlačil se dopředu George Alber s poněkud ostýchavým výrazem v tváři.

„Je mi líto, že ta vizitka trochu všechno zamotala,“ řekl kajícně. „Bylo to tak. Po divadle jsem jel kolem Lunkova domku a napadlo mě, že zastavím a podívám se, jestli svítí. V jedné místnosti se opravdu svítilo, a tak jsem šel dál a zazvonil. Jenomže mi nikdo neotevřel, a proto jsem tam nechal tu vizitku. Myslel jsem si, že bude mít Helena radost, když projevím zájem o její kotě. Trochu mě znepokojilo, že nikdo neotvíral. Abych řekl pravdu, vůbec mě nenapadlo, že by zvonek nemusel fungovat.“

„A skutečně se tam svítilo?“ zajímal se Mason.

„Jistě. Zvenku jsem to dobře viděl. Ani jsem neklepal, protože jsem myslel, že zvonek funguje.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Něco kolem půlnoci.“

Mason sevřel rty a řekl: „Příležitostně byste se o tom měl zmínit státnímu návladnímu.“

„To jsem už udělal. Řekl mi, že o tom zvonku ví. Není to prý důležité.“

„Jsem si jistý, že to důležité bude,“ řekl Mason.

KAPITOLA 22

Když soudce opět zahájil jednání, Hamilton Burger vypadal značně rozčileně. „Jestli soud dovolí," řekl, „Rád bych konstatoval, že v tomto případě došlo k překvapivému vývoji. Žádám o přerušení výslechu svědka Lunka a o nové předvolání poručíka Tragga."

„Nemám námitky," ozval se Mason.

„Souhlasím," rozhodl soudce Lankershim. „Poručík Tragg se ještě jednou dostaví na místo pro svědky. Přísahu už máte za sebou, poručíku."

Tragg přikývl a postavil se na místo pro svědky.

„Navštívil jste nedávno byt svědka Lunka?" zeptal se Burger.

„Ano, pane."

„Bylo to během posledních třiceti minut?"

„Ano, pane."

„Co jste tam dělal?"

„Šel jsem do komory a zvedl jsem víko od plechovky s moukou."

„Co jste udělal potom?"

„Sáhl jsem dovnitř."

„Našel jste tam něco?"

Tragg stěží ovládal hlas. Mluvil vzrušeně a překotně. „Našel jsem opakovací pistoli Smith & Wesson ráže 38."

„Můžete nám říci, co jste s tou pistolí udělal?"

„Okamžitě jsem ji předal kriminalistické laboratoři, aby zjistili, zda lze sejmout otisky prstů. Poznamenal jsem si její číslo a s radostí mohu prohlásit, že se mi podařilo zjistit jejího majitele. Bohužel se mi nepodařilo zajistit svědky, aby to dosvědčili. Jedno svědectví bych tu mohl mít nejdřív zítra ráno."

„Svědek je váš," obrátil se Burger na Masona. „Poručíku, vy jste se spokojil pouze s tím, co je v záznamu o prodeji zbraní?"

zeptal se Mason zdvořile.

„Ano. Nedávno jsme si udělali nový přehled, který umožňuje okamžitě zjistit každý prodej jakékoliv pistole v našem okrese za posledních patnáct let – samozřejmě jen pro potřeby policie. Ten seznam totiž není takový, abychom s ním mohli předstoupit před soud jako s důkazem. K tomu musíme získat originální záznam od obchodníka, který danou zbraň prodal.“

„Rozumím, poručíku,“ řekl Mason. „Tyto seznamy vám však pro policejní účely poskytují jen ty informace, které jsou už v záznamu obchodníka se zbraněmi?“

„Ano, pane.“

„Vzdávám se všech námitek ohledně platnosti tohoto důkazu,“ řekl Mason. „Chci se vás ale zeptat, zda se z policejních záznamů dá zjistit, že daná pistole byla zakoupena Franklinem B. Shorem někdy před lednem 1932?“

Traggovy oči prozrazovaly, že ho Masonova otázka překvapila, ale po chvíli odpověděl: „Ano, pane. Ta pistole podle našich záznamů byla zakoupena Franklinem B. Shorem v říjnu 1931.“

„A co z toho všeho vyvozujete, poručíku?“

Soudce Lankershim se na Masona zamračil. „Pane doktore, tato otázka se týká něčeho, co lze jen těžko spojit s obžalovanou. Bude ovšem přípustná, pokud s ní bude obžaloba souhlasit.“

„Rozumím,“ přikývl Mason. „Ale nepředpokládám, že obžaloba bude mít námitky.“

„Žádné nemáme,“ řekl Burger a vrhl na porotu triumfální pohled. „Nic lepšího bych si nepřál, než aby poručík Tragg na tuto otázku odpověděl.“

Soudce Lankershim chvíli váhal, ale nakonec prohlásil: „Teoreticky lze takovou otázku připustit v křížovém výslechu, jedná-li se o prokázání svědkovy předpojatosti. Vzhledem k tomu, že tato otázka je teoreticky přípustná a vzhledem k tomu, že

obžaloba nemá námitky, souhlasím, aby byla zodpovězena. Soud se ovšem nemůže vyjádřit k záměru obhajoby. Zastává však názor, že pokud jde o práva obžalované, je třeba dodržovat všechny ústavní záruky. Soud proto upozorňuje porotu, aby při odpovědi na tuto otázku nebrala v úvahu možnou předpojatost svědka. Za těchto okolností svědek může na otázku odpovědět.“

„Není pochyb o tom,“ spustil Tragg, „že Franklin B. Shore po odchodu Thomase Lunka vstal z postele, šel do komory a schoval pistoli do plechovky s moukou, že kotě za ním běželo do komory a skočilo do mouky, odkud je pan Shore vyhodil. Kotě se vrátilo do ložnice a skočilo na postel, kde předtím ležel pan Shore. Dále mohu prohlásit, že toto vše ukazuje, jak důležitým svědkem byl a je Franklin Shore. Musím také zdůraznit závažnost jakéhokoliv pokusu o jeho odstranění z dosahu policie.“

Mason se usmál. „Zároveň to však také ukazuje, že Franklin Shore měl velmi krátce po výstřelu na Jerryho Templara v držení pistoli, ze které bylo na Jerryho vystřeleno a že to s největší pravděpodobností byla stejná pistole, z níž byla vypálena osudná kulka do těla Henryho Leeche. Je to tak?“

„Vaše ctihodnosti, proti této otázce mám námitku,“ ozval se Burger. „Je polemická a přesahuje rámec výslechu svědka obžaloby obhájcem.“

„Svoji námitku jste měl uplatnit dříve,“ řekl soudce Lankershim. „Upozornil jsem vás již, že překračujete běžný způsob vedení výslechu svědka. Tady vidíte, co se může stát, když je policejnímu svědkovi dovoleno, aby své názory a dedukce předkládal jako důkaz. Protože však žaloba neměla žádné námitky proti poslední otázce, otevřela dveře dokořán celé řadě otázek dalších, jejichž cílem je poukázat na předpojatost svědka. Ale jestliže je tomuto svědkovi dovoleno vyložit své dedukce jako doložená fakta, pak musí být i obhajobě dovoleno poukázat na možné omyly v jejich zdůvodňování. Myslím, že jsem pochopil,

kam obhájce míří, a také si myslím, že už předem znám jeho příští otázku – otázku, která může být velmi nepříjemná pro obžalobu. Když pan žalobce souhlasil s tímto postupem, poskytl tím i obhajobě stejnou možnost. Žádám svědka, aby na tuto otázku odpověděl a stejně tak i na další, které podle mého názoru budou určitě následovat.“

„Nevím, zda je to stejná pistole, kterou byly spáchány ty dva zločiny,“ začal opatrně Tragg. „Je to pistole stejné ráže a má stejné charakteristiky. V bubínku byly tři prázdné nábojnice a tři náboje stejného druhu jako kulky vytažené z těla Henryho Leeche, z dřevěného rámu dveří u Shorů a také z těla Jerryho Templara, když byl operován.“

Mason se podíval na Burgera a zamrkal. Pak se vítězně usmál na porotu. „A teď, poručíku,“ obrátil se na svědka, „teď se vás zeptám, zda není stejně přijatelná domněnka – jestliže se prokáže, že tato pistole je vražednou zbraní – že Franklin Shore, který ji schoval v domě Thomase Lunka, měl hodné pádný důvod k tomu, aby co nejrychleji zmizel?“

„Námitka,“ vykřikl Hamilton Burger. „Otázka zavádí svědka hluboko do oblasti domněnek. S něčím takovým může obhájce argumentovat před porotou, ale není to otázka pro svědka.“

„Je to přesně ta otázka, o níž jsem předpokládal, že ji obhájce položí,“ řekl soudce Lankershim. „Námitka se nepřipouští. Svědek otázku zodpoví – ale nezapomeňte, že tato otázka je přípustná pouze k prokázání eventuální zaujatosti svědka.“

„Nevím,“ odpověděl Tragg. „Je to samozřejmě možné.“

Soudce Lankershim se obrátil k porotě. „Porotci si budou pamatovat, že těchto několik posledních otázek bylo povoleno jen za účelem objasnění postoje svědka. Jinými slovy řečeno, jeho možné předpojatosti – mám tím na mysli jakoukoliv možnou zaujatost vůči obžalované. Jinak tyto otázky a odpovědi nemají žádnou důkazní hodnotu. A z tohoto hlediska je také posuzujte!“

Mason se pohodlně opřel a řekl poručíku Traggovi: „Když jste v té mouce našel pistoli, nevyvedlo vás to trochu z míry?“

„Ani ne.“

„Chvátal jste, protože jste se chtěl vrátit do soudní síně a zároveň předat zbraň policejní laboratoři?“

„Ano.“

„Měl jste opravdu naspěch,“ pokračoval Mason, „takže chápu, proč jste si tu plechovku s moukou neprohlédl celou a nepřesvědčil se, jestli v ní není ještě něco jiného.“

Výraz náhlého ohromení v Traggově tváři dával tušit jeho odpověď. „Já – já už jsem dál tu plechovku neprohlížel. Ale vzal jsem ji s sebou a předal policejní laboratoři za účelem zjištění otisku prstů.“

Mason se podíval na soudce Lankershima a řekl: „Vaše ctihodnosti, předkládám k úvaze, že by mělo být svědkovi dovoleno, když případ už postoupil tak daleko, aby…“

V zadní části soudní síně nastal nějaký zmatek. Zástupem diváků kolem dveří se prodíral zarputilý Skot, vedoucí policejní kriminalistické laboratoře.

„Domnívám se, ctihodnosti,“ pokračoval Mason, „že Angus Macintosh dané informace doplní. Plně souhlasím, aby poručík Tragg odešel a pan Macintosh, který právě složil přísahu, zaujal jeho místo.“

„Nevím, jak to pan obhájce myslí,“ řekl opatrně Hamilton Burger. „Jestli mě soud na okamžik omluví, rád bych si s panem Maclntoshem promluvil.“

Burger rychle vstal a přistoupil k zábradlí, které oddělovalo prostor kolem stolu obžaloby od diváků. Šeptem mluvil s Angusem Maclntoschem a pak s rozpačitým výrazem pohlédl na Masona. Nato se obrátil k soudci Lankershimovi a řekl: „Když vaše ctihodnost dovolí, chtěli bychom požádat o odročení jednání do zítřejšího rána.“

„Máte nějaké námitky?“ zeptal se soudce Lankershim Perryho Masona.

„Mám, vaše ctihodnosti. Jestliže si pan státní návladní nepřeje, aby Angus Macintosh předstoupil jako svědek obžaloby, pak ho chci předvolat já a to jako svědka obhajoby.“

„Obžaloba dosud nepředložila všechny usvědčující důkazy,“ řekl nedůtklivě Hamilton Burger. „Obhajoba bude mít dost možností předvolat si své svědky, až obžaloba skončí.“

„Žádost o odročení se zamítá,“ řekl soudce Lankershim kysele. „Pane Masone, pokračujte ve výslechu poručíka Tragga.“

„Na tohoto svědka už žádné otázky nemám, vaše ctihodnosti. Nemám žádné další otázky ani na svědka Lunka, jehož výslech obhajobou byl přerušen novým předvoláním poručíka Tragga jako svědka.“

„V tom případě mám pro svědka Lunka ještě několik otázek já,“ pospíšil si Hamilton Burger.

Hlas soudce Lankershima prozrazoval netrpělivost.

„Dobře, můžete odejít, poručíku. Na místo pro svědky znovu předstoupí pan Lunk. Pana žalobce však prosím, aby byl tak laskav a neplýtval časem!“

Když se Lunk znovu postavil na místo pro svědky, Hamilton Burger se ho zeptal: „Pane Lunku, po tom ránu třináctého jste už nikdy tu plechovku s moukou neotevřel?“

„Námitka,“ ozval se Mason. „Otázka už byla položena a zodpovězena.“

„Byla zodpovězena za jiných okolností,“ řekl soudce Lankershim. „Souhlasím, aby byla znovu položena. Svědek na otázku odpoví.“

„Ne,“ odpověděl Lunk. „Když jsem si ráno třináctýho udělal ty lívance, pak už jsem plechovku s moukou neotvíral.“

„Použil jste někdy tu plechovku k jinému účelu než k uložení mouky – jinak řečeno, měl jste v ní nebo dal jste někdy do ní něco

jiného?“

„Ne, pane.“

Burger chvíli váhal a pak řekl: „To je vše.“

„Nemám žádné otázky,“ připojil se Mason.

Soudce Lankershim se nejdříve podíval na hodiny a pak na státního návladního. „Předvolejte svého dalšího svědka!“

„Na místo pro svědky předstoupí Angus Macintosh,“ oznámil poněkud neochotně Hamilton Burger. „Pan Macintosh už složil přísahu a doložil své postavení v policejní laboratoři.“

Angus Macintosh se postavil na místo pro svědky.

„Předal vám poručík Tragg před krátkou dobou plechovku s moukou?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, pane.“

„Co jste s tou plechovkou udělal?“

„Chtěl jsem ji vyfotografovat a zjistit, jestli na ní nejsou nějaké otisky prstů, a tak jsem z ní vysypal mouku.“

„Co jste v ní našel?“

„Padesátidolarové a stodolarové bankovky v celkové hodnotě 23.500 dolarů.“

V lavici porotců zavládlo vzrušení.

„Kde teď jsou ty bankovky?“

„V policejní laboratoři.“

„Je váš,“ štěkl Hamilton Burger.

„Nemám žádné otázky,“ odpověděl Mason. „Vaše ctihodnosti, obhajoba nemá námitky a souhlasí s případným odročením jednání, jak o to žádala obžaloba.“

„Obžaloba o to už nežádá,“ řekl Burger rychle. „Obžaloba končí.“

„Obhajoba také končí,“ reagoval Mason. „Je půl páté. Jménem obhajoby navrhuji, aby průkazní řeč byla na obou stranách omezena na deset minut.“

„Na uzavření případu teď ještě nejsem připraven, nebo alespoň

ne v tak krátkém čase,“ ohradil se Hamilton Burger. „Poslední překvapivý vývoj událostí způsobil, že budu potřebovat více času, abych mohl dát do souvislosti všechna odhalená fakta.“

„Tak proč jste měl námitky proti odročení, když je obhajoba navrhovala?“ zeptal se soudce Lankershim.

Burger neodpověděl.

„Zřejmě jste chtěl vědět, jaké důkazy předloží obhajoba,“ pokračoval soudce Lankershim. „Obhájce s odročením souhlasil, vy jste je však zamítl.“

„Ctihodnosti,“ bránil se Hamilton Burger, „zdálo se mi, že za dané situace musím v případu pokračovat, hlavně pokud se týká výslechu svědků obhajoby. Na uzavření případu však ještě nejsem připraven.“

Soudce Lankershim odmítavě zavrtěl hlavou. „Soud přeruší jednání v pět hodin. Můžete začít s průkazním řízením. Soud poskytuje každé straně dvacet minut.“

Hamilton Burger přijal rozhodnutí soudce, postavil se před porotu a začal: „S ohledem na časové omezení, které bylo stanoveno, a také na překvapivý vývoj případu nejsem připraven na obšírné dokazování. Proto se budu věnovat hlavně závěrečným důkazům. Nicméně bych chtěl prohlásit, že všechny nesporně svědčí o tom, že obžalovaná a její zaměstnavatel pan Mason se podíleli na činnosti spojené se zatajováním a skrýváním důležitých svědků. Co se stalo se svědkem Lunkem, je nevyvratitelné. Obžalovaná nestojí před soudem pro jiné skutečnosti, než proto, že dobrovolně pomohla svému zaměstnavateli odvést svědka Lunka a skrýt ho před policií.

Žádáme, aby obžalovaná byla na základě dosud předložených důkazů uznána vinnou. Bez ohledu na to, co snad Franklin Shore udělal, jsem přesvědčen, že nikdo z poroty nebude pochybovat o tom, že Della Streetová přišla čtrnáctého v časných ranních hodinách do bytu Thomase Lunka se záměrem někam odvést a

ukrýt Franklina Shora. Soud vás poučí, že podle §136 a 136a našeho trestního zákoníku je trestným činem již sám pokus o ukrývání svědka v úmyslu zabránit mu svědčit při konkrétním soudním jednání nebo při vyšetřování.

Dámy a pánové, toto je obsah obžaloby. Jestli si obhajoba přeje vycházet ze situace, že Franklin Shore opustil byt Thomase Lunka ještě před příchodem Delly Streetové, bude muset převzít celé důkazní břemeno.

Čas, který mi zbývá do konce limitu teď nevyužiji, ale ponechám si jej pro závěrečnou řeč.“

Burger se s uspokojením podíval na hodiny a zjistil, že Perryho Masona vmanévroval do situace, aby zahájil dokazování ještě před skončením zasedání, což žalobě poskytne časovou výhodu pro závěrečnou řeč. Vrátil se na své místo a posadil se.

Mason pomalu vstal, postavil se před porotu a usmál se na zmatené porotce.

„Žaloba nemůže přesouvat důkazní břemeno na obhajobu,“ začal klidně, „aniž by nejdříve mimo jakoukoliv pochybnost prokázala vinu obžalovaného.

Dámy a pánové, prohlašuji, že Franklin Shore nebyl v Lunkově bytě v době, když tam přišla Della Streetová. Dosud jsem to svědecky nedokazoval jen proto, že to naprosto nezvratně dokázala samotná obžaloba.

Nebudu komentovat důkaz s moukou, ale budu věnovat pozornost chování kotěte. Někdo danou plechovku otevřel. Potom do ní vložil nějaký předmět – snad pistoli, snad bankovky, snad oboje najednou. Kotě – hravé, neopatrné a nebojácné zvířátko – přilákal pohyb rukou nad plechovkou, a tak do ní hupslo, ale okamžitě z ní bylo vyhozeno ven. Potom pootevřenými dveřmi vběhlo do zadní ložnice a skočilo na postel.

Je naprosto zřejmé, že postel byla v té době prázdná, a stejně tak je zřejmé, že kotě tu postel jen přeběhlo, na druhé straně

seskočilo dolů, proběhlo koupelnou a skočilo na postel v přední ložnici.

Dámy a pánové, protože jde o nepřímý důkaz, musím požádat obžalobu, aby vysvětlila jednu věc. Předem vám však chci připomenout, že pokud prokázání viny vychází z nepřímého důkazu, musíte podle zákona obžalovanou zprostit viny. V opačném případě by se muselo jednat o přímý důkaz, který by obžalovanou nade vší pochybnost usvědčoval a který by nebylo možno vysvětlit jinak. Proto se vás ptám, dámy a pánové, proč kotě poté, co si zamoučnilo tlapky a skočilo do postele Franklina B. Shora, s této postele seskočilo a běželo do přední ložnice a tam se na posteli svinulo do klubíčka?

Vzhledem k tomu, že pan státní návladní v tomto případě vychází z nepřímých důkazů, je teď na něm, aby vám vše vysvětlil. Proto nezapomeňte zítra ráno pana žalobce požádat, aby vám řekl, proč se kotě chovalo právě tak. Ti z vás, kteří mají nějaké zkušenosti s kočkami a hlavně s jejich psychologií a zvyky, jistě už předem znají odpověď.

Dámy a pánové, tím končím obhajobu.“

Několik porotců se tvářilo rozpačitě, ale dvě porotkyně přikyvovaly a smály se, jako by právě pochopily důvod, proč se Hamilton Burger hluboce zachmuřil.

Soudce Lankershin měl zřejmě s koťaty také určité zkušenosti, protože mu v koutcích úst pohrával úsměv. V očích se mu třpytily jiskřičky potlačovaného smíchu, když vážným hlasem upozorňoval porotce, aby si předem nevytvářeli závěry o skutkové podstatě případu, aby o něm mezi sebou nehovořili a nepřipustili, aby se o něm hovořilo v jejich přítomnosti. Pak jednání soudu odročil na další den v deset hodin dopoledne a připomněl, že obžalovaná je na základě složené kauce až do příštího jednání volná.

KAPITOLA 23

Když soudce domluvil a opustil soudní síň, k Masonovi se prodral Hamilton Burger.

„Masone, co to má sakra znamenat?“

Mason se přátelsky usmál. „Co chcete, abych vám řekl, Burgere? Obhajuji Dellu Streetovou, která je obžalovaná z trestného činu. Myslím, že ji porota neodsoudí, co říkáte?“

„Jděte s tím někam,“ vztekal se Burger. „Všichni máme povinnost najít a zatknout vraha. Udělal to Franklin Shore?“

„Co chcete, abych vám řekl?“

Dvířky v zábradlí, které oddělovalo stůl obhajoby od diváků, prošel Lunk. „Rád bych si promluvil s panem státním návladním.“

„O co jde?“ obrátil se k němu Burger.

„Franklin Shore mohl dát pistoli do plechovky, ale myslím, že to neudělal,“ řekl Lunk. „A sakra dobře vím, že tam nedal ty prachy.“

„Jak to víte?“ zeptal se Mason.

„Protože se Shore snažil nějaký peníze vyrazit ze mě,“ přiznal Lunk.

„Vy jste mu je nedal?“

„Ne.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

„Protože jsem chtěl, aby zůstal tam, kde byl, než si budu moct promluvit s paní Shorovou.“

„A proč mu tak záleželo na tom, aby sehnal nějaké peníze a zmizel?“ zajímal se dál Mason. „Podívejte se, Lunku. Slíbil jste, že mi řeknete, co vám doopravdy Shore povídal. Toho zatajování už bylo dost! Doufám, že teď už konečně začnete mluvit pravdu.“

„Nic jinýho mi nezbývá,“ přikývl Lunk. „Když Shore přišel, byl strašně nervózní. Řekl mi, že měl nějaký trable s nějakým chlapem, kterýho zastřelil. Potřeboval rychle zmizet. Střílel prý jen

proto, aby ho nezastřelil ten druhej, ale bál se, že si policie bude myslet, že to byla úkladná vražda. Byl přesvědčenej, že Matylda by neměla z ničeho větší radost, než kdyby ho dostala do lochu. Řek‘ jsem mu, že by si s ní měl každopádně promluvit, ještě než odejde, ale on nechtěl. Tak jsem mu nabíd‘ nocleh u sebe a slíbil jsem mu, že se druhý den pokusím od paní Shorové dostat zálohu na plat a ty peníze mu dám, aby moh‘ odjet. Když jsem mu to řek‘, zalehnul do postele a usnul. Já jsem hned vypad‘ a spěchal za paní Shorovou. Chtěl jsem jí říct, že jsem se setkal s jejím manželem a chtěl jsem taky vědět, jestli mu nějak pomůže.“

„Kdyby odmítla, předal byste Shora policii?“

„Nevím, pane Masone. Shore byl ke mně vždycky férovej. Chápete? Já jsem paní Shorový nechtěl říct, že je u mě v bytě. Chtěl jsem jí jenom říct, že jsem ho viděl. Chtěl jsem jim oběma dát stejnou šanci.“

„Pokračujte, Lunku,“ vyzval ho Mason. „Řekněte panu návladnímu celou pravdu. Teď už musíte! Řekněte mu všechno, co vám Shore řekl o tom, kde byl.“

„Ale on přece… Moc jsme toho nenamluvili.“

„Mluvil nejméně tak dlouho, jak mu trvalo vykouření jednoho doutníku,“ poznamenal Mason. „Jen pěkně panu Burgerovi povězte, co vám řekl.“

Lunk váhal, a pak vyhrkl: „No, utek s tou ženskou.“

„Kam a proč?“ zeptal se Mason.

„Vždyť jsem vám to už řek‘. Když byl Franklin na Floridě, lidi si ho začali plíst s jedním chlapem. Shore opravdu vypadal stejně jako ten dotyčnej. Klidně mohli bejt dvojčata. Dělali si z toho oba legraci a nechali se společně vyfotografovat. Shore začal svou ženu dráždit, že mu poví všechno o lidech, který zná, aby mu moh‘ dělat dvojníka při partiích bridže.

Potom se Shore zamiloval do tý mladý ženský, a tak ho napadlo, že by moh‘ zmizet, vzít tu dámu na Floridu a fakticky

toho chlapa zacvičit na svýho dvojníka. Chtěl mu říct všechno vo lidech, se kterejma se stýká, o svých obchodech a vůbec.

Počítal, že asi tak za šest měsíců, až ten chlap všechno zvládne, bude se moct ukázat na veřejnosti a tvrdit, že je Shore. Měl říkat, že ztratil paměť, a i když se mu postupně vrací, pořád v ní má eště velký díry.

Shore to tak opravdu udělal. Všechno šlo jako po drátkách. Během šesti měsíců byl dvojník připravenej, a tak Shore svý neteři poslal pohled z Miami. Představoval si, že policie přijede a najde jeho dvojníka, kterej se za něj bude vydávat. Eště nebude úplně zdravej, ale jeho paměť se časem začne pomalu vracet. Měl pochopitelně pořád bejt natolik nemocnej, aby se nemoh‘ věnovat obchodu. Měl však dostat dost peněz z různejch Shorovejch investic a posílat pravýmu Shorovi dojednanej podíl. Franklin Shore měl přijmout dvojníkovo jméno, oženit se s tou ženskou a všechno by bylo v pořádku. Jenomže ten večer, kdy Franklin Shore poslal svý neteři tu pohlednici, se ten chlap zabil při dopravní nehodě, a tak Shore zůstal se spálenejma mostama za sebou a s prázdnou kapsou.“

„A co Leech?“ zeptal se Mason.

„Leech už předtím přiměl šéfa, aby se podílel na jeho dole. Šéf mu tenkrát dal nějaký prachy v hotovosti, ale řek‘ mu, že to není od něj, ale od nějakýho chlápka z Floridy. To už měl všechno naplánovaný. Leech si pak myslel, že ten chlap je podvodník nebo vyděrač, a tak, když trochu zbohatnul, z tý důlní společnosti ho vykop‘… Samozřejmě že tím chlápkem na Floridě byl šéf, jenže vystupoval pod falešným jménem.

Nedávno Shore už skutečně nutně potřeboval peníze. Zajel za Leechem. Ten by mu nějaký peníze dal, ale sám už byl tehdy úplně vyřízenej… Tak teda se Shore musel vrátit. Ta jeho dáma se na něj už před pár rokama vykašlala. Shore byl úplně na dně. A to je všecko, co vím. Přesně takhle mi to šéf vyprávěl.“

„To je neuvěřitelné! To je to nejpotrhlejší vyprávění, jaké jsem kdy slyšel,“ ulevil si Hamilton Burger.

Lunk to všechno říkal bezbarvým a lhostejným hlasem člověka, který se nikoho nesnaží přesvědčit. „Mě to připadalo pravdivý,“ řekl. „Možná, kdybyste to taky slyšeli přímo od šéfa, věřili byste tomu víc. Opravdu mi to takhle vyprávěl.“

„Dejme tomu, že je to všechno pravda,“ obrátil se Mason na státního návladního. „A to až k bodu, kdy se mluví o autonehodě. Burgere, můžeme předpokládat, že při ní zahynul Shore. Jeho dvojník byl už plně zacvičen, aby ho nahradil. Znal i intimní věci, s nimiž ho Shore seznámil. Určitě si je zapsal a naučil se je. Kdyby se mu opravdu podařilo nahradit Franklina Shora, čekalo by na něj velké bohatství.“

„Tak proč se neukázal dřív?“ zeptal se Burger.

„Jedno možné vysvětlení bych viděl v tom, že paní Shorová věděla o existenci dvojníka, kterého její manžel objevil,“ odpověděl Mason. „Nezapomeňte, že Shore s tím vším začal jako se žertem a že se s tím před svou ženou nikterak netajil. Kdyby však paní Shorová zemřela, mohl by se dvojník objevit jako ztracený manžel a uplatnit nárok na celé jmění.“

Burger tlumeně hvízdl a pak vztekle vyhrkl: „Sakra, to by mohlo vysvětlit i ten jed!“

Mason si zapálil cigaretu.

„Ale ten, kdo ke mně přišel, nebyl žádnej dvojník,“ ozval se Lunk. „Byl to šéf.“

„Jak to víte?“ zeptal se Mason.

„Protože mi povídal o věcech, který moh‘ znát jenom šéf.“

Mason se usmál na Hamiltona Burgera.

Lunk se zamračil a pak najednou řekl: „Ať to byl, kdo chtěl, je jasný, že byl na dně. Proč by mě jinak krad‘ těch pár stovek, co jsem měl v šatech, a pak mě tam nechal celý jmění v plechovce s moukou?“

Burger tázavě pohlédl na Masona.

„Bez připomínek,“ odpověděl Mason se smíchem.

„Myslíte, že ten člověk, který navštívil Lunka, byl dvojník, nebo to byl Shore?“

„Nevím, Burgere, neviděl jsem ho,“ odpověděl Mason. „Konečně, jak sám dobře víte, řekl jste mi přece, že byste byl moc rád, abych si hleděl svých věci a nechal policii, ať si řeší své vraždy sama. Nebo že by ten problém byl nad vaše síly?“

„Sakra, mohl to přece být jen jeden z nich!“ rozčiloval se Burger.

Mason se tvářil, jako by ho to vůbec nezajímalo. „Myslím, že oba moji klienti, jak Della Streetová, tak i Gerald Shore, jsou z toho venku.“

„To je zase případ. To jsem snad ještě nezažil,“ řekl se špatně potlačovaným vztekem Burger.

Mason se protáhl a zívl: „Já to tak nevidím. Teď mi ale jde jen o to, aby byla slečna Streetová osvobozená.“

„Co jste sakra myslel tou kočičí psychologií, když jste o ní mluvil, a co to má co dělat s naším případem?“ rozčiloval se Burger.

„Obávám se, Burgere, že kdybych vám to řekl, obvinil byste mne, že se zase snažím oklamat policii,“ odpověděl Mason. „Přemýšlel jsem o tom, co jste mi řekl u vás v kanceláři. Myslím, že jste měl v mnoha věcech pravdu. Jste přesvědčen, že obhájce by se neměl potloukat sem a tam a snažit se vyšetřovat vraždy a že by se měl omezit jen na provozování vlastní praxe. V tom s vámi musím souhlasit. Zastupuji Geralda Shora a Dellu Streetovou. O řešení nějakých vražd nemám zájem.“

„Ale přece si přejete Geralda Shora úplně očistit, nemám pravdu?“

„To jistě.“

„Pak ale neexistuje lepší způsob, než být při usvědčení toho,

kdo má ty vraždy na svědomí.“

„Ne,“ řekl Mason. „To by snad bylo v rozporu se zákoníkem. To se vám na mých metodách přece nelíbilo, Burgere. Víte, jestliže mým mandantům chcete dokázat, že spáchali nějaký zločin, je to vaše věc. Pokud se omezím jen na zastupování svých klientů, pak přece podle vás postupuji zákonně a naprosto správným způsobem, ale v okamžiku, kdy jen trochu vybočím, abych – jak jste to nazval – mazaně přelstil policii, hned mě obviňujete z nestandardního jednání, které vás zřejmě velice dráždí. Pane státní návladní, já jsem se rozhodl, že vás nechám, abyste si své záhady řešil sám – a to je taky moje poslední slovo. A já jsem vás upozornil, že si je řeknu.

Pojďte, Dello, necháme poručíka Tragga i pana návladního, aby si tu skládačku složili sami. Nás se to už netýká.“

„Podívejte se, Masone,“ zadržel ho Burger. „Tohle přece nemůžete udělat. Jsem přesvědčen, že o tom případu víte mnohem víc než my.“

„Ne, nevím,“ zavrtěl hlavou Mason. „Máte k dispozici všechny podstatné skutečnosti jako já.“

„Dobře, možná se vám podařilo lépe využít běžně dostupná fakta.“

Mason se uklonil. „Vřelé díky.“

„Nechte toho! Jste povinen sdělit nám, co jste zjistil, včetně závěrů, k nimž jste dospěl.“

„Já vám řeknu, Burgere, co udělám. Poskytnu vám všechna fakta, která znám. Existuje jenom jedna věc, o níž vím jen já. Lunk mi řekl, že si kdysi všiml, jak Komo experimentoval s jedem. Poprvé snad prý začal před deseti lety. Krátce před zmizením Franklina Shora zemřel Lunkův bratr. Lunk se po celou tu dobu nemohl zbavit přesvědčení, že ho ten sluha otrávil.“

„Je to pravda?“ zeptal se Burger Lunka.

„Je,“ přisvědčil Lunk. „Ne že bych si myslel, že ten zatracenej

Japončík měl něco proti mýmu bratrovi, spíš bych řek‘, že si ten jed jen tak zkoušel – stejně, jako to teď začal zkoušet na kotěti.“

Poručík Tragg, který se k nim právě připojil, řekl: „V ledničce byly čtyři láhve piva a v každé z nich byl strychnin. Myslíte, že to udělal ten sluha?“

„Na to dám krk, že to udělal,“ řekl důrazně Lunk.

„Jak to víte?“

„To je jednoduchý, stačí, když si člověk dá dvě a dvě dohromady. Na to přijde každej.“

„Máme nový a dost překvapující důkaz, poručíku,“ řekl Burger. „Musíme si o tom promluvit!“

„Lunk si myslí, že Komo je určitě travič,“ řekl Mason.

„Vzpomínáte si, poručíku, co jste mi vykládal o kulkách vypálených ze stejné pistole? Pokládal jste to za důkaz, že oba ty zločiny má na svědomí jedna osoba. A teď dávejte pozor! Matylda Shorová má perfektní alibi. Když došlo k druhému zločinu, byla v nemocnici. Gerald Shore má alibi – pravděpodobně víte jaké, ale neřeknu vám to, protože nechci riskovat, že byste mě předvolal jako svědka. Helenu Kendalovou a Jerryho Templara můžete taky vyloučit. Podle této teorie můžete vyloučit prakticky každého, až na tři nebo čtyři osoby. Tak vidíte, poručíku, hoďte si niklákem, to vám snad pomůže. Kdybych ale byl na vašem místě, pořádně bych si ověřil okolnosti smrti Lunkova bratra a hlavně to, zda k ní došlo přirozeným způsobem, nebo jestli náhodou nebyla způsobena jedem. Ale jak vás znám, tak už na tom jistě pracujete, Traggu, nemám pravdu?

Pánové, a teď mě omluvte. Pozval jsem totiž obžalovanou na večeři.“

KAPITOLA 24

Taneční orchestr hrál báječně. Tlumená světla ozařovala parket, na kterém se v rytmu hudby pohupovalo několik párů.

Perry Mason s Dellou Streetovou už delší dobu nepromluvili ani slovo. Nechali se mlčky unášet tklivou melodií Ostrovní písně. Della se připojila ke sboru a začala si tiše prozpěvovat text písně. Najednou se jí ale stáhlo hrdlo, zmlkla a polkla naprázdno.

„Co se stalo? Spolkla jste mušku?“ vyptával se Mason. „Zpívejte dál, moc se mi to líbí.“

Zavrtěla hlavou.

„Tak co se stalo?“ zeptal se už vážně.

„Vlastně nic. Báječně jsem se najedla a napila, jsem veselá, a tak si myslím, že jsem výborně připravena na zítřek.“

Hudba v tu chvíli přestala hrát. Mason, který Dellu ještě držel v náručí, ji trochu odtáhl, aby jí lépe viděl do tváře. Jeho oči ji chvíli udiveně pozorovaly. Nakonec v nich zablesklo pochopení. „Hned mi to nedošlo. Ale teď už chápu – zítra umřete. Copak se pro ten hloupý případ musíte pořád trápit?“

Nervózně se zasmála. „Asi máte pravdu. Každá pohlednější holka musí dřív nebo později něčím takovým projít.“

„Ale vy jste přece žádný zločin nespáchala.“

„Budu mít velkou radost, když tohle řeknete zítra taky Hamiltonu Burgerovi. Bylo by přece trapné, kdybychom mu to malé nedorozumění nevysvětlili, vždyť úplně stačí, abyste mu řekl: ‚Poslouchej, Hame, kamaráde, ta holka je…‘ Ale nic, pojďme si sednout.“

Perry ji doprovodil ke stolu.

„Když jste ke mně přišel a zjistil, že Franklin Shore u mě není,“ vrátila se Della zase k případu, „dost vás to mrzelo, viďte?“

„Ano, mrzelo mě to,“ připustil. „Ačkoliv, kdybych víc používal hlavu, vůbec mě to mrzet nemuselo.“

„Tomu nerozumím,“ řekla Della a zapálila si cigaretu.

„Ale rozuměla byste – kdybyste znala koťata.“

„Myslíte, jak to kotě skočilo do mouky?“

„Ne, to ne… Co se děje?“ zeptal se, když si všiml, že se mu dívá upřeně přes rameno.

„Paul Drake.“

„Jak nás tady našel?“ zamračil se Mason.

Drake už byl tak blízko jejich stolu, že Masonovu otázku slyšel.

„Jak dobře víte, najdu kohokoliv, kdekoliv a kdykoliv. Zde je má vizitka. Že byste mi objednali něco k pití?“

„Poldové a privátní očka by ve službě pít neměli,“ odsekl Mason.

„Paul Drake, to je ten chlápek, co pro něj dělám, není troškař, je sekáč. Je to král. Měli byste se s ním seznámit.“

Mason přivolal číšníka. „Třikrát skotskou se sodou.“

„Pětkrát,“ opravil ho Drake. „Ale do mojí sklenice jen třikrát. Nesnáším tvrdý alkohol.“

Číšník zaváhal, ale pak beze slova odešel.

„Pochop, Perry, nezaskočil jsem sem jen proto, abych pro tebe a Dellu objednával whisky se sodou. Něco mi dělá starosti.“

„Taky jste už byl zavřený?“ řekl Della.

Paul Drake nechal její otázku nezodpovězenou a podíval se Perrymu pevně do očí. „Hele, Perry,“ řekl, „nepřipravuješ náhodou na zítřek nějaký zvlášť dramatický výstup s tím tvým přítelem Lunkem?“

„Možná, proč?“

„Protože teď už to nepůjde,“ řekl Drake.

„Pročpak ne?“

„Protože Lunk je mrtvý. Našli ho na křižovatce pár bloků od jeho bytu. Porazilo ho auto. Viděl to nějaký člověk a ten to auto pronásledoval přes několik ulic, ale nedostal se k němu ani tak

blízko, aby si mohl zjistit jeho číslo. To auto se vyřítilo z vedlejší ulice právě v okamžiku, kdy Lunk vystoupil z tramvaje, kterou se vracel domů.“

Mason začal bubnovat prsty na ubruse. „Burger udělal pěknou blbost, že ho pustil.“

„Pravděpodobně si myslel, že Lunk už řekl všechno, co věděl, takže už neviděl žádný důvod, aby si ho tam měl ještě nechávat.“

Mason se zamračil.

„S čím jste chtěl na Lunka vyrukovat?“ zeptala se Della Streetová.

„Potřeboval jsem z něho vytáhnout ještě pár věcí. Dello, nezdálo se vám divné, že jen co jsem Lunka zavezl do hotelu a ubytoval ho tam pod jménem Thomas Trimmer, policie ho ihned našla a sebrala?“

„Někdo tě určitě sledoval,“ konstatoval Drake.

Mason zavrtěl hlavou. „Nedělej si legraci, Paule. Dobře víš, že když nechci, aby mě někdo sledoval, tak mě taky nikdo nesleduje.“

„Tak kdo jim to vyklopil? Přece to nebyl recepční!“

„Ne,“ prohlásil Mason rozhodně. „Když se budeš držet správné vylučovací metody, přijdeš na to, že zbývá už jen jedna osoba, která to mohla udělat.“

„Kdo?“

„Lunk.“

Drake se na něj nedůvěřivě podíval. „Ty si opravdu myslíš, že policii zavolal on sám?“

„Ano.“

„Ale to by bylo úplně šílené! Proč by něco takového dělal?“

„Odpověď na tuto otázku je klíčem k celému případu,“ řekl Mason.

„Ale proč?“ rozčílila se Della Streetová.

„Existuje jenom jeden důvod.“

„A to?“

„Chtěl, aby ho zatkli,“ odpověděl Mason suše.

„Myslíš, že měl z něčeho strach?“

Mason pokrčil rameny.

Číšník přinesl nápoje. Drake pozvedl sklenici k Delle. „Tak na ten kriminál,“ řekl a zašklebil se. „A ty, Perry, nám teď řekneš, co chceš dělat.“

„Nic, absolutně nic,“ odpověděl Mason. „Hamilton Burger si ten oříšek už určitě rozlousknul sám. Porota nikdy nemůže Dellu odsoudit, pokud v ní budou ty dvě ženy, které se vyznají v kočkách.“

Della postavila sklenici rázně na stůl. „Jestli mi hned nevysvětlíte, jak to myslíte, budu opravdu odsouzena za zločin, ale tentokrát to bude vražda!“

„Žádný žalobce v tomto státě vás neobviní z vraždy, když zabijete Perryho Masona,“ prohlásil Drake. „Za to byste naopak dostala vyznamenání. Teď ale vážně. Co to kotě udělalo, že je to tak důležité?“

„Byla chladná noc,“ začal vysvětlovat Mason. „Kotě skočilo do mouky právě v okamžiku, kdy někdo do té plechovky dával pistolí. Ten dotyčný je přirozeně z plechovky vyhodil a pravděpodobně mu navíc dal jednu za uši. Na tak hrubé chování nebylo kotě zvyklé. Uteklo z kuchyně do zadní ložnice a skočilo na postel, ale nezůstalo tam. Seskočilo dolů a přemístilo se do druhé postele, co byla v přední ložnici.“

„Proč?“ zeptal se Drake.

Della zalapala po dechu. „Já už vím, proč,“ řekla. „Na to by mohl přijít každý, jen kdyby se trochu zamyslel.“

Drake zavrtěl hlavou a vstal.

„Kam jdete, Paule,“ zeptala se Della.

„Jdu si koupit kočku, abych ji mohl studovat a pochopit některé podstatné souvislosti a důležitá fakta ze života koček.“

„To bys měl udělat. Na škodu ti to nebude,“ vážně pronesl

Mason.

„Dobrou noc,“ rozloučil se Drake ironicky.

Po jeho odchodu se Mason obrátil k Delle. „Sama dobře víte, že to byla pro vás větší zátěž, než jsem předpokládal. Co byste řekla tomu, kdybychom si zítra, jen co porota vynese rozsudek, udělali výlet do pouště? Někam do okolí Palm Springs nebo India. Zajezdíme si na koni, poležíme na sluníčku…“

„Perry, ale co když mě zítra odsoudí?“

„Zapomínáte snad na ty dvě dámy v porotě? Ty se v tom už jistě vyznají lépe než pan návladní.“

„A vy už porotě nic dokazovat nebudete?“

„Už vůbec nic.“

„Proč?“

„Protože kdybych to udělal, vysvětlil bych něco i Hamiltonu Burgerovi. Jenomže já chci, aby se povařil ve vlastní šťávě.“

„A co udělá poručík Tragg?“

„Poručík Tragg ten případ s největší pravděpodobností velmi brzy vyřeší,“ usoudil Mason.

„A nebude to porotě trvat dlouho, než se na tom dohodne?“

„Teď mám příležitost se o něco vsadit,“ zasmál se Mason. „Vsadím se s vámi o pět dolarů, že porota se vzdálí nejméně na tři hodiny. Pak se vrátí s výrokem, že jste nevinná. Porota bude budit dojem, že je trochu zmatená z těch dvou triumfujících ženských, které se na vás budou usmívat, zatímco muži budou poněkud zakabonění. A my vyrazíme do pouště, zatímco Hamilton Burger bude ještě s porotci probírat, jak to vlastně bylo s tím kotětem, které mu celý případ obrátilo vzhůru nohama. Nato se bude snažit se mnou navázat spojení, ale to už budeme někde daleko v poušti. A teď na to zapomeňte a pojďme si zatancovat!“

KAPITOLA 25

Silný vůz se hnal sametovou černou nocí. Jen v poušti mohou hvězdy na vzdáleném nebi zářit tak jasně, jako by je člověk měl přímo nad hlavou.

„Zastavíme na kraji silnice, Dello. Musíme si tu nádheru trochu vychutnat. Je to fantastická podívaná. Tady člověk zapomene na všechny ty podivné lidské dvojnožce, kteří se navzájem vraždí," řekl Mason po dlouhé odmlce.

Přijeli na místo, kde se silnice trochu rozšiřovala. Mason zastavil, vypnul motor, zhasl světla a pohodlně se opřel.

„Já poušť přímo miluji," vydechl po chvíli.

Della se k němu naklonila. „I tady budeme pracovat?" zeptala se.

„Hmm. Vzal jsem si s sebou poznámky. Do kanceláře se nevrátíme, dokud vám to všechno nevysvětlím."

„Prima," přikývla spokojeně. „Dlužím vám pět dolarů. Porotě to trvalo přesně tři hodiny a deset minut. Jak to bylo s tím kotětem, šéfe, to už vím, ale co v tom ještě bylo?"

„Kotě skočilo do postele, o níž jsme předpokládali, že tam spal Franklin Shore. Hned z ní ale vyskočilo a běželo do přední ložnice, kde se svinulo do klubíčka uprostřed Lunkovy postele, o které jsme předpokládali, že v ní Lunk nespal. Kotě ale ukázalo, že Lunk lhal. V posteli v zadní ložnici nikdo nespal. Proto byla studená. Naopak někdo spal v posteli v přední ložnici, a tak ta postel byla vyhřátá.

A teď poslouchejte, jak to bylo. Paní Shorovou někdo odpoledne volal telefonem. Po tom rozhovoru se rozhodla, že už je nejvyšší čas, aby konečně provedla vraždu, kterou tak dlouho a pečlivě připravovala. Už měla dost vydírání. Potřebovala dostat Helenu z domu, aby ji neviděla odcházet. Bylo jí jasné, že když přiotráví kotě, Helena s ním okamžitě poletí k veterináři. Komu

poslala do města koupit pivo. Když byl vzduch čistý, vzala starou pistoli Franklina Shora a jela k vodní nádrži nad Hollywoodem, kde na ni čekal Leech, aby od ní dostal další peníze. Zaplatila mu kulkou ráže 38. Pak se vrátila domů. Pistoli dala na dohodnuté místo. Moc dobře si uvědomovala, že by na ni mohlo padnout podezření. Proto do lahví s pivem v ledničce dala jed. Potom předstírala příznaky otravy a nechala se odvézt do nemocnice. To mělo ještě zvýšit podezření, že pachatelem je Franklin Shore. Když ji policie zablokovala v nemocnici, pokračoval její komplic. Pro jistotu mu ještě z nemocnice zatelefonovala. Měl vyzvednout pistoli a pokračovat podle plánu. Tak jak bylo dohodnuto.

Tím komplicem byl Lunk. Připravovala ho a zaučovala velmi pečlivě, aby vždy dobře věděl, co a jak má udělat. Když odpoledne skončila hovor s Leechem, stačilo jen zatelefonovat Lunkovi a dát mu pokyn.“

„Myslela jsem, že Franklin Shore neřekl Matyldě ani nikomu jinému, že navázal kontakt s Helenou,“ namítla Della. „Ani o tom, že chce…“

Mason se zasmál. „To přece byl Lunk, kdo se v telefonu vydával za Franklina Shora a prosil Helenu, aby nikomu nic neříkala.

Lunk vnikl do domu, aby pokračoval v načaté práci. Z úkrytu vzal pistoli. Na řadu měli přijít Matyldini papoušci. Bylo dost známé, že je Franklin Shore neměl příliš v lásce. Občas, když ho ráno nenechali vyspat, žertem říkával, že těm Matyldiným křiklounům nasype něco otráveného. Právě to měl Lunk udělat. Jenže neměl k tomu už příležitost. Trochu se opozdil. To se stalo osudné Jerrymu. Střelba na něho už rozhodně nebyla podle plánu.“

„To udělal Lunk proto, aby ho při tom nechytli,“ pochopila Della.

„Ano. Vlezl do pokoje oknem a nechtěně převrhl noční stolek. Myslelo mu to rychle – Lunk byl skutečně stupidní, ale jinak než

předstíral – a tak napodobil chůzi paní Shorové. Dobelhal se ke kleci s ptáky, když Jerry Templar otevřel dveře a sahal po vypínači. A tak po něm dvakrát vystřelil, vyskočil ven a rychle se vrátil domů, pravděpodobně autem.

Lunk lhal, že si nešel lehnout. Když Matylda telefonovala, ležel. Jakmile se pak vrátil domů, ze všeho nejdřív dal pistoli do krabice s moukou. Trochu mouky přitom rozsypal. Potom sklopil lůžko v zadní ložnici, pomačkal prostěradlo, do popelníku naaranžoval zbytek doutníku a ještě stačil vyházet své věci z prádelníku a ze skříně. Pak šel na tramvaj, odjel k domu Shorových a doufal, že ho policie zadrží a bude ho vyslýchat. Neochotně jim měl vyprávět příběh, který si vymyslela Matylda, totiž: že se Franklin Shore objevil u něj doma. Policie by to tam po tom všechno důkladně prohledala, našla by všechny nastražené důkazy a vůbec by nepochybovala o tom, že tam Franklin Shore byl a když podfoukl Lunka, vzal nohy na ramena. Lunka pochopitelně vůbec nenapadlo, že cesta na policii se mu vaší zásluhou tak zkomplikuje. A nebýt mě, taky by se o něho policie ani nezajímala.“

„Jak jste na to všechno přišel?“

„Chování kotěte nesporně dokazovalo, že postel v první ložnici byla vyhřátá, zatímco ta v zadní ložnici vyhřátá nebyla. A to je klíč k celé záhadě. Lunk vstal ze své postele. Postel byla zahřátá. Kotě do ní skočilo. Když se vrátil s pistolí, kotě skočilo do mouky. Pochopitelně je vyhodil, a tak běželo k posteli v zadní ložnici. Jenomže tahle postel byla studená a tak si vzpomnělo na vyhřátou postel v přední ložnici. V té už předtím spalo. Svinulo se tam do klubíčka a usnulo. Lunk odešel s pečlivě vymyšlenou historkou pro policii a pevně věřil, že si ho policie u Shorů všimne. Místo policajtů jste ho ale sebrala vy. Zpočátku mu nebylo proti mysli, aby nám svůj příběh vyprávěl, protože to stejně chtěl udělat na policii. To jen předstíral, že s ní nechce mít nic společného.

Naopak se bál, že ho dost rychle policii nepředám, a tak hned, jak to bylo možné, anonymně zavolal poručíku Traggovi a potom ho policie konečně sebrala.

Matylda původně plánovala, že tou osmatřicítkou pobije několik papoušků, aby to víc vypadalo, že její manžel je dosud naživu, a že je to jeho práce. Mimochodem, tím předstíráním, že Franklin Shore je naživu – a policie by nebyla schopná ho najít – by dosáhla i toho, že by Gerald Shore a Helena Kendalová nemohli získat své dědictví. Helena by zůstala naprosto závislá na Matyldě, a ta by ušetřila čtyřicet tisíc dolarů.“

„Ale proč přikázala Lunkovi, aby zatelefonoval právě Heleně?“

„Ještě vám to nedošlo? To je ta nejdůležitější část jejího plánu. Helena byla v rodině jediná, kdo by hlas Franklina Shora skutečně nemohl poznat. Když zmizel, bylo jí teprve čtrnáct. Mezi čtrnácti a čtyřiadvaceti je velký rozdíl. Helenu mohl Lunk oklamat, ale s Geraldem Shorem by se mu to nejspíš nepodařilo.“

„A co ty Franklinovy věci v autě vedle Leeche?“

„Matylda sebrala nějaké manželovy staré věci, zabalila je do jeho kapesníku a vzala je s sebou. Ta značka prádelny ji však první zradila. Franklin Shore by přece nenosil stejný kapesník deset let. To, že hodinky byly nataženy kolem půl páté, ukazuje jen dobu, kdy Matylda měla už všechno připraveno a vydala se na svůj lovecký výlet.

A víte, Dello, že jí to mohlo všechno vyjít, kdyby nebylo koťátka? Bylo to vymyšleno opravdu chytře. Přesto udělala jednu velkou chybu.“

„Jakou?“

„S tím údajným vzkazem od Leeche, který nás přivedl k vodní nádrži. Poslala ho, když se po vraždě vracela domů. Napsala ho tak, jak by to asi napsal Japonec. Snažila se do toho zatáhnout Komu, aby zmátla stopy a odvedla pozornost jinam. To už nebylo

moc nápadité.“

„A proč ji Leech vlastně vydíral?“

„Protože odhalil pravdu.“

„Jakou pravdu?“

„Nepamatujete si na mrtvolu, která byla nalezena přibližně ve stejné době, kdy zmizel Franklin Shore? Na tu neidentifikovanou mrtvolu?“

„Chcete říct, šéfe, že to byl Franklin Shore? Ale proč? To přece není možné! To…“

„Nebyl to Franklin Shore. Byl to Phil Lunk.“

„Phil Lunk?“ vydechla Della překvapením.

„Podívejte, přece víte, že Matylda Shorová svého manžela nemilovala. Navíc se chystal finančně zničit muže, kterého naopak zbožňovala. Kdyby se Matyldě podařilo manžela odstranit, zdědila by jeho jmění a uspokojila by svou touhu po moci. Mohla by taky finančně zachránit Stephena Albera a později se za něj provdat. Náš přítel Lunk byl od počátku jejím Pátkem. Bratr mu umíral. Všichni věděli, že jeho smrt je otázkou několika dnů – snad i hodin – a na tom Matylda založila svůj plán. Když Phil zemřel, dostavil se na zavolání Toma Lunka lékař a zcela podle předpisů vyplnil úmrtní list. Ale tělo, které převzal pohřební ústav, bylo tělo Franklina Shora. Těsně předtím dostal podle plánu dávku rychle působícího jedu. Mrtvého bratra prozatím uložili do Lunkova auta. Když se Lunk nějakým způsobem zbavil jeho těla, odvezl mrtvolu Franklina Shora na Východ a tam ji pohřbil jako svého bratra. O době svého odjezdu s bratrovým tělem Thomas Lunk lhal, protože tvrdil, že to bylo ještě před Shorovým zmizením.“

„Ale na Východě měl přece matku. Copak nepoznala, že to není tělo jejího syna?“

Mason se hořce usmál. „Pořád ještě věříte všemu, co vám Lunk napovídal. Mohl bych se znovu vsadit o těch pět babek, které už jsem na vás vyhrál, že až se Tragg pustí do vyšetřování, určitě

zjistí, že Lunk nikdy nežil v místě, kam převezl tělo k pohřbu. A teď je tu ještě jeden klíč k záhadě. George Alber přišel do Lunkova bytu kolem půlnoci. Světlo svítilo, ale uvnitř vládlo naprosté ticho. Lunk vypověděl, že než přišel Franklin Shore, poslouchal rádio. Kdyby to byla pravda, Alber by slyšel nějaké hlasy nebo rádio.“

„A co ta pohlednice z Floridy?“

„Ta pohlednice ji zradila stejně jako kotě.“

„Jak to myslíte?“

„Copak to nechápete? Byla přece napsaná už v zimě 1931 a ne až na konci jara 1932.“

„Jak to můžete vědět, Perry?“

„Shore píše, že si užívá mírného klimatu,“ řekl Mason. „Na Floridě je s výjimkou pár zimních měsíců pořád horko, a tak lze o mírném klimatu mluvit jen v zimě. Pak ještě píše: ‚Věř tomu, či ne – koupeme se.‘ Určitě by to nenapsal, kdyby psal z Floridy na začátku léta, protože by to ‚věř tomu, či ne‘ bylo moc divné.“

„Na pohlednici ale bylo poštovní razítko z června 1932.“

„To bylo,“ souhlasil Mason. „Ale na pohlednici datum nebyl. Lidi na pohlednice datum obvykle nepíší. Už tomu rozumíte? Je tu jen jedno vysvětlení. Byla to pohlednice, kterou napsal Heleně, když tam byl s Matyldou předešlou zimu. Pravděpodobně si dal tu pohlednici do kapsy a zapomněl odeslat. Matylda ji asi našla brzy po jeho zmizení, když dávala do pořádku jeho šaty. Poskytlo jí to příležitost celému případu přímo umělecky odzvonit. A tak šest měsíců po ‚zmizení‘ dostává Helena pohlednici z Floridy. Nevím, jak se Matyldě podařilo zařídit, aby ji někdo odtamtud poslal. No, mohla to udělat všelijak. To jí taky umožnilo, aby si vymyslela povídačku o tajemném dvojníkovi. Chtěla tím ještě víc zmást policii, až se Franklin znovu ‚objeví‘, a hlavně potvrdit podezření, že Franklin Shore opravdu Leeche zabil.“ Mason začal téměř bez přestání zívat. „Jsem strašně ospalý.“

„Perry, vy jste ten nejnevyzpytatelnější a nejzáhadnější člověk,

jakého jsem kdy poznala.“ přiznala Della Streetová.

„Nepřehánějte, chce to jen trochu logiky.“

„Všechny ty vaše klíče k záhadám jsou tak jasné, ale až když je vysvětlíte,“ řekla. „A to každého dráždí a rozčiluje. V podstatě je všechno velmi jednoduché. Když se na ty záhady podívám, když jsou tak pěkně seřazeny za sebou, je mi odpověď hned jasná. Jenomže já je nikdy nedokážu takhle kombinovat, a o vysvětlení ani nemluvím.“

„Ale vždyť to máte všechno hezky pohromadě,“ ujišťoval ji Mason. „Kotě, které skáče do vyhřáté postele, kapesník s deset let starou značkou prádelny, hodinky natažené pozdě odpoledne, pohlednici poslanou v létě, ač byla zřejmě napsaná v zimě…“

„A vy Hamiltonu Burgerovi nepomůžete, aby si to taky tak srovnal?“

„Ani náhodou. Však oni mu to policajti taky nakonec dají dohromady.“

„Snad nedopustíte, aby jí to prošlo a…?“

„Neprojde jí to,“ ujistil ji Mason. „Tragg už určitou představu má. Kočičí problém mu je nepochybně naprosto jasný. Teď nařídí exhumaci těla Phila Lunka a zjistí, že je to Franklin Shore. Začne asi uvažovat, kdo řídil to auto, které porazilo Thomase Lunka, a dojde k tomu, že to musela být stejná osoba, která zabila Leeche a snažila se umlčet člověka, který by mohl hodně mluvit. A kdo vlastně je Lunk? Sehrál nejvýznamnější roli ve všech dějstvích. Byl to svědek, který je chytrý, ale předstírá nádenickou tupost. Jeho lež o návštěvě Franklina Shora byla přímo mistrovský kousek. To všechno musí mít vyšetřovatel neustále na paměti. Vrah bude přirozeně vždycky lhát. Člověk, který byl tak chytrý, že dal dohromady geniální plán vraždy, bude taky dost chytrý, aby si připravil geniální lež. Matylda si ho připravila, aby jí to zařídil. Všechno spolu promysleli do nejmenších podrobností. A kdyby nebylo kotěte, pěkně by nás vodili za nos – každopádně ještě

nějakou dobu.

Věřte, milá Dello, že budu rád, až budu příště dělat na nějakém podobném případu, že Hamilton Burger a Tragg si snad už nedovolí tvrdit, že moje místo je v kanceláři, kde bych měl sedět a čekat, až se případy samy vyřeší. Ti dva teď budou v horké, v pěkně horké kaši, novináři jim nic nedarují. A teprve až si všechno vysvětlí, a jsou-li vskutku tak oddáni věci zákona, jak si oba myslí, dojde jim, co já jsem už dlouhou dobu věděl.“

„Stejně vám ale něco musím povědět, Perry,“ přiznala se Della Streetová. „Pořádně jste mě vyděsil.“

„Měla jste strach, že vás odsoudí?“

„Já – já nevím, jak to říct. Všechno mi to připadalo tak beznadějné… A když jsem viděla, jak kolem mne hromadí ty nepřímé důkazy…“

Mason sejmul ruku z volantu a položil ji Delle kolem ramen a řekl vážně. „Moje milá Dello, svému obhájci byste měla vždy důvěřovat.“